

رومان

بيوه زنيكي

عاشق

PDF4Kurd

ty Super 9840000109047

بيوه زنيكي عاشق رومان

مفرد: 3,000 دينار

جملة: 0 = 0

زهرا بيگدلي

وهه گيراني: فواد كه ولوسي

بیوہ زنبکی عاشق

رؤمان

نوسینی: زہرا بیگدلی
وہر گیرانی: فواد کہ ولؤسی

چاپی دووہم

۲۰۱۴

چەند جارێک لە ئاوێنە کەدا سەیری خۆی کرد، روخساری هێندە
سەرنج راکیش بوو کە هەموو دلێکی دەپیکا و دەیکردە نیچیری
خۆی. چاوەکانی جوان و دلگیر، روخساری سپی، کە لە کاتی پیکەنیندا
سەرگۆناکانی چال دەبوون و جوانییە کە ی چەند بەرامبەر دەکردەو.
بەو هۆیەو داواکاریکی زۆری هەبوو، بەلام هیچ کامیانی بەشایستە ی
خۆی نەدەزانی، بەردەوام بەخۆی دەگوت: بەخت تەنھا یە کجار
لەدەرگای ئادەمیزاد دەدات، هەر بۆیە ناییت پەلە بکەم و
بەشیوێهەکی نەخوازراو خۆم دوچاری ژیانیک بکەم، کە هیچ
پێویستییه کم بە دەستپیکردنی نییه. من دەیت هاوسەری خۆم ژیرانە
و عاشقانه هەلبژیرم. بەو قسانە ی خۆی پیکەنینی دەهات.
بەلام ئەمشەو چیتەر لەخوبایی نەبوو، کاتیک لەمیوانی گەرایەو
"جەیران" هەکە ی پێشوو نەبوو. بەردەوام ئارەزووی زەماوێندیکی
چاک و عاشقانه ی هەبوو، ئەو خواستە هەمیشە خەونەکانی

پیتوه ژتیگی عاشق

لهمیشکیدا گهوره ده کرد. خه ونگه لیکي دووزو دریز که هیچکاتیک
وای به خه یالدا نه ده هات، که بیته شتیگی راسته قینه و بهرجه سته،
که لیک چیرۆکی عاشقانه ی خویند بوویه و ناکامییه کانیا نی بو
دهر که وتوو. وای هه سته کرد عشق ته نها له پهرتوو که کاندا بوونی
ههیه. تا ئه و کاته ی که له مالی پووری میوان بوو ئه و که سه ی
دوژییه وه که چه ندین سال بوو به دوایدا ویل بوو، بیگومان ئه وی
دوو راودور ده ناسی. چونکه ئاموژای میردی پووره که ی بوو. ههر به
جوړه ی که کچی پووره که ی په سنی دابوو به ته وای راست بوو. بالای
بهرز و پیکه وتوو، روخساریکی له خوبایی، به لام هیمن و له سه رخو که
رهوشتی جوانی لیده باری. له گهل ههر که سیکدا به شیوازیک ده دوا و
سه رنجی هه موانی بو لای خو ی راده کیشا. ناوی جهواد بوو،
ماموستای قوتابخانه یه ک بوو له قوتابخانه کانی تاران. جهیران بیری
له جوانی و ناوبانگی جهواد نه ده کرده وه، ئه و ناخی که سه کانی له بهر
چاو ده گرت. دلی به توندی لپی ده دا و خویشی بیری له و نیگا کاریگر
و روخساره نورانییه ی جهواد ده کرده وه.

پووره په روینی خزمه تی میوانه کانی ده کرد و به ته وای ماندوو
بیوو. به جوړیک که جهیران به باشی هه سته پیده کرد. ههر بویه
ده فری میوه که ی له پووری وه رگرت و سه رقالی خزمه تی میوانه کان
بوو.

هر کسه و هاوده میکی بو خوی گرتبوو و پیکهوه سهرقالی
گفتوگو بوون. پاشان به فهرمووی جهیران میوه یه کیان هه لده گرت و
دهستیان به قسان ده کرده وه. کاتیک نوبه ی جهواد هات، جهیران
ئیر له شه ماندا رووخساری سوور هه لگه را بوو، به باشی ههستی
ده کرد که روخساری گری لیده بیته وه، به لام به سهر خوی نه هینا و
زور به ریزه وه خهریکی میوه به شینه وه بوو. جهواد تیله ی چاویکی
گرته جهیران و گوتی: بیووره شتیک بووه؟

جهیران به منجه منج گوتی:

نه، نه خیر، بوچی... چی بووه؟

جهواد ئامازه ی به دهستی جهیران کرد و گوتی: ئاخر دهستان
دهله رزیت، جهیران خوی ون کردبوو، به شه رمه زاریه که وه گوتی:
ئا... به لی، ئاخر من جار جاریک دهسته کانم له خویانه وه دهله رزن،
داوای لیبوردن ده کم. به په له له ژووره که چوه دهره وه و به قسه کانی
خوی پیکه نینی ده هات.

نه سرین له چی شتخانه که دا بوو، جهیران لی پرسی:

ئه و ئامو زایه ی ئیوه به رده وام له شت ورد ده بیته وه، یان ویستی

من شه رمه زار بکات؟

نه سرین که سهرقالی چایی تیگردن بوو، به سهر سورمانه وه گوتی:

چون چونی؟ شتیک رووی داوه؟ جهیران به بیزاریه که وه گوتی:

◆ پیوه ژنیکی عاشق ◆

نه بابه، شت روودانی چی! تهنبا له بهر نهوهی شهرم ده کرد،
که میک دستم لهرزی هر له بهر نهوه نهو کاکه یه لهرزینی دستي
منی کرده جیی گالتهی خوئی. هر نهوه نده.

ئیتر نه سرین له چیشخانه که دا بو راپه راندنی کاره کان به ملاولادا
ده چوو، به سه رسورمانه وه سه یریکی جهیرانی کردو گوتی:

با بزائم جهواد نهو قسه یه ی به تو گوتوه!؟ نهو که سی نهو جوړه
قسانه نییه. هر له و کاته دا جهواد هاته ژووری چیشخانه که وهو
داوای جامی ئاوی له نه سرین کرد. نهو که سه رقالی چایی تیکردن
بوو، رووی کرده جهیران و گوتی:

به قوربانی دستت بم جامیک ئاو ددهی به جهواد، من دستم
گیراوه؟

جهیران که هیشتا رووداوی هو له که ی له بیر نه کرد بوو، وه ک
نهوهی لووتی کرد بییت، به ره و لای سه لاجه که رویشت و سورا حیه کی
ده رهینا و خهریک بوو ئاوی ده کرده ناو په رداخه که وه، جهواد
زه رده خه نه یه کی کرد و گوتی:

له رزینی دسته کانت چاک بوو یان نا؟ جهیران به بیستنی هم
قسه یه په رداخه که ی به توندی له سه ر میزه که دانا و نیگایه کی پر
له قینی گرتنه جهواد و پاشان له چیشخانه که چوه دهره وه. نه سرین
به بینینی نهو دیمه نه رووی کرده جهواد و گوتی:

ئیوه چیتان به سهر هاتوه؟! تو ههرگیز بهم شیویه نه بوویت، هیچکاتیک سهرت نه خستوته سهر ئافره تی نامه حرم. دواى گوتنى ئەم قسه یه سینیه چاکه ی برده نیو هۆله که وه. جهواد بى ئەوه ی ئاو بخواته وه، له چیشته خانه که دا به ته نها مایه وه، له دلی خویدا گوتی: به لی به مشیویه نه بووم، به لام وا ههستده که م دلم وام لیده کات. تاوانی من نییه. په رداخه ئاوه که ی به دهسته وه گرت و نیگایه کی بیرمه ندانه ی تی بری و شتیکی له دلی خویدا تاوتوی ده کرد، که هه والی رازی دلی ده دا.

جهیران له سهر قه نه فه که له ته نیشت دایکیه وه دانیشتبوو. ئیتر ئەو تورهبیه ی پیشووی له روخساردا نه مابوو. به لام وادیار بوو شتیکی شاراوه دلی داگرتبوو. که چاوه جوانه کانی نیشانی ده دا. له و شهرمه نه فره تیه بیزار بوو که به و جوړه شهرمه زاری کردبوو، به خو ی ده گوت:

مه گهر جهواد کییه؟ یه کیکه وه ک من، یه کیکه وه ک هه موو ئەو مروقانه ی دیکه. به داخه وه، زور به داخه وه که لووت به رزیم له بهر چ که سیک له که دار کرد، ئاخیر کچی باش بو واتلیهات؟ ئەو له رزین و شهرمکردنه له بهر چی بوو؟ ئەو وا ههستده کات تا ئیستا مروقم نه بینیه. ده بیته به جوړیک تی بگه یه نم و پی بلیم که خوم له بهر ئەو ون نه کردبوو. ده نا وا ههست ده کات هیچی نه هیشته وه! بهم خه یالانه وه له شوینی خو ی ههستا و به ره و چیشته خانه که که وته ری.

پیتوه ژنیکی عاشق

نه سرین کوتایی به چابه شینه وه هینابوو. له بهر ئه وهی که جهیران به په له گه رابوو یه وه دلی داخو رپا. به ره وه هوله که بو لای کچه پووره که ی ههنگای ناو به دوای کیشه که دا چوو، به لام جهیران ئه وه له و دلهر او کییه رزگار کرد و پئی راگه یاند که بو ماوه یه ک نه یه ته نیو چیشخانه که وه. نه سرینیش به حالیکی گیز و واق و پرمانه وه سهیری رویشتنی جهیرانی ده کرد. جهواد هیشتا له چیشخانه که دا بوو. په رداخه ئاوه که ی به رامبه ریشی هه لسو که وتی جوانی جهیرانی له پیش چاو ون نه ده کرد. له بهر چاوی ئه ودا جهیران توره نه ببوو. یان ههستی به و توره بوونه ی نه کرد بوو. تا ئیستا هینده بیری له هیج کچیک نه کرد بووه. دایکی له باره ی هاوسه رگیریه وه گه لیک جار قسه ی له گه ل کرد بوو، به لام جهواد وه ک بلیی له و باره یه وه رارا بیت، هه همیشه وه لامی ئه مه بوو:

ئه خر دایه گیان من ده بی هاوسه ریکی ریکوپیک بینمه وه، که سیک بیت به راستی بتوانیت له گه لمدا بژی. من ماموستام. موچه یه کی وه هام نییه، ده بی که سیک بیت که هه لومه رچی من له بهر چاو بگریت، هه ز ناکه م له پاش زه ماوه نده که مان په شیمان بیته وه، ده بیت هه ردوو کمان عاشقانه یه کترمان خوش بویت. له و خه یالانه دا بوو که جهیران چوه ژووری چیشخانه وه و روو به رووی جهواد وه ستا. ئه و به خیرایی له جیگای خو ی هه ستا و فه رمووی

دانيشتنی لهجهيران کرد، بهلام بهبوچوونی ټهو جهيران ټامادهی
شهر کردن بوو له گهلیدا. بهو هوپهوه بهئارامی لهجهیرانی پرسى:

ببووره خانم، شتيک رووی داوه؟ بیللی تاکوو منیش بزائم! ټاگریک
له ناخی جهيراندا بلیسهی دا، بهلام دانى بهخویدا گرت و
بهتوره بیهوه گوتی:

نهخیر، نیگهران مهبه، شتيک رووی نه داوه، بزانه من بو گالته و
گهپ نه هاتومه ته ئیره، هووی هاتنی من بو ئیره ټهوه یه که پیت
بلیم، جهواد ټاغای بهرپز، مافی ټهوه ت نییه گالته م پی بکهیت و پیم
رابویریت. ئیستا ههر کهس ههی، بیه. شهرمی من تهنا له بهر
رپزگرتنی خووم بوه نهک شتيکی تر، لهرزینی دهستیشم ههر بهو
هوپهوه بوو. پیویستی نه ده کرد ټاگادارم بکهیت، به داخهوه
وامده زانی ماموستایه ک باشتر ټهو شتانه ده زانی، بهلام نیگهرانم،
له بهر ټهوهی به هله دا چووم، و پاشان به بیزاریهوه له چیشتهخانه که
وه ده رکهوت. به بی ټهوهی مؤله تی وشه یه ک یان قسه یه ک به جهواد
بدا. جهواد ههروا مات و مهلول لهو رهفتاره ی له جیگای خووی وشک
بوو.

جهيران سهرقالی له بهر کردنی پوښاکي خهو بوو. رووداوی ټهو
شهوهی له میشکیدا تاوتوی ده کرد. له بهر ټهوهی که به ووچوره له گهل
جهواددا رووبهروو ببوویهوه، نیگهران بوو. بهبوچوونی خووی کاریکی
عهجولانهی کردبوو. ههتا مؤله تی نه دا بوو جهواد ی بیچاره بهرگری

◆ پینوہ ژنیکی عاشق ◆

لهخوی بکات. بهرهو رووی ئاوینه که وهستا، لهخوی توره بوو. سهیریکی خوی کرد و گوتی: خوم نیم، وهک بلیی دهووروبهر گهلیک ترسناک بوو، لهسهر جیگا کهی دانیششت و سهری خوی خسته ناو دهسته کانییه وه. وهک ئه وهی سهری ژان بکات. چه بیکی خوارد و لهسهر جیگا کهی دریژ بوو. پاش کاتژمیریک چوه خهویکی قووله وه.

"جوانترین کازیوه"

روژانیك به سهر ئه و روداوهدا تیپه‌ری و ژیان به‌ره‌وتی خوئی ده‌جولا. جه‌یران بو ئه‌وه‌ی له‌ماله‌وه تاقه‌تی په‌رت نه‌بی، له‌کتیبخانه‌یه‌کدا بوو به‌ئه‌ندام، تا‌کوو له‌لایه‌که‌وه زانیاری زیاد بکات و له‌لایه‌کی که‌شه‌وه به‌سهر ته‌نهاییدا زال ییت، له‌راستیدا سه‌رکه‌وتوو بوو، چونکه هه‌موو روژیك کاتژمی‌ر سی تا شه‌ش به‌خوشحالییه‌وه ده‌چوو بو قوتابخانه و هه‌ستی به‌تیپه‌ر بوونی کات نه‌ده‌کرد. ئیواره‌یه‌ک له‌کاتی گه‌رانه‌وه‌یدا، چونکه دنیا تاریک و شه‌قامه‌کان کش و مات بوون، هه‌ستیکی ناموئی لا دروست بیوو. به‌بوچوونی ئه‌و که‌سیک هه‌نگاو به‌هه‌نگاو له‌گه‌لیدا ری‌ده‌کات، ئه‌گه‌ر دنیا رووناک بوایه، به‌باشی هه‌ست به‌رنگه‌ په‌ریوه‌که‌ی ده‌کرا، به‌لام له‌به‌ر ئه‌وه‌ی دنیا تاریک بوو، جه‌یران به‌خت یاوه‌ری بوو که هیچ که‌سیک هه‌ست به‌ترسه‌که‌ی نه‌کات. سیپه‌ره‌که به‌رده‌وام به‌دوایه‌وه بوو، دلی به‌توندی لیی ده‌دا و لی‌دانیکی ناجور. هه‌ر

◆ پٽو ٿيڻي عاشق ◆

لهو کاتهدا دهرديسهري دوو باره يهخه گرتهوه. ترس و تازار پيکهوه
هیرشيان بو هینابوو. جهيران چيتر تواناي ريگردني نه مابوو. ناچار
خوی چه سپاند به ديوار يکهوه و دهسته کاني بهروخساريهوه گرت و
بههيواشي ده گريا. دهنگي پي سيپه ره که بههيواشي نزيڪ
ده بويهوه. تا ئهوه بوو لهته نيشت جهيراندا راوهستا. ترس هه موو
گياني داگرتبوو. تواناي خوراگري نه مابوو. تا ئهوه بوو که وهک
لاشه يه کی بي گيان که ونه سهر زهوي.

کاتيڪ چاوه کاني کردهوه، لهلای خویدا ههستي به هه ناسه
گهرمه کاني دايکی کرد، بهيني ني ئه و خوی خزنده باوهشي و زار زار
ده گريا. هيشتا ترس لهديدا نهره ويويهوه و يهخه بهرنه دابوو،
باوکيشي هات بولايان و، دهستي کچه کهي خسته ناو دهستي و
به پهروشهوه ئه حوالی پرسى. ئينجا پرسى: چي بوه کچم بوله هوش
خوت چوويت؟ ده بي سوپاسي کاک جهواد بکهين، چونکه ئه و رزگاري
کرديت. جهيران بهيستنني ناوي جهواد، بهحه په ساوييهوه له دايکی
پرسى:

دايه، جهوادتان گوت؟! تاخر ئه و لهويدا چي ده کرد. له ناو ئه و
شه قامه دا جگه له من و ئه و تارمايه که سيکی تري لينه بوو، ناشي ...
ناشي ئه وه جهواد بووييت، وايه دايه. باش حالی بووم، هوئی
ترسه کهي من جهواد بووه؟ بهدوشد امانه وه له سهر تهخته که كهوت
و گوتی:

ئاخر بوچی؟ من چ دوژمنایه تیه کم له گهلیدا هه یه. روی خوئی
به ره و لایه کی تر وه رگیړا و دوو دلۆپ ئه سرین به ئارامی به سه ره
روومه تیدا خزین، به لام هوکار ئه وه بوه له پاش روداوه که ی ئه وه
شه وه جهواد عاشقی جهیران ببوو، هه ره ئه مهش ببوه هوئی ئه وه ی که
جهواد له ریگای نه سرینی پوزای جهیرانه وه که وه ک خوشکیک لییه وه
نزیک بوو، جهواد له ریگای نه سرینه وه بیستبووی که جهیران بوته
ئه ندام له کتیبخانه یه کدا و خستبویه ژیر چاودیریه وه و هه نگاو
به هه نگاو له گهلیدا ده چوو. ئه وه پیی وابوو جهیران له گهل کچه کانی
دیکه دا جیاوازه. پوشاکی ساده ی له بهر ده کرد و به داپوشرای بو
کتیبخانه ده چوو، دامه زراو و به و یقار بوو. له هه مووی گرننگتر
رهفتاری جوان و به حه یا ده هاته پیش چاو. ئه وانه بو جهواد بهس
بوون. تا ئه وه ی که له روژی دوایدا جهواد به باشی نه زانی که
جهیران له تاریکی شه قامه که دا جی بهیلی و خوئی به ره و مال بیته وه.
هه ره به و هویه وه به ئارامی له گهلیدا ریی ده کرد تا کوو له نیوان
شه قامه که دا له گهل بیپوشبوونی جهیراندا، یارمه تی دابوو و
به هاوکاری یه کیک له ئافره تانی گه ره ک گه یاندبویه ماله وه. به لام
خیزانه که ی جهیرانی به ته واوی ئاگادار نه کردبوو که هوکاری
چاودیریه که ی چی بووه.

◆ پښتو ژبې كې عاشق ◆

يو به يانې حالې جهيران باش ببوو. پاش نيوهرو خوى يو كتيبخانه
ناماده ده كړد كه داىكى پيشى پيگرت و نه پيپشت بچيت يو
كتيبخانه. جهيران لهو كارې داىكى سهرى سوړما و به نارامى پرسى:
دايه، هم كارانه چييه؟ بوچى من مندالم كه بهم شيويه بوم
نيگه رانى؟ ده ستى كرده ملي داىكى و ماچيكي سهر رومه تى كړد و
گوتى:

دايه گيان ياخوا له ده ورت گه ريم، نه گهر تو نه بوايه ي من چيم
بكر دايه و پاشان كه و ته پارانوه و سهرى شور كرده وه تاكوو داىكى
زياتر دلى بوى بسوتى. ههروه هاش بوو، خوى له سهر ريگا كه ي
جهيراندا لادا و ده ستى خسته سهر شانې و گوتى: تاخر كچه
شيرينه كه من نيگه ران نه يم ده بى كى نيگه ران بيت؟ له دواى
روداوه كه ي دوينى شه ووه دلم خورپه ده كات! له مه وودوا تاگات
له خوت بيت. زووتر بگه رپروه مال، هه ر لهو كاته دا جهيران
قادر مه كانى يه كه يه كه برې و له گهل مالتاواييدا چوه دهره وه.

له كتيبخانه كه دا پيډه نكي زال بوو. گوايه جهيران له ژير
سهرنجدانى دوو چاوى دوستانه دا مابوويه وه. خوى تاگاي له وه
نه بوو، چونكه هينده سهر گهرمى خوښندنه وه ي كتيبه شيرينه كه ي
"شه هريار" بوو، وه ك بلى جگه لهو كه سيكي ديكه له ويدا نيه. دوو
دير شيعرى هاته پيش چاو كه به ره و دنياى خه يال بالى گرت. دوو
ديره شيعره كه ش همه بوو:

دهیدر بابا دنیا یالان دنیادی

سلیمانان نوحدان قالان دنیادی*

کاتیڤک گه یشته کوتایی شیعره که، له گهل ټه و شاره زاییه دا که له زمانی تور کیدا هه یبوو، پچر پچر، لیکي دایه وه و له دلی خویدا گوتی: بهلی، "حه یدر بابا"، ټه م دنیا یه له راستیدا درویه. دنیا یه که که بو حه زره تی نوح و سلیمان وه فای نه بوو، ټایا بو ټیمه وه فای ده ییت؟ ټاهیکی کیشا و کتیه که ی داخسته وه تا کوو له و ساته دا که میڤک بیر بکاته وه. سهیری میزه کانی به رامبه ری ده کرد تا کوو له چوار ده وری به ټاگا ییت. ټه و پندهر کش و مات بوو، ټارامیه کی ته و او بالی به سهردا کیشابوو، ههر که سه و سه رقالی خویند نه وه ی کتیبیک بوو. ټه و سه رقالی کو کرد نه وه ی کتیه کان بوو که هه سستی کرد که سپیک به سهر سه رییه وه راوه ستاوه. به هیواشی سه ری بهرز کرده وه و جه وادی بینی. جه واد به ټیشاره ت حالی کرد که ییده نگ بی تا کوو ټارامی کتیبخانه که نه شیوی، ټه ویش کتیه کانی هه لگرت و بردی تا کوو بیخاته ناو قه فسه که وه، پیکه وه له کتیبخانه چوونه ده ره وه.

پیتوه ژنیکی عاشق

جهیران لهوهی که هه موو روژیک ئه و کوره لهسه رینگاکه یدا
سهوز دهییت، بیزاری خوی ئاشکرا کرد و گوتی:
ببوره کاک جهواد، تو کارو پیشهت نییه. له گهل ئه وه شدا که
ماموستایت، بهلام من هه موو روژیک تو له کولان و شهقامه کاندای
دهیینم. ناشی بهرپرت ماموستای خه لکانی سه رشه قام و کولانه کان
بیت؟ به بیستنی ئه م قسه یه جهواد پیکه نینیکی کرد و گوتی:

بهلی تو راست دهلیی. جیگهی سه رسورمانه! بهلام ده بی
له خمه تی بهرپرتان ئه وه بلیم که من کارو پیشه م هه یه و گه لیکیش
سه ر قالم، بهلام زهنگی کوتای مؤلهت وه رده گرم. بیگومان
کارگه لیک گرتگم هه ن که به دلنیا ییه وه ده ییت له و ساته دا ئه نجامی
بدهم. له وانیه به بوچوونی تو جیگای ته شقه له بیت، بهلام به لای
منه وه گه لیک گرتگ و پیویسته.

جهیران که به وردی گوپی بو قسه کانی گرتبوو، به سه رسورمانه وه
گوتی:

ئایا چاودیریکردنی من کاریکی هینده گرتگه؟ یان ترساندنی کچی
خه لکی له تاریکی شهودا به لای بهرپرته وه کاریکی پیویسته؟ وایه کاک
جهواد! ئه وه کاریکی گرتگه که جه نابت ده یکه ی؟ به تورپیه وه چه ند
هه نگاویک پیش کهوت. له وه ی که هه له حالی بونیک له م روداوه
پیش هاتبوو، جهواد داوای لیبوردنی کرد و هه ولی دا ئه و
بیرکردنه وه خراپه له میشکی ئه ودا وه ده رنی. له بهر ئه وه که میک

ههنگاه کانی خیراتر کردو شانبهشانی جهیران ریگهی ده کرد.
بهمنجه منج دهستی به قسان کرد:

من ... دهزانی جهیران خان من ههرگیز نیازی ئازاردانی تووم
نه بووه. چند ههنگاو یک پیش کهوت و به ئارامی گوتی:

من ... من ... تووم خووش دهویت، به ته واوی نیازم به ناسینی تو
ههیه، ئایا ئه مه تاوانه؟ ئایا ماموستا مافی خوشه ویستی نییه؟ ئایا
ناتوانی بو معشوقه کهی وه فادار بیت؟ که میک وهستا و پاشان
گه رایه وه دواوه، تاکو کاریگه ری قسه کانی خووی له سه ره جهیران بو
دهر کهویت. جهیران سه ری داخست و رومه تی له شه رماندا سوور
هه لگه رابوو. له شه رماندا پشتی له جهواد کرد و گوتی:

ببووره کاک جهواد، تو منت غافلگیر کرد. من چاوه پروانی ئه م
قسانه م نه ده کرد، هه ز ناکه م دل به من بدهیت، چونکه باش ده زانم
که دایک و باوکم به م کاره رازی نابن. جهواد به په له رووبه روی
وهستا و به نیگه رانییه و گوتی:

بوچی؟ مه گه ر که سیکی تر له م نیوانه دایه. تکات لیده که م پیم بلی

ئه و که سه کییه؟

جهیران ده رویشت و جهوادیش له گه لیدا، به لام بیری په رت ببوو
له وهی که ناخه زیک له م نیوه نده دا خووی ده نواند. چانسی بردنه وهی
له م پیشبر کییه دا له جهواد زیاتر بوو. له و خه یالانه دا بوو که ئایا
ههرگیز به م ئاره زووهی ده گات؟ جهیران به ئارامی گوتی:

بهلي ڪاڪ جهواد، قسه ڪهت راسته. ڪه سيڪ له ٿارادايه. ڪه سيڪ
 ڪه دايڪ و باوڪم پي رازين. جهواد به خيرايي گوتي:
 ٺهي تو چي؟ ٿايا توش پي رازيت؟ بوچوني تو بهلای منهوه زور
 گرنهه! ٺهگر تو رازي بيت، من ههولي خوم ددهم و خوم له ٿياني
 تو دوور دهخه مهوه، بهلام ٺهگر ٺاره زووت لهو زه ماهونده نيهه تا
 دوا ساتي ٿيانم چاوه پروان دهم.

جهيران ڪه ٺه قسانهي بيٺاڪام ده بيني، نيگايه ڪي ته مگر تووي
 بريه جهواد و به زرده خه نهيه ڪي ته لڙهوه رووي ٿيڪرد و گوتي:
 خوزگه بوچووني من له بهرچاو ده گيرا. باوڪان و دايڪان وا بير
 ده ڪه نهوه ڪه خوشبهختي مناله ڪانين پهيوه نديي به مال و سامانهوه
 ههيه، ويستي دل بهلای ٺهوانهوه بي بايه خه، ٺهوه له بهرامبر
 ٿيمه دا زولمه، زرده خه نهيه ڪي تالي ڪرد و گوتي:

به بوچووني ٺهوان عشق هيچ مانايه ڪي نيهه، يان ڪاتيڪ ماناي
 ههيه ڪه پارهي له گه لدا بيت. به داخهوه ٺهوش به ردهوام وا نيهه.
 ٺاهيڪي هه لڪيشا و نيگايه ڪي گرته جهواد و گوتي:

به بوچووني ٿيوه، ٿايا هيشتا ده تواني چاوه ري بڪهيت؟ چاوه پرواني
 ڪه سيڪ ڪه ههتا له سهدا يه ڪي ٺوميدى پي نه بيت.

جهواد گه ليڪ نيگه ران بوو، ڪه ميڪ چوه پيشترهوه، ده ستي
 خسته نيو قزه پره ڪه يهوه و پاش چند چر ڪه يه ڪ ده سته ڪاني نايه
 گيرفاني و سهري بهرز ڪردهوه بو ٺاسمان ڪه ٺيتر ڪم ڪم

تروسکه ی ته ستیره کان جوانتری کردبوو. سهیریکی کرد و به پروایه کی ته و اووه وه لومی دایه وه:

به لی، چاوه پروان ده بم. تا کوو هر کاتیک که خودا بیه ویت. پاشان به هیواوه زه رده خه نه یه کی کرد و گوتی: چونکه خواوه ند سودی به نده کانی باشتر ده زانیت، نه ک که سیکی تر.

دنیا خه ریک بوو تاریک داده هات، جهیران خو ی ریخست و ناماده ی روشتن بوو. قسه کانی جهواد کاری تیکردبوو، دلپینه دانی ته ستم ده هاته پیش چاو. به و حاله وه سهیریکی کرد و گوتی:

کاک جهواد من ئیتر ده بی بروم، زور دره نگه، سهری دانه واند و به فیلبازی به وه گوتی: ده ترسم تارماییه ک له گه لمداییت و جاریکی تر بیته هو ی ترساندم. جهواد که ئیتر نار هه تی پیشووی له رو خساردا نده بینرا، زه رده خه نه یه کی کرد و گوتی:

ته گهر گرفتیک نییه، ته و تارماییه ته مشه وو شه وه کانی دیکه ش بو ئاسووده یی تو له گه لتدا ده بییت، یانی چیترو ویزدانم قبولی ناکات که کچیکی باشی وه ک تو به تنها له شه قامدا بییت و لوه سه رگه ردانه کان خه یالپان لای بییت. رازیت جهیران خان؟ جهیران که ئیتر له راستیدا دلی نه ده هات دوو باره ره تی بکاته وه، به زه رده خه نه یه ک ره زایه تی خو ی نیشاندا و له گه ل جهواددا به ره و مال به ریکه وت.

دهنگی پیکه نینی پووره بهدري و نهسرین جهیرانیان لهخه و بیدار کرد. سهیریکی کاتژمیره کهی پشتی سهری کرد و بهسه رسورمانیکی زورهوه میلی کاتژمیره که (ای نیشان دها، بهلام هیشتا خه و بهرینه دابوو، بهخیرایی جلی له بهر کرد و پاش داهینانی قژی چوووه نهومی خوارهوه. دایکی سهرقالی پیشوازی میوانه کان بوو، جهیران به گالتهوه گوتی: زور باشه دایه گیان، کاتیک خوشکه کهت دهبینی، ئیتر من له بیر دهچم؟ بوچی منت لهخه و بهئاگا نههینا؟ ههموو پروویان له دهنگه که کرد، ئه و له پیشان جوانتر دههاته بهرچاو. پاش ماچ و موچی یه کتری بهخیرهاتنی پووری و نهسرینی کرد و لهته نیشته دایکيهوه دانیشته. پوری سهیریکی خوشکه کهی کردو به گالتهوه گوتی:

گوپیگره خوشکه گیان، کچ نابی تاکو نیوهرو بنویت. بهیانی دهچپته مالی میرد. ئهوکات بهلایهوه سهخت دهبی که زوو لهخه وهستی، پاشان سهیریکی جهیرانی کرد و گوتی:

وا نییه کچی خوم. ئه گهر راستم نه گوتوه بیلی. جهیران که بهقسه کهی پووری پیکه نینی دههات، گوتی:

نا پووری گیان، داوای لیبوردن ده کهم، بهلام کی میرد دهکات؟ حهیف نییه ئه و دایک و باوکه چاکه بهجی بهیلین و برۆین. من دوی شه و تا بهیانی بهئاگا بووم. ئهوه بوو که درهنگ بهئاگا هاتم. پووره

پٽو ٺٽيڪي عاشق

بهدرى نيگايه کي فيلبازانهى ليکرو و گوتى: ٺهى شهيتان... ناشى
واييت!

هه موويان دهستيان به پيڪه نين كرد جگه له جهيران كه
له شهر مه زاريدا سوور هه لگه رابوو، هه موو نيگاكان روويان لهو
كردبوو. له شهر ماندا سهري شور كردهوه، به لام بيدهنگى به باش
نه زانى و كهوته بهر گر يکردن: پوورى گيان تو بي و خودا زه حمهت
مه كيشه، ٺهه قسانه چيهه؟ ٺيستا هه ركه سيڪ تا به يانى خهوه نه چيسته
چاوى كه ٺيوه ده لين... بووه؟ ٺهه مجاره شيان قاقاي پيڪه نين له جارى
پيشوو بهر زتر بوويهوه. ٺهه قدس خانم كه كهه كهى له ته نگره دا
ده بينى، بو بيدهنگ كردنى كومله كه روشت بوئه وهى سينييه
چايهك به ينيته.

پووره به دريش له گه ليدا چوه چيشته خانه كه وه. جهيران پاش
رويشتنى ٺهوان، هه ناسه يه كى ٺارامى هه لكيشا و رووى كرده
نه سرين و گوتى: واى له دهست دا يكت. له خورا قسه بو خه لكى
دروست ده كات. نه سرين كه تا ٺهوه ساهه قسه يه كى نه كردبوو،
رووى تيكر دو گوتى: له خويهوه نه بوو، باشه ٺهوه سوور بوونه وه يهت
له چى بوو؟ ٺيستا ده لپى چى؟ هه ر هيج نه بي درو له گه ل مندا مه كه.
جهيران كه چيدى نه يده توانى بيشار يته وه، زه رده خه نه يه كى بو
نه سرين كرد و بو ده رده دل كردن ٺهوى برده ژووره كهى خوى.

"سهره تاي خه م"

پاش نيوهر پويه كي دووهه م مانگي پاييز بوو. جهيران خوئي ئاماده ده كرد بو ئه وه ي بچيت بو كتبخانه.

له كاتي چوونه دهره وهيدا داكي پيي راگه ياند كه له كاتي گه رانه وهيدا ميوه و شيريني بكرپت و له لايه كي تريشه وه كه ميك زووتر له روژان بگه رپته وه. جهيران رووي كرده داكي و گوتي:

ميوه مان هه يه، بوچي وابرياره ميوانمان بيت كه ئه وه هموو شته ريكده خه ي؟ داكي گوتي: به لي، مام و ئاموژنت بو ئيواره دين بو ئيره. تو هه ولبده زووتر بگه رپته وه.

به گوتني ئه م قسه يه وه ك بليي ئاو يكي سارديان به سه ردا كرديت، ناوچاوي گرژ كرد و خواحافيزي له داكي كرد. خه ميك به قورسايي كيويك به سه ر شانيدا كه وتبوو. ئه وه ده يزاني كه هاتني مام و ئاموژني بيهو نيه.

به كسه ره له ده ستي باپيره ي ره حمه تي بيزار بوو و به خوئي گوت: ئاخو باوه گه وره توچ كاريكت به ئاينده ي منه وه هه بوو؟ بيري هينده

په رت و شپواو بوو كه نه يده زاني چون چوني گه يشته كتبيخانه.
 كتيبي "سولتاني عه شق" ي له كتبيخانه دهره يئاو خوږي
 به خوږينه وه يه وه خه ريك كرد. نه و كتبيبه سه رگوزه شته ي
 "شه هريار" بوو. گه ليك خه مپينه ر كه دلي هه موو خوږينه ريكي نازار
 ده دا. شه هرياريك كه له عه شقدا شكستي خوار دبوو. شكستيك كه
 ببوه هوږي پشكوتني دوريك له سه ده في ناخيدا. جهيران گه يشتبوه
 نه و شوږينه ي كه كاتييك شه هريار به هوږي نه خوږشيبه وه له نه خوږشخانه
 كه وتبوو، ياره بيوه فاكه ي نه و "سوره يا" ده هات بو سه رداني تاكوو
 دلي شه هريار بداته وه و شه هريار يش له وه لاميدا نه م شيعره ي
 گوت:

هاتي گيانم به قوربانان، به لام ئيستا بو چي؟
 كه من ئيستا له پي كه وتووم، بي وه فا بو چي؟
 تو نه وشاتري و له پاش مه رگي سوه راب هاتي؟
 ئيتر ناز له گه ل لاوان بكه، له گه ل مندا بو چي؟

جهيران كچيكي هه ستيارو دلناسك بوو. نه و پارچه شيعره و
 بابه ته ي نه مرو زور له و ده چوو. ببوونه هوږي دلگه راني نه و. چاوه
 جوانه كاني فرميسك خوساندبووني و به ده نكي جهواد هاته وه
 سه ر خوږي. كاتييك سه ري هه لپري، جهواد به سه رسوره مانه وه

له چاوه کانی ورد ده بوویهوه. روو به رووی دانیشیت و له روخساری
جهیران راما و بوئی ده رکهوت که له شتیئک نیگه رانه. به هیواشی
کتیبه کهی له دست وه رگرت و سهیریکی بهرگی کتیبه کهی کرد و
وینهی شه هریار به جوانی له سهر بهرگه که خوئی ده نواند. جهواد
له سهره تاوه تا ناواخی کتیبه کهی خوینده وه به هیواشی گوتی:

جهیران خان. بوچی شتیئک ده خوینیته وه که بیته هوئی بیزاریت؟
له مه ودوا حز ناکم گوله کم بژاکیت. جهیران که تا ئه و کاته
بیده نگی هه لبرارد بوو، ئه هیکی قوولی هه لکیشا و گوتی:

چاکه ی خوئانه. من شایانی ئه م هه موو په سنانه نیم، به لام
به داخه وه ده بی بلیم ئه و گوله خه ریکه هه لده وه ریئت.

جهواد به سهر سورمانه وه پرسی:

بوچی چی بووه؟ شتیئک روویداوه؟ جهیران که ئیتر هه ستا بووه،
کتیبه کهی له دست وه رگرت و گوتی: له ریگادا هه موو شتیئکت
پیده لیم. پاش دانانه وهی کتیبه که له چیگاکه ی خوئی، هه ردوو کیان
چوونه ده ره وه.

جهواد که ئیتر ئوقره ی له بهر برابوو، به پیداکریبه وه داوای لیکرد
تا کوو هه موو شتیئکی بو روون بکاته وه. جهیران که تا قه تی گوتنی ئه و
راستیبه ی نه بوو، داوای له جهواد کرد که پیداکری نه کات، به لام
جهواد ده سته رداري نه بوو و داوای روونکردنه وه ی لیده کرد.

پاییز کزه‌بای خوئی هه‌لکردبوو. هه‌ردووکیان هه‌نگاویان به‌ره‌و
 ئاینده‌یه‌کی نادیار هه‌لده‌گرت. جه‌یران ده‌ستی له‌گیرفانی
 بالاپۆشه‌که‌ی نابوو و له‌سه‌رخۆ هه‌نگاوی ده‌نا. بی ویستی خوئی
 ده‌ستی به‌قسان کرد:

چه‌ند سالییک پێش ئیستا له‌شاری تاران و له‌مالیکی ئاساییدا،
 کیژیک هاته‌ دنیاوه. ئەم کیژه‌ له‌به‌ر جوانییه‌که‌ی له‌دلی هه‌موو
 که‌سیکدا جیی خوئی کرده‌وه. به‌تایبه‌تی باوه‌گه‌وره‌ی ئەم خیزانه، ئەو
 هه‌تا بو ساتیکیش نه‌یده‌توانی لیی دوور بکه‌ویته‌وه. ئەو وای
 هه‌ستده‌کرد که هه‌میشه‌ زیندووه. هه‌تا بیری زه‌ماوه‌ندکردنی ئەم
 کچه‌ دیوانه‌و بیزاری ده‌کرد، تا ئەوه‌ بوو که بیریک به‌می‌شکیدا
 هات. بیریک که‌ چاوه‌روانی ئەوه‌ی لی‌ده‌کرا ئاینده‌ی ئەم کچه‌
 پرشنگدار بکات. تا ئەوه‌ بوو بو هه‌موانی ئاشکرا کرد و رای
 وه‌گرتن و ئەوانیش هه‌موو له‌گه‌ل ئەو رایه‌یدا ته‌با بوون. که
 کچه‌که‌یان له‌کوری مامه‌که‌ی به‌مندالی ماره‌ ببه‌رن و بوون
 به‌ده‌ستگیرانی یه‌کتري. ئەو کچه‌ به‌خت ره‌شه‌ که‌سیک نه‌بوو جگه‌
 له‌من. جه‌واد که‌ به‌وردی گوئی بو قسه‌کانی جه‌یران شل کردبوو،
 ره‌نگ له‌روخساریدا په‌ری. به‌ئاسته‌م تفی ناو ده‌می قووت دایه‌وه و
 به‌ره‌و رووی جه‌یران وه‌ستا. له‌کاتی‌کدا که‌ چاوه‌کانی حاله‌تیکی
 تاییه‌تیان به‌خۆوه‌ گرتبوو، به‌منجه‌ منج گوتی:

◆ پینوئه ژنیکی عاشق ◆

تو که ... تو که پهسه نندی ناکه‌ی، تو منت خوش دهوی، ئیمه ..
ئیمه دهمانه ویت پیکه وه زه ماوه ند بکه ین جهیران، مه گهر وا نییه ؟
دهی قسه بکه، شتیک بلی. جهواد که وه ک شیتی لیها تبوو،
زه رده خه نه یه کی ته وساوی کرد و گوتی:

ناشی تهوت خوش بوی، وایه؟ خوشت دهوی؟ چاوه کاریگه ره کانی
ئهو پر بوون له فرمیسک، چاوی له چاوه کانی بری و به دهسته پاچه یی
گوتی: ئه‌ی من چی؟ به بوچوونی تو عه شقی من بی به هایه، ئه و دله
داماوه‌ی من چ گونا هیکی کردوه، چی وه لام بده مه وه، بلیم هه موو
ئاده میزاده کان بی وه فان. بلیم ته‌ن‌ها مه جنون نه بوو که له عه شقی
له یلیدا دیوانه بوو. فره‌هاد نه بوو که له عه شقی شیرین کیوی
بیستونی داتاشی، که سیکی تریش هه یه که منم. عه شقی تو، تو له
بناغه وه وردت کردم، باوه‌ر بکه زور به لامه وه ئه‌سته مه.

جهیران که تا ئه و سانه به زه حمه‌ت دانی به خویدا گرتبوو، توانای
په‌رت بوو، دهستی به گریان کرد. له نیو گریاندا گوتی: جهواد تبو
به هه‌له‌دا چووی. باوه‌ر بکه خوشم دهوی، هه‌قم پی بده، پاشان
دهستی به قسان کرد، تا ئه و شوپنه‌ی که جهواد به‌حه‌په‌ساوی به نیگا
رینمونی ده کرد.

کاتیک گه‌یشته وه ماله وه، ئیتر شه و داها تبوو، له نیوان ریگادا
بارانیکی توند دایکردبوو، وه ک بلی ئاسمانیش دلی گیراوه و توند
بوو. کاتیک ده‌رگا که‌ی کرده وه ون چووه هه‌وشه‌که وه، له شه‌وقی

گلپه کان تیگه یشت که میوانیان هاتوه، بی ویستی خوئی گریانی دههات، رووی بهره و ئاسمان بلند کرد بو ئهوهی باران روخساری بشواتهوه. بهلام فرمیسه کهانی ئه و له باران به هیژتر بوون و گهرمی فرمیسه کهانی ساردی بارانه کهی کال کرد بووه. له لیواری ههوزه کهدا چیچکهی کرد و ئاوئیکی به روخساریدا کرد. ئه و ههستی ده کرد چاوه کهانی به ته وای سوور هه لگه راون، چونکه کزه کزیان لیوه دههات، به ناچاری چووه ژووره وه، هه موو له هه لگه کهدا دانیشتبوون. جهیران بو ئهوهی بجیته ژووره کهی خوئی که له نهومی سه ره وه بوو، ده بوو له هه لگه که تیپه ری و ئه مهش کاریکی دژوار بوو. هه موو سه رقالی گفتوگو بوون، هه تا دهنگی سپهریش دههات. به دهنگی پیوه دانی ده رگاکه دهنگه کان خاموش بوون. جهیران کاتیگ تیگه یشت که پیمان زانیوه، خوئی جهم و جوړ کرد و پیلاوه کهانی له پیی داکنند و ئاسوده بوو، دایکی به دوای داهاات و له سه رتاپای راما. به سه رسورمانه وه گوتی:

چی بوه کچم؟ بوچی جله کانت ته ر بووه، چه ناکه ی جهیرانی گرت و به هیواشی به ره و لای خوئی وه ری گیرا بو ئه وه ی کهس دهنگی نه بیستی، گوتی:

بوچی چاوه کانت سوور بوون؟ باشه پیمگوتی، میوانمان هاتوون. برۆ سه ره وه جله کانت بگوره، به په له وه ره خواره وه. هه موو چاوه روان.

◆ پيٽوٽيڪي عاشق ◆

لهوہی که هیچ کهسیک لهمالدا لهبیری ئهودا نهبوو، دلی تهنگ
بوو، هر یه کهو بیری لای خوئی بوو. باوک بو ئهوهی پهیوهندی
لهگهل براهیدا باستر بیټ، دایک بو ئهوهی لهبهرامبهر خهلیدا
خوئی بهزاوا پزیشکه کهیهوه ههلبکیشی. بهخوئی گوت، کهوايه من لهم
نیوانه دا چ کارهه؟ بوچی کهسیک پرسیار لهمن ناکات، بوچی پیم
نالین ئایا من خوشم دهوی یان نه؟ بهدامه زراوی لهسهر جیگاکی
خوئی راهوستا و بهلینی بهخوئی دا کهئهمشه و ههمووشتیک یه کلای
بکاتهوه، بهره و هوئه که ههنگاوی ناو به بیشه رمی زانی که بی
ئهحوالپرسین بجیته نهومی سه رهوه. له بهر ئهوه بهخیر هاتنیکی
ساردوسری کردن و به پهله چوه سه رهوه.

له ژورره کهیدا هه لکورما بوو، له نیو ده ریای خه یال وئه ندیشه دا
نقوم بیوو. کاتیک دایکی چوه ژوره وه، به بینینی ئهم دیمه نه
له ته نیشته کچه کهیه وه دانیشته و دهستی خسته سه رشانی، جهیران
که چاوه کانی پرېبون له فرمیسک سه ری نا به سینگی دایکییه وه و به
ئارامی ده گریاو گوتی:

دایه، بریا منت نه بوايه، بریا هر لهوکاته دا بمردبام، دایه
توبی و خودا یارمه تیم بده! من بهم زه ماوه نده نارازیم، هیچ
په یوه ندیه کم به سپهره وه نییه. سه ره نجامی ئهم زه ماوه ندهم لا
ناشکرایه. دایکی که گوئی له قسه ی کچه که ی بوو ههستی به ناخیشی

◆ پیتوه ژنیکی عاشق ◆

ده کرد، زانی که خوشه ویستیکی تری ههیه. رویکرده جهیران و
گوتی:

کچی خۆم، نازیزه کهم، ده زانم چی ده لیت، به لام ده بیت دان
به خوتد ابگریت، خو ئه وان ئه مشه و ناتبهن، هینده ئازاری خوت
مه ده، چاوه کانت بوون به گو می خوین، ئیستا هه ر که سیک بتینیت
تیده گات چ له گوری دایه. بچو ئاو یک به رو خسارتدا بکه، دوا جار
بزانین چی روو ده دات. هه ستایه وه بروات، کاتیک ده رگاکه ی
کرده وه، به پارانه وه وه گوتی: کچی خۆم هه ر هه یج نه بی له بهر من و
باوکت وه ره خواره وه. تکات لیده کهم... ده رگاکه ی داخست و
رویشت.

جهیران کاتیک سهیری ئاوینه که ی کرد، چاوه ره شه کانی جوانتر
ببوون، خه م روو خساری جوانتر کرد بوو، له ئاوینه که دا چاوی برییه
چاوه کانی خو ی و گوتی: چیه ئه گه ر عاشقی جهواد نه بوایه ی، له وانه
بوو له بهر پاره و ناوبانگی سپهر ملت بو ئه م زه ماوه نده بدایه.
له و کاته دا روو خساری به ریئی جهواد ی هینایه پیش چاوی. عه شقی
پیرۆزی ئه و پاک و بی له که بوو، ئه و که سه ی که به و زه ماوه نده ی
جهیران دل ی ده شکا، به یاد کردنه وه ی جهواد دلۆپیک فرمی سک
له چاوه کانی بریسکایه وه وه به ره و سه ر روومه تی ملی نا.

◆ پیټوه ژنيکي عاشق ◆

به بوچوونى خوږى ټه و دلويه ټه سرينه له دليوه وه سه رچاوهى گرتبوو،
چونكه نازاريكى سه ختى له ټه ودا هه ست پيډه كرد. به نارامى به خوږى
گوت:

ناخر ټه دل ټه مولكى ټه نها كه سيكه، چوڼ چوڼى ده توانم جگه
له جه واد كه سيكى ترى تيډا جى بكمه وه، له سه ر كورسيه كه ي
به رده م ټاوپنه كه دانېشت و سه رى خسته سه ر ميژه كه بو ټه وه ي
فرميسكه كانى به مه يلى خوږيان رى بكن.

جه يران له قادمه كان هاته خواره وه، سپهر به بينينى ټه و گوليك
له باخچه كه يدا شكوفه ي كردو كه ميك جموجولى كرد و لوو تبه رزانه
سه رى به رز كرده وه. ټه و خوښه ويستيه كى زورى بو ټاموزا كه ي
هه بوو و هه ميشه واى به خه يالدا ده هات كه جه يرانېش له به رامبه ردا
ټه وى خوښ ده وپت و ټه و بير كرده وه يه ي له برياره كانيدا رهنگى
ده دا يه وه.

جه يران پاش سلاو كردن له گه ل مام و ماموژنيدا ټه حوالپرسى
كردو پاشان له ته نېشت دا يكيه وه دانېشت و هيچ سه يريكى سپهرى
نه كرد. ټاماده بوان ټه و كرداره ي ټه ويان گه رانده وه بو شه رمى
كيژانه ي ټه و و به هه نديان وه رنه گرت. به لام سپهر كه ميك له و
رهفتاره ي نيگه ران بوو. هه مووان چاويان له سه ر جه يران بوو. وه ك
بليى هه موو چاوه رى بوون كه ټه و ده ست پييكات. به لام جه يران
هيچى نه گوت. دا يكى بو ټه وه ي كه بوچوونه كان به ټاقاريكى كه دا

بیات و بیگوږی، داوای لهجهیران کرد که میوه بو میوانه کان بیات،
 جهیرانیش به بیتاقه تییه وه بو به شینه وه میوه له جیگا که ی خوئی
 ههستا. مامه و ماموژنی به تیروانینیکی تاییه تییه وه له بوو کی تاینده یان
 ورد ده بوونه وه. له وهی که جهیران تا ئه و راده یه جوان و دلگیره،
 پیاندا هه لده دا و به گوئی یه کتریاندا ده چه پاند به جوړیک که
 تاماده بوان گو بیستی نه بوون. به لام روخساری باوکی له توره ییدا
 رهش داگیرسابوو. له وهی که جهیران به و جوړه له گه ل سپهدا
 رووبه روو ببویه وه، بیزار بوو و سه ری ده سورما. کاتی که به رامبه ر
 سپهر وهستا تا کوو میوه ی پی بدات، ئه و به نیگایه کی کرپاران ه
 له سه رتاپای جهیران ورد بوویه وه و چاوی پیدا گیرا. به بوچوونی ئه و،
 جهیران هیچ که مو کورپیه کی نه بوو، روخساری پاک و بیگه رد، دوو
 بروی شمشیری، چاوانیکی گه وره و گهش، لیوه کانی وه ک په ره ی
 گول، ناسک و به بزه بوون. له کاتی که له جوانی جهیراندا نوقم
 بیوو، تازه یادی هاته وه که ده بیت میوه هه لبگریت، کاتی
 سوپاسکردن دووباره له جهیران راماو له چاوه کانیدا جگه له رق و
 بیزاری هیچی تری نه بیینی و هه ر ئه وه بووه هوئی نیگه رانی ئه و. تا
 ئه و کاته ئه و کیژه وشه یه کی له گه لدا نه گو تبوو. ههستا له سه ر میزی
 نانخواردن ویستی سه ری قسه ی له گه ل دا بکاته وه، به لام له گه ل گوئی
 نه گرتنی جهیراندا رووبه روو بوویه وه. به لام به هوئی ئه و
 خوشه ویستی هیه وه که بو جهیرانی هه بوو، هیچی له بهر چا و نه گرت.

پاش نانخواردن تازه سهرى قسه كرابووويهوه. ناموژنى بهسپهرى
 كورپداى ههلهده گوت. جهيرانيش توره ببوو له دلى خویدا ده يگوت:
 وهك بليى من ئەم كوره نانسام، ئەو قسانه له لای كه سيكدا بکه
 كه نه يناسييت، نهك لای من كه له گهل ئەودا گهوره بووم. به كورتى
 وهك هه موو دايكيك كه كوره كانيان ههلهده كييشن، له باره ي ئيش و
 كاريهوه، خویندنهوه، سود و دهستكهوتى زور، مال و ئوتومبيل و
 هه موو ئەو شتانه ي كه سپهر هه ببوو، بهلام جهيران دلى له شوينيكى
 تردا بوو. ئەو له بيري جهواددا بوو. جهواديك كه ده بوو لهو جيگايه ي
 سپهردا دانيشتبا. بهلام بهداخه وه كه ئاره زووى جهيران نه هاته دى.
 باوكى سپهر كه تا ئەو كاته بيدهنگ بوو، بو پشتر استكر دنه وه ي
 هاوسه ره كه ي گوتى: كوره كه م ئيتر خویندنى ته واو بووه و ساليكى تر
 دكتوريكه به ته واوى مانا. هاتبووين بو ئەوه ي ئەگه ر خودا بيه وييت
 دهستى ئەم دوو لاره له دهستى يهك بنين. تاكو سوننه تى خودا و
 پيغه مبه ره كه ي به جى بهينين و ئەم دوو گه نجه ماليك بو خويان
 دروست بکه ن، ههروهك سپهر گيان، جهيرانى زور خوشده وي،
 هيوادارم كه له ژياندا به خته وه رى بکات. وانبيه كورم؟!
 ئەمجاره نوبه ي سپهر بوو، دهستى به قسان كرد: به لى باوكه
 گيان. هه موو هه ولى من ئەوه يه كه ناموزا كه م به خته وه ر بکه م و
 ژيانيكى ئاسوده و خوشى بو فه راهه م بکه م. جهيران گويى له هه موو
 ئەو قسانه گرتبوو، ئاهيكي هه لكيشا و له دلى خویدا گوتى:

خودايه، ټوانه هه موو له باره ي ماده وه ددوين. كه واته هه ستيان له كوييه؟ هه ستي مرويي و عه شق و ټه وين له كويدا هه يه؟ يان هه رگيز خو شه و پسته كه بوني نبييه؟ ټاخكي هه لكيشا و گوتي: جه واد ټه م قسانه ي به ره و رووي من نه كرد، ټه و له باره ي عه شق و خو شه و پسته و په يوه ندييه وه ددوا و ده يگوت، ناتوانم ژيانكي ټاوات بو دروست بكم، به لام هه موو عه شق و خو شه و پسته يمت پيشكه ش ده كم. ژيانم له پيناودا به خت ده كم. ټه م قسانه زياتر جيگاي په سنده ي جهيران بوو تا قسه كاني سپهر. له و بير كرده و هدا بوو كه ټاموژني گوتي:

باشه ټازيزم، ټه گه ر پيټخو شه به ته نها له گه ل سپهردا گفټو گو بكه يت، ټيمه قسه يه كمان نبييه. جهيران به تونده ي له جيگا كه ي هه ستايه وه و گوتي: نه ټاموژن پيويست به قسه كردن ناكات، چونكه هه موو قسه يه ك كراوه و هيچيك نه ماوه ته وه كه من بيليم. ماموژني له قسه كه ي جهيران بيزار بوو و گوتي:

كچي خو م بوچي نيگه ران بوويت، ټيمه شتيكي و امان نه گوتوه، ټه ييت پر به دل چه ز بكه يت له گه ل سپهردا قسه بكه يت و رووي بو لايه كي تر وه رگيرا. جهيران چونكه كاره كه ي ټيكدابوو، داواي ليبوردني كرد و گوتي:

سهرم ژان ده كات و پيوستم به پشو و هه يه و به خيرايي چووه ژووره كه ي خو ي و ده رگاي له خو ي داخست تا كه ميك له و بارودوخه

◆ پٽوہ ٿيڪي عاشق ◆

ٿازارويه دهر باز بيت. دايڪ و باوڪي جهيران به نيگهه رانيهوه داواي
ليبور دنياں له ميوانه کان کرد، سپهر شڪابوو، بو ٿهوهي که که سايه تي
زياتر بريندار نه بيت، به خيراي گوتي: نه، نيگهه ران مه بن، ٿه مانه
هه موو هه لچوني کاتين، ماوه يه کي تر ٿارام ده بيتهوه.

دايڪي بو سه ره وهه جو له يه کي به برو کاني کرد و به ناز و
لوتبهه رزيه وهه گوتي: هه رچه نده که هه ليشچو و بيت، نه ده بوو بي
شه رمانه ٿيمه ي به جي به يشتبنا. به بوچووني من شتيڪ له گوڙ پدايه که
ٿيمه لي بي ٿاگين.

ٿه قدس خانم هاته ناو قسه کانيه وهه و گوتي: نه، نه، ٿيوه خوٿان
نارههت مه کهن. وا هه ست ده کم جهيران سه رمای بوو بيت،
چونکه کاتيڪ له کتيبخانه گهرايه وهه، بارانيڪي زور لي دابوو.
ٿاغا مه نوچيهري باوڪي جهيران چه قوت لي دابا، خويني لي
ندههات، به بيدهنگي دانيشتبوو و ورته ي له دم دهر ندههات، مامه
ٿيحسان هه ستايه وهه گوتي:

خانمه کان خوٿان نارههت مه کهن، هه موو قسه يه ک کراوه، ته نها
وه لامي جهيران ماوه ته وهه. ٿه ويش به زووي ٿاشکرا ده بيت.
مه نوچيهري ٿيمه له وهه زياتر بيزارت ناکه ين. بيوره ٿه گهر نارههت مان
کرد بن.

پاش مالٿاواي ميوانه کان روڀستن و ٿه و شه وهه به ههر جوڙيڪ بوو
له جهيران تيهري. به ياني باوڪي پيش ٿه وهه بجيٽه سه ر کار،

شهریکی گهورهی بهریا کرد و ههموو سهر کوئه کردنه کانی،
ئه قدس خانمی بیچاره بیستی.

دایکیک که سالانیک رهنجی کیشابوو، ئیستا ئه نجامه کهی شهرو
ئاژوه بوو. جهیران له ترسی باوکی له ژوو ره کهی نه هاته دهره وه
تا کوو ئه و چوو بو سهر کار.

دایکی هاته ژوو ره کهی جهیران، له خه و بیرداری بکاته وه و
نهیده زانی که دهنگه دهنگی ئه وان چهند کاتژمی ریگه ئه وی به ئاگا
هیناوه. به لام جهیران به سهر خوئی نه هینا.

جهیران: سلاو دایکه گیان، به یانیت باش.

دایکی: سلاو کچی خوّم، ههسته نانه کهت بخو، کارمان زوره.

ئه ویش به بی تاقه تی که سهر چاوه کهی ماندوییتی دوینی شه و
شهری یه کهم به یانی باوکی بوو، له سهر ته ختی خه وه کهی
هه ستایه وه، ههموو شتی که له سهر میزی نانخواردن ئاماده بوو، به لام
ئه و ئیشتیای خواردنی نه بوو، ههر بوئه میزه کهی به جی بیشت و
سهر قالی کاری روژانه بوو. هیشتا کاتژمی ریگ له روژ تینه په ریوو که
زهنگی ته له فون لپییدا. جهیران ته له فونه کهی هه لگرت. نه سرین
ته له فونی کرد بوو، بیگومان له سهر داوای جهواد. ئه و خوئی
نهیده توانی په یوه ندیی پیوه بکات، چونکه جهیران تیی گه یاند بوو که
ئه گهر باو کم له م باسه ئاگادار بییت، روژی روناکم لیده کاته
شه وه زهنگ.

◆ پټو ته ژنيكي عاشق ◆

نه سرين گوتی: چی بوه جهيران؟ دهنگت وهك جاران نييه،
نيگه رانی؟ جهيران كه دهيوست لهسهر كورسييه كه دابنيشي،
به ييزار ييه وه گوتی: شتيك نييه. مالي سپهر هاتبوون بو داخواری و
ئهمروش ئاسماني ماله كه مان ههور يكي توندي ههيه و كه ميكيش
باراناوييه. نه سرين له ته له فوننه كه وه ديار بوو زور تورپهيه. به توندي
گوتی:

ئه گهر من له جيبي سپهر بوومايه، دهرويشتم و ئاورم له پاشی خوم
نده دايه وه، ئه وه چ جوړه مروقيكه، دهليي ئافرهت قاتي بووه.
جهيران گوتی: ئه وه شيان بلي، خوشي دهزانی كه خوشم ناوی. به
حاله شه وه دهستبهردار ناييت، ئيستا وا ههستده كه م چاوه پروانی
وه لام بن،

نه سرين گوتی: باشه جهيران، تو چی دهليي، ئا يان نا؟
جهيران ئاهيكي قوولي ههلكيشا و گوتی: ئاشكرايه كه نا، كاتييك
كه من هيچ ههستيكم بهرامبهری نه ييت، ئيتر چون بتوانم له گه لييدا
بژيم.

نه سرين گوتی: ئهم به يان ييه زوو جهواد ته له فونني كرد، زور
خه مبار بوو.

— ئهم دهنگوباسهت به ویش گوت؟

— ئاخو زور نيگه ران بوو. جهيران گوناوه، ئه وه به راستی عاشقی
تويه. خو گوناهبار نييه.

له گهل دابارینی فرمیسکدا جهیران گوتی: نهسرین، سویند به خوا
 بیتاوانم. حالی من له جهواد باشته نییه. نه گهر باوکم بزانیته من و
 جهواد یه کترمان خوشدهویت، ده مکوژیت. هه رچه نده له مردن
 ناترسم، به لام نامه وی له پیش که سوکارو باو کمدا به بی شهرمی
 دهر بکهوم. خوته ده زانی، ئابروو... هیا و ئابرووی کچیک له ژیانی
 به نرختره. بیگومان من تاوانیکم نه کردوو، عه شق شتیکه که
 خوداوه ند له دللی هه موو مروقیکدا دروشی کردوه و هه موو مروقیک
 مافی خویه تی عاشق بیت، ته نها له به ختی من و جهوادا ده بیت
 وه ک له یل و مه جنون له یه کتری دووربین و به دهردی دووریه وه
 بسوتیین. نه و قسانهی به ئاه و هه نسکه وه ده کردو فرمیسی
 هه لده رشت. نه سرینیش به راستی بو حالی نه م دوو لاه به داخ بوو.
 نه م دوانه یه کترین به پاکی و عاشقانه خوش دهویست، به لام
 نه لبهت روژگار قه ده ریکی تری بو نه م دوو لاه دیاری کردبوو.
 نه سرین به نیگه رانییه وه گوتی:

جهیران، خوته دلته نگ مه که، نه مرو پاش نیوه رو وه ره بو مالی
 نیمه و ته له فون له گهل جهوادا بکه و خوته هه موو شتیکی بو روون
 بکه ره وه. به بوچوونی من نه و مافی خویه تی که راستیه که ی بزانیته،
 جهیران په سندی کردو پاش مالئاوایی ته له فونه که ی داخسته وه.

نیوه روئی نه و روژه باوکی هاته وه مال، قسه ی له گهل دایکی و
 جهیراندا نه کرد، ئاشکرا بوو که نیگه رانه. کاتیکی نانی خوارد چوو بو

ژووره کهی بو ئهوهی بنویت. جهیران چووه لای دایکی و پیی گوت:
دایه مؤلهتم دهدهیت بچم بو مالی پوورم، ئاخر پهیمانم بهنسرین
داوه. دایکی بهئارامی گوتی: نه کچی خوّم باوکت بزانیّت توره
دهیّت، جهیران گوتی:

مانای چی دایه، روشتن بو مالی پوور خو تورهبوونی ناوی.
کاتزمیریک لهوی دهیم و زوو ده گهریمهوه، دایکی بهناچاری پهسندی
کرد. جهیران خوئی گوړی و لهمال چووه دهرهوه.
کاتیک گهشته بهر دهرگای مالی پووری، دلخورپهیهکی ناوازه
ههبوو. کاتیک زهنگی دهرگای لیدا، نهسرین دهرگاکهی کردهوه،
پاش ئهحوالپرسی چووه ژوورهوه، پووری لهمال نهبوو، نهسرین
لهگهل خوشکه بچوکه کهیدا لهمالهوه بهتهنها بوون. نهسرین پرسى:
دهنگوباسی مالهوتان چیه؟ باوکت توره نهبوو؟ جهیران گوتی:
وهک ههمیشه، پاش داخواییهکه ئیتر یهک وشه ی لهگهلماندا
نهگوتوه ههتا لهگهل دایکیشم، نهسرین دووباره پرسى:
— بوچی، ئه و چی دهلی؟

جهیران که گوئی لهقسهی ئه و گرتبوو، بهخه مباریهوه گوتی:
قسهی راست و دروستی ئهوهیه که من لهگهل کوری مامه کهمدا
زه ماوه ند بکه و بهبوچوونی ئه و لهگه لیدا خوشبهخت دهیم، بهلام
من به و جوړه بیر ناکه موه، لای من ناوبانگ و سهروهت و سامان
بهختیاری بو مروّف دسته بهر ناکه. دهزانم سپهر پاره داره، ناوبانگی

ههیه، ئهوهش دهزانم که ئه گەر له گهل ئه ودا زه ماوه ند بکه م
له لایه نی مایه وه ههچ که مو کورپیه کم ناییت. به لام نه سرین، ژیان
ههر ئه وه نییه. ئاخو ده ییت تو سقا لیکیش هه ست و عه شق و
په یوه ندیش له ژیاندا هه بی، به لام به داخه وه من ئه وم خو ش ناو ییت،
چونکه ئه و شته ی که من به دوایدا ویلم له سپهردا نه مپینیه ته وه.
ههر له وساته دا بوو که زه نگی ته له فون به ده نگ هات و نه سرین
ته له فونه که ی هه لگرت. جهواد بوو، چونکه نه سرین پیشت به وی
گوتبوو که پاش نیوه رو جهیران دیت بو مایان و ئه ویش دلی
ئوقره ی نه گرتبوو زه نگی لیدا بوو.

ده ردی عه شق ده ردیکی سه خته، ئه ویش ته نها عاشقیکی
راسته قینه هه سته پیده کات و به س. ژیانکردن له دووری
مه عشوقه وه بو عاشق گه لیک دژواره، به لام له ناچاریدا ئارام
ده گری، ههروهک که سپیک که له بی ئاویدا ماوه ته وه و ناچاره که
تینویه تی قه بول بکات به هیوای ئه وه ی که قومیک ئاو بخواته وه.
جهیران زانی جهواده و روخساری گه شایه وه. نه سرین گوتی:

ئه وه جهواده، قسه ی له گهل ده که ییت؟ جهیران بی چه ندوچوون
ته له فونه که ی هه لگرت. بیستنی ده نگی دوو عاشق بو هر دووکیان
خو شحالییه، هه تا بارسته یه ک یان وشه یه کیش ییت. یانی
هه والپرسینی یه کدی، جهواد پرسى:

پئوه ژئیکي عاشق

جهيران خان، دهنگ و باس چييه، له دويښي شهووه زور نيگه ران
و دلته نگم، بهلام چيم له دهست دهات، نه ده بوو ته له فونيش بکم،
باشه خوټ بوم باس بکه.

جهيران گوتی: چی له باره ی خوځمه وه بلیم، له کاتیکدا که چاره نوسم
بهو جوړه نییه که خوځم دهمه ویت. من ئە گهر له گهل سپردا
زهماوند بکم ژيانیکي سارد و سرو بی گیانم ده بیټ.

جهواد ټاهیکي له قولایي ناخیه وه هه لکیشا و گوتی: تو راسټ
ده لئی، خوداوند هه ر چی بوی، ده بیټ هیومان به وه بیټ. له وانه یه
خودا یارمه تیمان بداو بیینه هاوسه ری یه کتری.

ټه وه هیوا یه ک بوو که جهواد به جهیرانی ده دا. ټه ویش ټومیده وار
بهو قسانه گوتی:

تو زور به هیوا یټ، بریا له دلی منیشدا که میک له و ټومیده بوونی
ده بوو. ترسیکی زور له ناخی مندا یه. خم ده یه ویت له ناوم بیات،
بهلام ټه وه بزانه هیچ کاتیک له یادت ناکم، هیچ کاتیک.

جهیران نه یزانی که دلویک فرمیسک له چاوی جهواده وه جاری
بوو به ره و سه ر رومه تی خزی و پاشانیش سویری فرمیسکی له سه ر
لیوه کانی خو ی هه ست پیکرد. کاتیک جهواد له ته له فونه که دا گو یی
له دهنگی به رامبه ره که ی نه بوو، تیگه یشټ که چند خوله کیکه
ته له فون پچراوه. جهواد به دوا ی ده فته ری یاداشته که یدا گه را، ټه و

دهفته ره هاودهمی ته نهاییه کانی ئه و بوو، له کاتیڤدا که دلی لیوانلیو بوو له غم، بهم شیوهیه دهستی به نوسین کرد.

ئای، جهیرانه کهم چونچونی لیت جیا بیهوه. له کاتیڤدا که دلمت داگیر کردوو. ژیان بی تو دژواره، بهلام ئه گهر تو بتهویت له دلی خوتدا دهرم بهینی و دوورم بخه تیهوه! بهلام من چیت لیبکه، تویهک که هیچ کاتیڤک له دلی مندا دهرناچیت، ئه گهر مهرگ به دهستی خوم بوایه، ههرکات ئاره زووت بگردایه، خوم له بهر پیتدا ده کرد به قوربانی. بهلام به داخه وه ئه وهش له من ناوه شیتیهوه. ئه ی خودایه، ئه ی خودا، تو پیم بلی چی بکه. دووری دلداره کهم گه لیک سهخته و به دهست پینانیشی سهختتره. ههر خوت عشقی ئهوت له دلی مندا رواند و ههر خوشت چاره ی بکه. ئه وانه قسه گه لیک بوون که جهواد له دهفته ره کهیدا نوسی و له ناره حه تیدا به کول ده گریا.

جهیران کاتیڤک گه شته وه مال، باوکی له خه و به ئاگا هاتبوو و سه رقالی چا خواردنه وه بوو، ئه و باوکی زور خوشده ویست، بهلام به پیچه وانه وه، خواستی جهیران به لای که سه وه گرنگ نه بوو. جهیران به ره و لای باوکی چوو له سه ر خو سلای له باوکی کرد، ئه ویش پاش وه لامدانه وه ی سلایه که ی پرسی:

له کوی بووی؟ جهیران تیا مابوو، نهیده زانی چی بلیت، بهلام دایکی له مه تبه خ گه رایه وه و گه شته هانی، به خیرایی گوتی:

جہیرانم نارد بو مالی پووڑی بو کاریک، پاش رویشتنی جہیران

باوکی پرسى:

بہ راستی پیمی بلی وہ لآمی جہیران چی بوو، وہ لآمی یہ کجاری
داوہ تہوہ یان نہ؟ براژنم تہلہ فوئی نہ کردوہ؟

ئہ قدس خانم بہ بیزارییہوہ گوتی: نہ وہ لآم لہ کچہ کم
وہر گرتوہ و نہ براژنیش تہلہ فوئی کردوہ. لہو بارہ یہوہ دەبیت
بزانیٹ کہ دوو - سی روژیک دریژہ دەکیشی. باوکی کہ وردہ
وردہ خہریک بوو تورہ دەبوو، گوتی:

ئہ گہر چہندین روژ دریژہ بکیشی و بگرہ چہندین سالیٹ،
جہیران بووکی برامہو تہواو. ئہمہ بخہ قولی مستہوہ.

ئہ قدس خانمی بیچارہ بیدہنگ بوو، بہ لآم پاش چہند ساتیک
گوتی: پیاوہ کہ گوی بگرہ، توبی و خوا ئہم کچہ ئازار مہدہ، سویند
بہخودا ئہنجامہ کہی باش ناییت، تائیستا چ کہسیک بہزور
زہماوہندی کردوہو بہختہوہر بوہ کہ جہیرانیش وہ کو ئہو
بہختہوہر بیت. سپہر ہم پارہدارہو ہم ژیانی لہبارہ، دەتوانیٹ
لہگہل ہہر کچیکی کہدا زہماوہند بکات. نہ کچہ کہی تو رہنج دەبا
و نہ کہسایہ تیمان لہبہین دەچی. باوکی چونکہ نہخویشی دلی ہہبوو
ہہر کہ نارہحت دەبوو، رہنگی دەپہری و ئیستاش رہنگہ
پہریوہ کہی نیشانہی نیگہرانی بوو.

باوڪي گوتی: ٽاخر ٿنه ڪه، بوچي ٿينا گهيت، بو بيرڪ له منی بهدبه ختیش ناکه یته وه، ٿيمه سالانیک پیش ٿیستا بریارمانداوه. قسهی ٿه مرؤ و سبهی نییه، خوالخوشبووی باوڪم ٿه مانی ڪرده ناوڪه بره ی په ڪدی. ٿیستا ٿه م خانمه هه ربه م ٿاسانیه هه موو ٿه مانه پیشیل ده کات و دهلی نامه ویٽ، واده زانیٽ به ٿاره زووی خو په تی، من باوڪي ٿه وم، ده مه ویٽ به زمانی خوش رازی بیٽ، ٿه گهر نه بوو به ڪونه ڪ، ٿه وه بهدبه خته ده بیٽ چه نده له جهه یران پپار یته وه و له به رده میدا به چو ڪدا بیٽ، هه موو شتیڪ سنوری خو ی هه یه، خو ٿاوانا بیٽ، یانی چی؟

جهه یران له ٿووره ڪهی خویدا گوپی له ده نکه ده نگیان بوو، له وه قسانه تووره بوو به خو ی گوت: خودایه چی بکه م، ٽاخر ٿه مهش نایته ٿیان، هه موو روژیک مشت ومپر، هه موو روژیک شهر، ٿه ویش له بهر من، بریا کور بوایه م و ٿه م مالهم به جهی پشستا و برؤشتمایه بو شوینیڪ ڪه پی هیچ مروقیکی پی نه گه یشتا یه، ٽاخر تا ڪهی ده بیٽ ڪچ وه ڪ ڪالا مامه له ی پیوه بکریٽ و گوی به بوچوونی خو ی نه دن. بیچاره هیشتا چاوی به ٿیان هه لئه هیناوه ده ستنیشان ده ڪری ٿه ویش بو ڪه سیڪ ڪه له وانه یه هیچ کاتیڪ پیکه وه نه گونجین و ٿیانیان بگور یت بهدوزه. ٽاخر به چ نرخیڪ. ٿه لی هه ر بیریشیان چوته وه ڪه خوشیان روژیک عاشق و مه عشق بوون و ٿه ودوو بنه مالیه له سه ر هاوسه ریٽی ٿه مانه چه نده به زم و شهره ڪوته کیان ڪردوو.

بەداخەو ھەرچییەکیان پی بلیت ناچیتە میشکیانەو. جەیران ئەم
قسانە لە گەل خۆیدا دەکردو ھەناسە ی ھەلدە کیشا.

باوکی ئیتر ییدەنگ ببوو قسە ی نەدە کرد، دایکیشی ئەژنوی
لەباویش گرتبوو لە گۆشە یە کدا ھەلکورما بوو، ورتە ی لە دەم
دەرنە دەھات، یانی بویری قسە کردنی نەبوو، ئیتر ژیان لە ھەموویان
تال ببوو، ئیدی شادییە کە ی جارن لە و مالدەدا باری کردبوو، دایکی بو
ئامادە کردنی نانی ئیوارە چووە چیشتخانە کەو، باوکیشی سەرقالی
خویندەو ھە ی رۆژنامە بوو، جەیران بو دەربازبوون لە تەنھایی چوو بو
یارمەتی دایکی، دایکی دلتهنگ و بیزاربوو، جەیران گوتی:

دایە بوچی خەمباری؟ ھەمدیسان باوکم قسە ی کردوو؟ دایکی
بەبی تاقەتی چیشتە کە ی نایە سەر ئاگر و گوتی:

نا، باوکت ھیچی نە گوتوو، بەلام من لە تایندە دەترسم. جەیران
بە نیگەرانییەو گوتی:

بوچی دایە، ئاخەر بوچی؟ دایکی گوتی:

بوچی پیناوی، لەو یە کە ئەم شەرپو ھەرایە سەرەنجام کاریکمان
بەسەر بینی و ژیانمان لی تال بکات، خۆت باش دەزانیت پزیشک
گوتویەتی نابی باوکت تورە بییت، مەترسی ھە یە بو ی، وە کو
ژە ھروایە، خۆت لەمن باشتر دەزانی. جەیران بە مەلولییەو گوتی:

ئاخەر دایە گیان، تۆبلی من چی بکەم؟ خۆم بەدبەخت بکەم، خۆم
بکوژم، دایە خۆت باش دەزانیت من نامەو ییت لە گەل ئەودا بیمە

هاوسهر، خو به زور نییه، باو کم هه رخوی به مهرامی بگات ئیتر گوی
به ویستی کهس نادات، ئه گهر ئه و خوی به عه شقه کهی نه گه یشتبنا
له وانه بوو ئیستا به دلی منی بزانیایه.

دایکی به توره بییه وه گوتی:

ئیستا عه شق بووه ته ویردی سهر زمانی هه موو کهسیک، ههر
مندالیک هه لدهستی له بارهی عه شقه وه ده دویت، سه رده مه که زور
گوراهه، ئیمه له ترسی باوک و دایکمان ئاویشمان نه ده خوارده وه،
ئیستا مندالان به سهر دایک و باوکیاندا ده قیزینن، جهیران به ره و لای
دایکی هات و دهسته کانی له نیو دهستی خوی ناو گوتی:

دایه گیان، خودا بمکات به فیداتان، من کهی به سه رتاندا
قیژاندوو مه، کهی بی ئه ده بیم کردوو، من هه موو هه ولیم که بو
رازیکردنی ئیوه یه و به پارانه وه گوتی: ئیتر چی بکه م، یانی مافم نییه
هاوسهری ئاینده م هه لبژیرم، وایه دایه؟ دهستی دایکی به ردا و چوو
بو لای په نجه ره ی مه تبه خه که و چاوی له حه وشه که بری، سه یری ئه و
بالندانه ی ده کرد که به ئازادی له شه قه ی بالیان ده داو به و دیمه نه ی
ئه وان زیاتر خه می ده خوارد و به ئارامی گوتی:

مانای من مافی خوم نییه ئه و کهسه هه لبژیرم که خوشم ده وی و
بیکه م به هاوبه شی ژیانم، به لی دایه، مافم نییه؟ به ره و لای دایکی
چوو، له ئامیزی گرت، دایکی که دهیزانی کچه کهی چی ده لیت و
ههستی پیده کرد، به خویه وه گوشی و گوتی: خه م مه خو کچی خوم،

◆ پٽو ته ٿيڻي عاشق ◆

من دهزانم که کهسيکت خوش دهوي و دلٽ پيداوه، دهزانم بهلای تووه چهنده تهسته مه، بهلام کچی خوّم بير له ٿيمهش بکهره وه، له وانده پاش زه ماوه نندت له گهل سپهدا ٿه و کوره له بير بکهيت و بهخته وهر بيت. جهيران دلی توند بوو له قسه کانی دايکی که وه ک خه نجه ريک دليان ده بري و گوتی:

دایه چون ده ته ويٽ ٿه و، مانای خوّم، له بير بکه م، جهواد ٿيتر به شيکه له من، دلی هه ردو و کمان پيکه وه په يوه سته، تو خوٽ له من باشتر ده زانی، دایه من به بی جهواد ده مر م. من به بوونی ٿه و خوش به خت ده بم. هيچ که سيک ناتوانيت من به خته وهر بکات. قسه ی هه ردو کمان يه ک قسه يه، من ده مه وي له گهل ٿه و دا زه ماوه نند بکه م... دایه... به گريانه وه به سهر ده ست و پيدا که وت و گوتی:

دایه ليٽ ده پاريمه وه، داوات ليده که م، ريگه بده ی من و جهواد پيکه وه زه ماوه نند بکه ين، به و که سه سويند تان ده دم که خوش تان ده ويٽ و دای له پر مه ی گريان و دلی دايکی هي نايه ٿان. دايکيک که شاهيدي له ده ستدانی به ره مه ی ٿيانی بوو. سه ري سور ما که چونچونی کورپيک کيڙه که ی له ده ست سه ند بوون، مانای چون دلی دا گير کرد بوو، دليک که گه ليک ناسک بوو، به بچو کترين جوله ده شکا، ده يٽ بير بکاته وه، کاره که له وه قور ستر بوو که بتوانيت به ٿاسانی چاکی بکات، ٿمه قسه ی دايکی بوو.

روژه کان بهم پییه تیپه ده بوون. روژانیک که بهلای جهیرانه وه
 وهک سالانیک تال و تاریک بوون و خه ماویتترین کاتژمیره کانی
 ته مهنی تیده په راند. فشاری مالی مامهی له لایه که وه و
 بلیسه سهندنی عه شقی ئه و جهواد له لایه کی تره وه ژیانی بو ئه و
 کرد بووه گیژاویکی مهر گهینه ر، روژیک که جهیران له مال نه بوو،
 ماموژنی بو وه رگرتنی وه لامی "بهلی" ته له فوونی بو مال ئه مان
 کرد بوو، کاتییک دوایین وه لامی لی وه رنه گرت بوون، تورپه بیوو،
 ته له فوونه کهی داخسته بووه. کاتییک جهیران گه رایه وه، ئه قدهس خانم
 رووی تیکردو پیی گوت:

کچی خوم بیری خوتت کرده وه یان نه؟ مامت و ماموژنت وه لامی
 تو یان ده ویت، ئه مرو به تورپه یی ته له فوونه کهی داخسته وه. دایه گیان
 وه لامه کهت بوو به چی؟

جهیران ئیتر توانای راهه ستانی نه بوو، به ده تگیکی له رزو که وه که
 به ئاسانی ههستی پیده کرا، گوتی:

کی ته له فوونی کرد بوو؟

دایکی به نیگه رانییه وه گوتی: هه ر ئه وان و خووی خه ریک کرد
 به پاک کردنه وهی سهوزه وه.

جهیران چوه سوچی که وه که وه ته بیر کردنه وه، سه ری لی
 شیوا بوو، له دلی خویدا گوتی: خودایه چی بلیم، چ وه لامیک
 بده مه وه؟ بلیم رازیم؟ له دوو لاهه گیرم خواردوه که خوشم نازانم

◆ پینوہ ژنیکی عاشق ◆

کامیان ههلبژیرم، باو کم یان جهواد؟ چیتر گریان مؤلته تی نه دواو
نهیده توانی چاو له یه کییک لهو دوانه بیوشی. سه ره انجام پاش که مییک
بیر کردنه وه یه کیانی ههلبژاردو به دهنگی بهرز دهستی به گریان کرد،
گریان بو جهواد، جهوادییک که فیدای عه شقی جهیران بیوو،
عه شقییک که جهیران نیلی دها و دهیسوتاند، ئیتر له ژیان بیزار بیوو،
چونچونی به جهواد بلی که که سیکی تری بو هاوسه ری ژیانی
ههلبژاردوه له کاتییدا که له گیانی خوی خوشتری دهویست. بیریک
به مییشکی دا هات، چوو ژووره وه و جانتا که ی خوی فری دایه قوژبنیک،
ئه قدس خانمیش نیگه رانی حالی کچه که ی بوو، چوو به رده می و
پرسی:

چی بووه کچی خوم؟ بوچی له پریدا گوپرایت، که مییک له سه ره خوبه
و نارامت هه بی.

جهیران به گریان وه ته له فونه که ی هه لگرت و ژماره یه کی لیدا،
ئه قدس خانم به سه رسورمانه وه له هه لسو که وتی جهیران ورد
ده بو یه وه. جهیران دهستی به قسان کرد:

ته لو... سلوو، پووری گیان، حالتان باشه، ببوورن کارم به نه سرین
هه یه و... چهند ساتیک بیده نگ بوو. پاش چهند چرکه یه ک دهستی
به قسان کرده وه: سلوو نه سرین حالت باشه. نه سرین گوتی:

سلوو بو توش جهیران خان، سوپاست ده کم، دهنگ و باس
چییه؟ جهیران که به پشتی دهستی چاوه کانی دهسری، گوتی:

کاریکی گرنگم پیت ههیه، کانت ههیه؟ نهسرین که لهشیوهی
 قسه کردنه کهی جهیران سهری سورماوو، گوتی: بهلی قسه بکه.
 جهیران ئاوریکی بو دواى خوى دایه وه و چاوی بهدایکی کهوت و
 گوتی:

دایه داوات لیده کهم چند خوله کیك به ته نهها جیم بیله، دایکی
 به بی ورته یه که ژوو ره کهی به جی پیت، جهیران که له روشتنی دایکی
 دلنیا بو، دهستی به قسه کردن کرد، گوینگره نهسرین، له چی
 ده ترسام سه ره انجام به روکی گرم، ئاموژنم ئه مرؤ ته له فوئی
 کرد بو، منیش... منیش له بهر خانری باو کم ناچارم ئه م رووداوه
 یه کلایی بکه مه وه. نهسرین گوتی:

مانای چی؟ تو ده ته ویت له گهل سپهر زه ماوه ند بکه یت؟ جهیران
 وه که بلی دان به تاوانیکی گه وره دا ده نیت، به کزییه وه گوتی:
 بهلی نهسرین، ناچارم، مانای چاره یه کم نییه، خویت باش
 ده زانیت که باو کم نه خوشه، پزیشک رایگه یاندوه که ناییت زور
 توره بییت. نهسرین گوتی:

جهیران بیرت له سه ره انجامی کاره که کردو ته وه؟ ده زانی که
 زه ماوه ندی ناچاری چ پاشه روژیکی ههیه؟ کچی که میک عاقلانه بیر
 بکه ره وه، خویت زایه مه که، جهیران له نیوان قسه کانی نهسریندا
 ههلی دایه و گوتی: تکا ده کهم نهسرین، تکایه کهم له باره ی عه قله وه
 بوم بدوی، چیتر ژیان له ئیستا به دواوه به لای منه وه مانایه کی نییه،

گرنگیش نیبه له پاش زهماوند کردنم چی روو ده دات. من هه وئی
خوم دا، پاش که میک پیده نگی ئاهیکی هه لکیشاو گوتی: به لام
به داخه وه باو کم ههستی پینه کردم.

نه سرین گوتی:

باشه چی وه لامی جهواد ده ده یته وه، به جوړیک قسه بکه که رازی
بکه یت. جهواد یی چاره! جهیران که به ئه ستم قسه کانی ده کرد،
به نه سرینی گوت:

من چیت ناتوانم له گهل ئه ودا قسه بکه م، له راستیدا به لامه وه
سهخته، من به یینی وه فاداریم پی دابوو، به یینی ژیانیکی خوش که
بریار بوو پیکه وه دروستی بکه ین.

به لام به داخه وه. جهیران قوربانی باوه ری خورافی پوچی باوکانی
ببوو، ئه و ئیت ژیانی به تهنگ و تاریک ده بین، فرمی سک نم نم
له چاوه جوانه کانی ده بارین. جهیران له گهل خویدا ورته ی ده هات:

ئهی چاوه کانی من ببارین که ئیستا کاتی بارینه، ئیت لیه کانی
من به رووی ژیاندا پیناکه نی. ئیت له ئیستا به دواوه بهر ژانگه کانم
ئه شک به خویندا شوړ ده که نه وه. ئهی ژیان، چون دلت پی خوش
که م له حالیکدا که ئه وان ئه م ژیانه یان لی زهوت کردم.

جهیران به ورته وه قسه کانی ده روونی خوئی هه لده رشت و
له گه لیشدا ده گریا. ئه و فیدا کاری کرد، بیری له ژیانی دایکی
ده کرده وه، ئه گهر وه لامی نار هزایی به سپهر نه دا له وانه بوو

کاره ساتيک به سهر باوکی بهاتايه و دايکيشی به تهنها بمایه تاوه.
 چاره يه کی نه بوو، به دواي دايکيدا چوو تاوو دوايين قسه ی بکات.
 دايکی له مه تبه خه که دا بوو، جهيران چوو لايه وه و دهستی خسته
 سهر شانی، نهو شانانه ی که له کاتي گرفت و تهنهاييدا ته کيه گای
 جهيران بوو. نه قدس خانم سه يریکی کچه که ی کردو خم و
 نيگه رانی به روونی له روخساريدا هه ست پيکرد. به لام نهو هيچ
 کاریکی له ده ست نه ده هات. پرسى:

چيه کچی خوم؟ کاریکت هه بوو؟ جهيران وه ک بلیي سالانيکه
 پينه که نيوه، به دل گوشراوی گوتی:

به لی دايه گيان. چند ساتيک دانیشه کاریکی گرنم پيت هيه،
 هه ردو کيان له تهنيشت يه که وه دانيشتن. جهيران دهستی به قسان
 کردو گوتی:

دایه، پيروژتان پيت، تو و باو کم سهر که وتن. من چيتر قسه يه کم
 نييه. باو کم چ کاریکی ثاره زوو لييه، نه نجامي بده، دايکی
 به سهر سورمانه وه گوتی:

کچی خوم ده ته ویت چی بلیيت؟ هه موو هه وليکی باوکت بو
 خوشبه ختی توپه، توش تاوا دادوهری ده که يت؟! له لای هه که سيکدا

◆ پیتوه ژنیکی عاشق ◆

ئەم قسانە بکەیت وا هەستدە کات لە گەل جەللادیکى بى بەزە پیدایا
بەرامبەرى، ئەو باوکی تۆیە خو دۆژمنت نییە.

جەیران بە پەڕیشانییەووە گوتی: دایە گیان من قسە یە کم نییە مانای
لە ئیستا بەدواوە هیچ قسە یە کم نییە، ژانە سەریکی توند ئەمجارەش
سەری لیدابوو. بە ئارامی لە جیگاکەى هەستا و بەرەو لای ژوورە کەى
خۆی چوو، دایکیشى هەر بەو شیوە لەسەر ئەو جیگایەى کە جەیرانی
لى دانیشتبوو چاوە کانی ئەبەلق ببوون.

"دووری یار"

جهواد لههه موو شتيك بى ناگا بوو، نه سرين تهله فونى بو كرد و به سه رهاته كهى له سير تا پياز بو گيړايه وه. دنيا له پيش چاوى جهواد سوړا. رهنگ له روخساريدا پهرى و له سه ر كورسيه ك دانيسشت، له چى ده ترسا سه ره نجام به روكى گرت. جهيران له ده ست چووبوو، به لام مه گه ر ده كرا!!؟ به و هوپه وه به پرتاو گوتى:

نه سرين مه به ست چيه؟ جهيران خوى ئه م قسانه ي پى گوتى؟

من باوه ر ناكه م، نه سرين به ئه هيكه وه گوتى:

به لى، كاك جهواد ئه مه ي كه من ده يللم راست و دروسته، به لام جهيران خوى نه يتوانى پيتى بلى، داواى له من كرد كه پيت راگه يه نم، گه ليكيش نارحوت بوو. جهواد به په شو كاييه وه گوتى:

له وان هيه جهيران نه يه وپت، به لام من ده بى له زمانى خوپه وه راستيه كه ي بيستم و تهله فونه كه ي داخسته وه.

ژانه سه ره كه ي جهيران كه ميك ئارام ببويه وه. له ته نيسشت په نجه ره كه وه دانيسشبوو سه يري باخچه كه ي ده كرد، كاتيك زهنگى

پینوئتیکی عاشق

تلهفون لیدرا، جهیران تلهفونه که هی هه لگرت، بهلی. ئەو تلهفونه
که سیک نه بوو جگه له جهواد. جهیران لهو ساته دا خوئی و تکرد، جهواد
گوتی:

سلاو جهیران خان، دهمویست به ته نها بتیینم. له سه دای
قسه کردنه کهیدا ئاشکرا بوو که گه لیک شپرزیه. جهیران به خیرایی
گوتی:

بوچی؟ بوچی نه سرین پی نه گوتوی؟ جهواد به بیزاریه وه گوتی:
بهلی، ههر له بهر ئەوه یه منیش دهمه ویت قسه ت له گه ل بکه م.
له پارکی نزیك کتیبخانه دا چاوه ریتم، مالتاوا. به خیرایی تلهفونه که هی
داخسته وه.

به داخسته وه ی تلهفونه که جهیران گیژ و سه رسام بیوو،
به ناچاری خوئی گوژی و له مال چوو ده ره وه. کاتیک چوه ناو
پار که که وه، جهواد له سه ر یه کیک له کورسیه کانی ناو پار که که
دانیشتبوو. سه ری نابوه ناو ههر دوو دهستی. جهیران دلی به حالی
سووتا، کوکه یه کی سووکی کرد و خوئی ئاشکرا کرد. چاوه جوانه کانی
جهیران هه لگری خه میکی گه وره بوون که پیکه نینی ده ستکرد
هه شاریان ده دا. ئەو له جیگا که ی هه ستا و فه رمووی دانیشتنی
له جهیران کرد، به لام جهیران پیاسه ی هه لبژارد و هه ردوو کیان
له سه رخو ریگه یان ده کرد. سه ره نجام جهواد بیده تگی شکاند و
گوتی:

جهيران خان، حالتان باشه، جهيران روخساري له شه فرماندا سوور
 هه لکه رابوو. دلی به توندی لپی ددها. به ئه ستهم وه لامي دایه وه:
 به لی کاک جهواد، سوپاست ده کم. به لام وا هه ستناکه م تو
 له بهر نه حوالپرسینی من هاتیبته ئیره. جهواد پاش که میک پیده نگی
 گوتی:

به لی، تو راست ده که یت، قسه یه کم بیستوه دهمه وی بزانه چیه؟
 روو به رووی جهيران وه ستا تا کو وه لامه که ی بیستی. جهيران که
 له نیگا پرسپار ئامیزه کانی نه و نازاری ده چه شت، به منجه منج گوتی:
 داوای لی بوردن ده کم. من حالم باش نیه و به رده و امی به رویشتن
 دا. ئه مه له کاتی کدا بوو که فرمی سک بهری چاوی گرت بوو، جهواد
 به ئارامی دهستی جهیرانی گرت و گوتی:

ئارام به، مانای نه وه هموو قسه بریق و باقانه به وه کو تایی هات.
 مانای هه مووی سهراب بوو. جهيران قسه بکه، وه کو رابردوو بدوی.
 بلی که منت خو ش ده وی. چاوی له سهر چاوه کانی جهيران نه ب له ق
 بوو و گوتی: بلی که به وه فای بو م. ده ی قسه بکه. بلی که ئه مانه
 هه مووی درو یه، جهيران ده ی شتی ک بلی. چاوه کانی جهواد
 فرمی سک یان تی زابوو، پشتی کرده جهيران بو نه وه ی نه
 فرمی سک کانی نه یینی، به لام نه مه له چاوی جهيران په نهان به بوو.
 گریانی پیوا به لای ئافره ته وه گه لیک نازار او ییه. پیوا غروری ریگه ی
 پینادات بگریهت، به لام جهواد نه و غروره ی وه لوه نابوو و شانه کانی

◆ پینو ژنیکی عاشق ◆

له توندی گریانه کهیدا دهله رزی. جهیران ئیتر ئوقهره ی له بهر براه
دهنگی نایه پال دهنگی ئه. دایکی جهیران له دوره وه ئهم دیمه نه
غمگینه ی ده بین، دایکیشی بو ئهم دوو دله شکاوه فرمیسکی
دهرشت. ئه و دوا ی هاتنه دهره وه ی جهیران و نیگه رانییه که ی
به دوایدا له مال هاتبوه دهره و دووراو دور دوا ی که وتبوو و پاشان
له گه ل ئهم دیمه نه دا روو به روو ببوو یه وه.

جهیران هیور بوویه وه و گوتی:

جهواد من ناچارم، باو کم ته ندروستی باش نییه، ده نا بو خوت
ده زانی من تو م به هه موو دنیا ناگورمه وه. ئه ویش ته نها له بهر
باو کم، جهواد ئه وه بزانه من هه ر له ئیستاوه مردووم. چیتر ژیان
به لامه وه گرنگ نییه. نیگایه کی پر له تاسه ی له و کردو گوتی: داوات
لیده که م بمبوریت. من بیوه فاییم نه کرده. تا کوتایی ته مه نم، تو
پاسه وانی دلی منی و به دلیکی پر له خه م و په ژاره وه گوتی: جهواد
ژیانم له گه ل تو دا ناسی، من چون به بی تو بژیم. که س هه ست
به نازاری من ناکات، هه ر هیج نه بی تو هه ستم پیبکه. جهواد که
ده بیینی ناتوانیت له گه ل روژگاردا ململانی بکات، خو ی
به ده سته وه داو به بی ده سه لاتییه وه، گوتی:

نازیه که م چون چونی ده توانم له بیرت بکه م. مه گه ر تو به شیخ
نه بووی له بوونی من؟ من بو ئاینده بهر نامه ریژیم کردبوو،
به قوربانی خودا بم، بوچی ئیمه ده بییت لیک دابریین. جهیران گیان

منیش بی تو دهمرم، دهمزانی که ئاره زووی ژیانم له گهل توڊا
 ده بهمه گۆرهوه، دهمزانی خهمی دووری تو شیت و سه رگهردانم
 ده کا. بهلام نهمویست قه بولی بکه م. هیچ کاتیک له بیرت ناکه م. تو
 وانهی عه شق و خوشه ویستیت فی ر کردم. من هه رگیز کیژیکی وه ک
 تو سه لارو سه نگین و جوان و میهره بان نایینمه وه. ئاهیکی قوولی
 هه لکیشا، ئاهییک که له ناخی دلپه وه سه رچاوه ی گرتبوو، جهیران دلی
 دایه وه و گوتی:

جهواد نیگه ران مه به، خوا گه وره یه. که سیک هه والی ئاینده ی لا
 نییه. ئه وه من خوشحال ده کات، چونکه نازانم له ئاینده دا چ
 پیشهاتیک دپته پیش، توش ئومیدت به خودا بیت. روخساری وه ک
 مانگی جهیران هه وری خهم دایپوشیبوو و له گهل زه رده خه نه یه کی
 ده سترددا گوتی:

کچانی باش زور هه ن، ده توانی له گهل یه کیک له وانهدا زه ماوه ند
 بکه یت. له کاتی گوتنی ئه م قسانه یدا گریان بینی گرتبوو، به لام
 چاره یه کی نه بوو، ده بوو به جوړیک به ژیانه وه ئومیده واری بکات.
 هه رچه ند ئه و خویشی زیاتر له جهواد پیویستی به دلنه وایی هه بوو،
 جهواد ئه م قسانه ی ده بیست به لام وه ک ئه وه ی که دنیا له پیش
 چاویدا ژیره و ژووریبت وابوو، ساتیکی تال و خه ماوی بوو، ئه و به چ
 شیوه یه ک ده یتوانی جهیران له بیر بکات؟ چون ده یتوانی؟ چون

دهيتواني قه بولي بکات که جهيران له گهل يه کيکي تر دا زه ماوه ند
 ده کات؟ به لاي ٽه وه وه سهخت ترين سات له ده ستداني جهيران بوو،
 بو هه موو شتيک جيگره وه يه ک هه يه. به لام چ شتيک ده تواني شويني
 عه شق بگريته وه. ٽه وپيش عه شقيک بيت خاوين وه ک ٽاو، بيگره د
 وه ک ٽاسمان. قسه ي ٽه م دوو دلداره دوايي نه ده هات، به لام کات
 دره نگ ببوو ٽه وانپيش ده بوو ليک جودا ببنه وه. جهواد بو دوايين جار
 سهيريکي جهيراني کرد، ٽه وپيش چاوه جوانه کاني خو ي له چاوه
 کاريگره کاني جهواد بري و په رده يه ک له فرميسک چاوي
 هه ردو کياني دا پوشي. جهواد به ده ننگيکي گيراوه وه که ديار بوو
 ٽه وپيش ناتوانيت به ٽاساني به سه رخويدا زال بيت، به جهيراني گوت:
 گيانه که م مه گري، ٽيمه خوايه کمان هه يه، خوت پيت گوتم هيو ات
 به ٽاينده هه بيت. که وايه ٽيسنا چي؟

جهيران ده ستي به روخساري خو يه وه گرت و دايه پر مه ي گريان،
 جهواد که چيتر تواناي بينيني ٽه م ديمه نه ي نه بوو، گوتي:

بيده نگ به جهيران، ريگه مه ده دوا ساتي ليک جيابونه وه مان
 تيکل به گريان بيت، پيکه نه، من ٽاره زوو ده که م روخساري تو
 هه ميشه به پيکه نينه وه به پيمه وه يادم. تکات ليده که م جهيران قسه ي
 عاشقيکي دلشکاو به زه ويدا مه ده. جهيران له سه ر داوا که ي جهواد

ئارام بویهوهو زهردهخه نهیه کی بیپهنگی بو کرد. جهیران بهههزار
خه م و دهردهوه روشت و جهوادیش بهچاوانیکی پر لهفرمیسهکهوه
سهیری روشتنی ئهوی ده کرد و هیوای بهختهوهری بو دهخواست،
جهیران له کاتی روشتنیدا نامهیه کی دابوو بهجهواد، تاکوو له دوی
روشتنی ئهو بیکانهوه. جهواد به بی ئوقره بییه کی زورهوه نامه کی
کردهوه، دهقی نامه که شیعیک بوو بهم شیوهیه:

رۆشتم و بمبه خشه مالی بی وه فا بوو

چارلیک جگه له رویشتن بو من نه مابوو

جهواد به خویندنهوهی ئه م شیعه وه ک شیتی لیباتبوو، بیدهنگی
شهوی به ناله و گریان شکاندبوو. نامه کی به فرمیسه کی چاوی
خوساندبوو، نامه کی بو ن ده کرد و ماچی ده کرد و دهیخته سه ر
چاوه کانی.

چهند ههفته یه ک دواتر مالی سپهر بو تهواوکردنی کاره کهیان و
دیاریکردنی روژی زهماوه ند هاتن بو مالی جهیران. جهیران
خه مباربوو، به لام چیتر خووی نه بوو، خووی دابوه ده ست
پهروه ردگاری. هه موو گفتوگوکان به بی ئاماده بوونی ئه و ئه نجمدران
و سه ره نجم روژی زهماوه ند ده ستنیشان کرا. به زور جهیرانیان
به ره و بازار برد. شتگه لیکه گرانبه هایان ده کپی، به لام هیچ کامیان

◆ پٽو ته ٿيڻي عاشق ◆

به لای جهیرانه وه نرخی نه بوو. جه واهیراتی گرانبه ها، پوڻاکی جوان، به لام جهیران له دنیا به کی تر دا بوو، دنیا به ک دوور له روالهت و ریاکاری.

تا کوو روژی زه ماوه ند جهیران وشه به کی له گهل سپهدا ئالو گوڙ نه کرد، دوور ده که و ته وه لیی و ئم رهفتاران هس سپهیران بازار ده دا. روژی زه ماوه ند هات. جهیران یان برده ئارایشگایه کی تازه پیشکه و توو، تا کوو ده یا نتوانی پاره یان بو سهرف ده کرد. بو ئه وهی که میک جهیران خوشحال بیت و له لایه کی تریشه وه هاوسه ره که ی پزیشک بوو، ده بوو زه ماوه ند یکی شایسته و به شکوی بو به ریا بکن. ئه و له جلی بو کینیدا ههر وه ک نگینیک له په نجه دا خوی ده نواند. به لام غه میکی گه وره له رو خساریدا ده بینراو جوانی به که ی دوو به رابه ر کرد بوو. قسه ی له گهل هیچ که سیکندا نه ده کرد، ته نانهت له گهل سپه ریشدا. زاوا، بوو کی له جلی بوو کینیدا زور به جوان و کم وینه ده بیني و له دلی خویدا شانازی به خو یه وه ده کرد که هاوسه ریکی هینده جوانی هه یه: هزی ده کرد جهیرانیش شاد بی و به شداری له شادی ئمدا بکات. بیگومان ئه و وای هه سته کرد که هه موو کیژیک له شهوی بوو کینیدا ئاسوده نیین. ئه مهش شتیکی ئاساییه. ههر له بهر ئه وه دلی جهیرانی ده دایه وه و ده یگوت:

جهیران گیان، خوشه وسنه کم، بوچی نیگه رانی؟ که میک له گهل مده بدوی، خوشحال به، ئه مشه و شهوی زه ماوه ندی من و تو یه.

روگرژیت برہوینہوہ، تکات لیدہ کم جہیران، من لہ پیش
 ھاوہ لہ کانمدا شہرم دہ کم. ئاماژہی بہ گوشہ یہ ک کرد کہ ژن و
 میردیک و ہستابوون و گوتی:

ئو دوانہ دہ بیینی؟ ہفتہ یہ ک پیش ئیستا بہ شداری ئاھہنگی
 زہماوہندہ کہیان بووم. بہ لام بووکی بہ مجورہی تو نینگہران نہ بوو.
 جہیران جگہ لہ بیدہنگی قسہ یہ کی نہ بوو. ہر ئو بیدہنگیہ بوو کہ
 سپہری بہ تہواوی تورہ کرد بوو. کاتیک میوانہ کان رویشتن و
 زہماوہند کوتایی ہات، سپہر ہاتہ لای جہیرانہوہ، گریان بیینی
 جہیرانی گرتبوو، بہ یاد کردنہوہی یادہوہریہ کانی رابردوو، جہیران
 گریانی دہ ہات. سپہر وای بیر دہ کردہوہ کہ دوور کہوتنہوہی
 لہدایک و باوکی کاری لہ جہیران کردہوہ، بہو ہویہوہ دہستی کرد
 بہ دلدانہوہی جہیران و گوتی:

باشہ جہیران خان، زہماوہند تہواو بوو و تا ئیستا تو قسہ یہ کت
 لہ گہل مندا نہ کردہوہ، بوچی؟ دلّت بو مامہ و ماموژنم تہنگ بووہ؟
 شتیک بلی. لای خوئی منیش مروقم. حہز دہ کم قسہم لہ گہلدا
 بکہیت، بوچی شتیک نالیّت؟ جہیران جاریکی تر لیی دوور کہوتہوہو
 گوتی:

گویی بگرہ سپہر، من تاقہ تی ئہمجورہ قسانہم نییہ و سہرم ژان
 دہکات. کہوا یہ داوات لیدہ کم وازم لی بیئہ و ہیندہ پرسیارم
 ئاراستہ مہ کہ، بہ ئارہ زوی خوٹ گہیشتوویت، ئیتر چیت دہویت؟

◆ پینوئە ژنیکی عاشق ◆

گریانه‌که‌ی قووت دایه‌وه و به‌بی سهرنجدان له‌سپهر چووه ژووری
نوستنه‌وه. سپهریش قسه‌کردنی له‌گه‌لیدا به‌بی ئاکام ده‌زانی،
له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا که دلی ئه‌وه‌ی نه‌ده‌ویست، به‌لام جه‌یرانی به‌حالی
خو‌یه‌وه ه‌یشتنه‌وه.

روژه‌کان ههر به‌مجوره تیده‌په‌رین و ئهم دوانه وه‌ک غه‌ریبه‌یه‌ک
ره‌فتاریان له‌گه‌ل یه‌کتدا ده‌کرد. په‌یوه‌ندیان روژه به‌روژه خراپتر
ده‌بوو. خیزانی ههر دوولا نیگه‌رانی حالی ئهمان بوون و هه‌واییان ده‌دا
به‌ههر جو‌ریک بیت ژیریان ریکبخهن، به‌لام ئه‌وان سه‌رقالی کاری
خو‌یان بوون، سپهر به‌کاری پزیشکی و جه‌یرانیش مالداری. به‌لام
نه‌ک له‌رووی په‌یوه‌ندییه‌وه، به‌لکو به‌ناچاری، چونکه تاقه‌تی هیچ
کاریکی نه‌بوو، سپهر به‌هوی ئه‌وه‌ی که هیچ که‌سیک له‌ماله‌وه
چاوه‌روانی نه‌ده‌کرد، زور غه‌مبار بوو، شه‌وان دره‌نگانیک ده‌هاته‌وه
مال. جه‌یرانیش چیت کچه روخوشه‌که‌ی جاران نه‌بوو. نه
خه‌نده‌یه‌ک، نه‌دلخوشییه‌ک. خو‌ی له‌مالدا زیندانی کردبوو و تاقه‌تی
هیچ که‌سیکیشی نه‌بوو.

روژیک دایکی چوو بو‌ مالیان و کچه‌که‌ی به‌غه‌مباری و شیواو بینن.
به‌م دیمه‌نه‌ گه‌لیک تیکچوو. ئه‌و کچیکی تو‌ره‌ی لیده‌رچوو بوو.
به‌بچو‌کتین قسه‌ بیزار ده‌بوو. دایکی به‌میه‌ره‌بانییه‌وه گو‌تی:
جه‌یران گیان بو‌چی ه‌ینده‌ خو‌ت و هاوسه‌ره‌که‌ت ئازار ده‌ده‌ی؟
خوا ئه‌مه‌ی پی خو‌ش نییه. ئه‌و بو‌ ئاسوده‌یی و خو‌شبه‌ختی تو‌

تیده کوشی، چ شتیکت له خه لکی که متره؟ ئوتومبیلت نییه؟ مالت نییه؟ پیم بلی، له هه موو کچه خزمه کانمان له بان تری، که واته بوچی ژیانی خوت و ئەوانی تر تال ده کهیت؟ کچی خوّم قسه کانی تو خزمانی تیکداوه، ئیتر ئابرومان نه ماوه. باوکی چاره رەشت چیتر ناتوانی سهری له ئاستی خزماندا بهرز بکاتهوه. تو کچیکی ژیر و هوشیار بووی، بو وات به سهر هات؟ کاتیك قسه ی دایکی گه پشته ئیره، جهیران توره بوو و گوتی:

دایه گیان، تکات لیده کهم هیچی تر مه لی، هه موو ئەمانه خه تاي تو و باو کم بوو. من له بهر ئیوه ملم بو ئەم زه ماوه نده راکیشا، دنا من هیچ خوشه ویستیه کم بو ئەو نه بووه. به لی دایه، ئەو روژه ی که باو کم له باتی من برپاریدا، ده بوو ئەم روژه ی له پیش چاو بوایه. ئیستاش ده تانه وی من له م قه فه سه دا رازی بم؟ گریان بینی گرتبوو، جهیران دلکی پر چه سره تی هه بوو، کاتیك دوو هاوسه ری ده بینی که قولیان به قولی یه کدا کردوه، به نیگای پر له تاسه وه سه رنجی ده دان و به دوایاندا ده پروانی. ئاره زووی ده کرد کاتیك هاوسه ره که ی به ره و مال ده گه رپته وه، پیشوازی لی بکات و نازی بکیشی. جار جار یکیش خو ی توره بکات، به لام وه ک بلی جهیران کلوم درابی، تیری هیچ خوشه ویستیه ک دلی نه ده پیکا. له و کاته دا دایکی هه ستی به هه له یه کی گه وره کرد. هه له یه ک که هاوسه ره که ی هو کاری بوو و به نرخی ژیانی دوو گه نج دوایی ده هات، به لام باش ده یزانی که

کاری خو کردوو، ته گبیری نییه. جهیران سهیریکی دایکی کردو و
گوتی:

دایه، ته نها داوای من تهوویه که تو و باو کم چیتر دست له ژیانی
من وهر نهدن و له مه که ههیه خهراپتری نه کن. له جیگا که ی
ههستا و چوو له لای په نجه ره که وه. په رده که ی لادا و به هیواشی گوتی:
ته گه که سیک ههستی به من بگردایه، ته ره وشه نه ده هاته پیش.
دایکی قسه یه کی بو گوتن پینه بوو. هه ره له و کاته دا بوو که ده نگی
کردنه وه و داخستنی ده رگا که هات. سپهر بوو که له کار گه رابویه وه.
به هاتنه وه ی سپهر جهیران به ره و چیشخانه که چوو، کاتیک
گه راپیه وه، به ساردییه که وه سلوو و پیشوازی له هاوسه ره که ی کرد.
دایکی له ره فتاری ته و شهرمه زار ببوو. پاش رویشتنی جهیران، له گهل
سپهر دا دهستی به قسان کرد و به بیزاریییه وه که له روخساریدا ئاشکرا
بوو، گوتی:

کورپی خو، به راستی من داوای لیبوردن ده که م. له هه لسو که وتی
کچه که م شهرمه زارم. ئیتیر نازانم بیر له چ ریگه چاره یه ک بکه مه وه.
خوت بیریک بکه ره وه به لکو ره فتاری بگوریت. سپهر که ماندوو یه تی
کار شانه کانی داچه کاند بوو، هاوسه ره که پیشی چند به رامبه ری
ده کرده وه، به خه یال ئالوزیییه وه گوتی: ئاخیر ئاموژن گیان سوودی
نییه. ته و کچه ی که له مالی ئیوه دا بینیبوو، له گهل ته م جهیرانه دا
به قهد زهوی و ئاسمان جیاوازی ههیه. وا هه سته کات من تهوم

به زور بردوه. خو من هیچ کاریکم له و ناوی. تهنه که میکم
 خوشه ویستی. به بوچوونی ئیوه داواکارییه کی زوره؟ که کیزه که ی
 ئیوه پیمان رهوا نابینی، ئیوه خوټان دادوهی بکهن و بزنان هر
 به راستی تاوانی منه. دایکی مافی به سپهر دها و ده یزانی که
 تاوانباری سهره کیی کییه! به لام جهیرانیش بیتاوان بوو. نه و هر
 له سهره تاوه بهم هاوسهرگیریه نارازی بوو. چند لیدانی له سهر هم
 مهسه له یه خواردبوو، تاوانباری سهره کیی باوکی بوو که هم
 کچه که ی خوی به دبهخت کردبوو و هم برازا که یشی.

جهواد له دوا ی جهیران ئیتر دلی به هیچ کچیک نه داو هه همیشه
 به یادی نه ووه ده ژیا. به بیرکردنه ووه له یادوه ریبه شیرینه کانی
 رابردوو، ژیانی ده گوزه راند. به یادی روژانی دیرین سهری
 له کتیبخانه دها. کتیبخانه یه ک که شوینی به یه کگه یشتنی نه وان بوو.
 نه و شه قامانه ی که له گهل جهیراندا گوزه ری پیدا کردبوو،
 به تهنه پای ده یبری و بو تهنه پاییه که ی خوی فرمیسکی هه لده رشت.
 نامه که ی جهیرانی هه زاران جار خویندبوو یه ووه. کتیبی "شه هریار"
 که جهیران زور ئاره زووی لی بوو، چندین جار دهستی پیدا دینا و
 وای هه سنده کرد به دهستی لیدانی نه و کتیبه له دلداره که یه ووه نزیک
 بوته ووه. به دلی غه مباره ووه له گهل خویدا رازو نیازی ده کرد و
 ده یگوت:

◆ پڻو ٿيڻي عاشق ◆

ٿه گهر دهمزاني، ٿهم دنيا بهم ٿهندازيه بي وهفايه ههرگيز چاوم
بو ڙيان هه ٿندههينا. ٿه گهر دهمزاني عاشق بوون، دابران و دلّه
خورپه ههيه، ههرگيز عاشق نهده بووم، ٿه گهر دهمزاني
به خوشهويست ترين و ٿازيز ترين كه سيڪ ناگم لهم جيانهدا،
گويم بو چيروكي عشق نهده گرت، ٿاي... ٿهي خوداي من، ٿهوه چ
كاره ساٿيڪ بوو كه به سهر منت هينا؟ ٿهم دنيا چهنده بيوهفايه،
ٿهي دل! دردي بي وهفايي و دابرانت چيشت، ٿيتر چي دهليي؟ چاو
هه ٿهينان بهم دنيايه كاري تو نه بوو، دهزانم. ٿهوه له تواناي تو بهدهر
بوو. بهلام چي له دل ده كهيت؟ غمي عشقي سووتينه رت بو كي
باس ده كهيت؟ ٿايا ده تهويٽ بيته مهجنووني دووههم و له دووري
لهيلا، بهرهو بيابان مل بنيي؟ بهلام ٿهي دل، تو زور بزبوي، چوئچوئي
ٿهم عشقهت له خوٽدا جي كردهوه؟ توپهك كه مؤله تي هيچ
كه سيڪت نهدهدا بيته ڙورهوه. بهلام بي ويڙدان كه ميڪ بيريش
لهمن بكهروهه، ناميبي چيم به سهر هاتوه؟ روڙ بهروڙ زهردرتر و بي
تين تر دهيم، ههر چند عشق شيرين و به چيڙه، بهلام تو بي و
خودا کوٽاي بي بهينه و هينده ٿازارم مهده. منت له ٿاگري عشقدا
سووتاند، سووتان له ٿاگري دوزه خدا ههزاران جار باشته له سووتان
به تيبي عشق. چونكه سووتان له ٿاگري دوزه خدا هوئي تاوانه، بهلام
عاشق بوون چ تاوانپكه، جگه لهوهي كه دلپم ههيه ليوانليوه
له عشق و ٿهوين؟ بهلام برپا ٿهم دلهم نه بوايه. چي ده بوو ٿه گهر

◆ پینوئه ژنیکی عاشق ◆

دلی منیش، وهك زوربهی دله كانی تر وهك بهرد رهق بوایه.
ئهوكات تیری هیچ عه شقیك نهیده پیکا، بهلام چی بکه م که خواوه ند
ئه م دله ی بو سووتان و عه شق دروست کردوه و بهس.
ئه مانه قسه گه لیک بوون که جهواد له ته نهاییه کانی خویدا ده یگوتن
و به سوژی دل بیری له روژ گاریک ده کرده وه که به پیچه وانهی
ئاره زووی ئه م ده سور، روژ گاریک که به بوچوونی خوئی، پاییزی
نه براوهی ژیانی بوو.

"رزگاری"

لهدادگا هەر یه که و بهرەو مائی خویان گهراڼهوه و بههیچ
شیوهیهک دایک و باوکیان دهستیان لهم کاره وهر نهدا.
ههروهک شاعیر دهلیت:

ئیمه ههاتین که پیکتان بینینهوه

نههاتین تا لهیهکتان دوور خهینهوه

جهیران گهرایهوه مائی باوکی، بو ماییک که مندالی تیدا
تیپهراڼدبوو. جیگایهک که بهزور روژیک لینی دوور کهوتبووه.
ژووهره کهی ههروهک پیشان دهستی لینه درابوو، کاتییک لهسهر تهخته
خهوه کهی راکشا، دهستهکانی نایه ژووهره سهری و چوو خه یالهوه.
خه یالی رابردوو تازاریان دهدا. بهلام لهوهی که چیتر لهژیانی بهزور
بهسهردا سه پینراو رزگاری ببوو، هه ناسهیه کی ئاسوودهی هه لکیشا و
پیلوهکانی لیکنا تا که مییک پشوو بدات.

جهیران.. جهیران.. دهنگی بوو که لهخوارهوه بانگی لیده کرد،
به بیزاری لهخه و راپهری.. کاتییک له په نجه ره کهوه سهیری دهره وهی
کرد، دنیا تاریک ببوو. نه یزانی روژ لهچ ئان و ساتیکدایه، ههر له بهر

ئەوہ کاتژمیڤرە کەئە لەسەر میزە کە ھەلگرت و سەیری کرد. بەسەر سورمانەوہ لەبەر خۆیەوہ ورتە یەکی کرد و گوتی:

کاتژمیڤر ھەوتی شەوہ! مانای من ھەشت کاتژمیڤرە نوستوم. ئینجا سەیری ئاویڤنە کەئە کرد، چاوە کانی ئاوسابوون و روخساری پیر دەینواند، ئیستا دەبوو چاوە پروانی لۆمەئە خەلکی بیٲ و لەبەر تیری زمانیان ئارام بگریت. جلیکی سادەئە پووشی و چوہ خوارەوہ، باوکی چیتەر وە ک پیشان خۆشی نەدەو یست، بەلام دایکی لەجاران زیاتر لەگەلیدا میڤرە بان بوو، چونکە باش دەیزانی کە ھۆکاری بەدبەختی جەیران خۆیان بوون. لەگەل مائی مامیشیدا پە یوہ نەدیان چەرا بوو، ھەر لەبەر ئەوہ باوکی، جەیرانی بەھۆکاری ئەم ھەموو بەدبەختیە دەزانی و قسەئە لەگەل نەدە کرد، بەلام ئەم چیتەر گویئە بەمجۆرە بابەتانی نەدەدا، رزگار بوون لەژیانی رابردوو بو ئەو بەس بوو.

ژیانی جەیران رەوتی ئاسایی خۆئە گرتبوو، ئیتەر خەم و پەژارەئە وەلاوہ نابوو. پێشھاتە کانی رابردوو، پەریشانیان کردبوو، چونکە لەو ماوہ یەدا خۆئە و ھاوسەرئە رابردوویشئە گەلیک ئازاریان بینیبوو، بەلام دەبوو لەبیری خۆئە بیاتەوہ.

روژیک چوو بو مائی پوووری و لەگەل نەسریندا لەبارەئە ژیانئە پێشووی خۆیەوہ قسەئە دە کرد. لەوہئە کە ھاوړیئە سەردەمئە مندالی خۆئە دووبارە دەبینیەوہ، خۆشحال بوو، بەلام نەسرین لەوہئە کە ئەو لەژیانیدا شکستئە خواردبوو، داخی بو دەخوارد و ھیوای دەخواست

که ئاینده یه کی باشتر چاوه پروانی بکات. بهلام جهیران شتیکی تری ده گوت:

گوی بگره نه سرین، من ئیتر چاوه پروانی هیچ خوشییه ک له ئاینده ی خوم ناکه م و هیچ خواستیکم نییه. ههر بهوه ی که له گهل دایک و باو کمدام خوشحالم. ئه و له ناو قسه کانی نه سریندا تیگه یشت که جهواد هیشتا زهماوندی نه کردوه، بهلام له و باره یه وه خوشحال نه بوو، چونکه ئیستا جهیران ژنیکی ته لاقدراره و به که لکی جهواد نه ده هات و له بهر خو یه وه ده یگوت:

ئیتر جهواد به ته واوی منی له بیر کردوه، هیچ کوریک ئاماده نییه زهماوند له گهل پینو ژنیکیدا بکات، بهلام له گهل ههر که سیکیدا زهماوند بکات، من هیوادارم سه رکه وتوو و به خته وهر بیته و ئاهیکی له ناخی دلوه هه لکیشا. نه سرین سه یریکی کرد و گوتی:

چیته؟ بیر له چی ده که یته وه؟ پاشان پیکه نینیکی فیلبازانه ی کردو گوتی:

ناشی دووباره فیله که ت یادی هیندوستانی کردیته؟ جهیران که ئیتر له و جوړه قسانه ماندوو ببوو، به خه مساردییه وه گوتی:

نه باب، چیتر فیلیک له ئارادا نییه. پاشان له چیگه که ی هه ستا و خو ی بو رویشتن ئاماده کرد.

نه سرین به یینی ئه و زور خوشحال بوو، ههر به و هو یه وه گوتی:

جهیران گیان بهردهوام سهردانمان بکه، نه کا جاریکی تر له یادمان بکهیت؟ جهیران که سهرقالی له پیکردنی پیلأوه کانی بوو، دهسته کانی بو مالتاواپی بهرز کردهوه و گوتی: نا، دلنیا به. پاشان زهرده خه نه یه کی کردو گوتی: نه گهر باو کم مو له تم بدا.

مالتاواپی له نه سرین کردو به ره و مال که و ته ری. هیشتا چهند هه نگاویک دوور نه که و تبووه، که له گهل دیمه نیکی چاوه پرواننه کراودا روو به پروو بویه وه، دلی به په له لیی دها. هه نگاوه کانی شل بوون. نه و جهوادی بینی که به ئارامی به ره و پرووی ده هات، جهیران به پرتاو گه رایه وه بو نه وهی جهواد نه یینی، به لام کار له کار تراز ابوو، جهواد نه وی بینبوو.

بو ساتیک جهیران خووی ون کرد، به لام جهواد زور دامه زراو و کاریگهر لیی ده پروانی و نیگا کانی گه لیک مانایان ده به خشی. به لام زهرده خه نه یه کی تالی نایه سهر لیوه کانی و به بی نه وهی شتیک بلی له وی تیپه ری. نه و ساته به لای جهیرانه وه که خون و خه یال و ابوو، نه و ساتانهی هاته وه یاد که له گهل بینینی جهواددا، زمانی له گو ده چوو و دلی به توندی لیی دها. خیرا هاته وه سهر خووی و به خووی گوت:

نا جهیران، چیتر نه و ساتانه به سهر چوه، تو ئیتر وه که پیشان نیت، ئیستا تو ژنیکی شکست خواردویت، نه و روژانه تیپه رین که جهواد هه ناسه شی به هووی تو وه دها. فرمیسک به ری چاوه کانی

پیتوه ژنیکی عاشق

گرت و گوتی: نایبیت خۆم گیرۆده بکهم، ههموو پیاوه کان وهک یهک وان. ئەوان واههست ده کهن که خوشبهختی ئافرهت به سهروهت و سامانهوهیه نهک شتیکی تر. عهشق و خوشهویستی به شتیکی پرو پووچ ده زانن.

جهیران نه ده بوو ده ربارهی جهواد وا بیر بکاتهوه، چونکه ئەو سه رهتا گوتبووی، من ماده پهرست نیم، به لام چونکه جهیران له ژبانی خۆیدا پارهی به پلهی یه کهم ده زانی، هۆکاری ئەوهش باوک و هاوسهری پیشووی بوون. ههر له بهر ئەوه به رامبهر به ههموو پیاوان به دبین بوو و به یهک چاو سهیری ده کردن.

جهواد چوو بو مالی ئاموزاکهی و به بینینی دلداره کهی له ویدا، سه ری سورما و به نه سرینی گوت: له راستیدا جهیران خانم له ریگادا بین، ماوه یهک بوو نه ده هات بو ئیره؟ چی روویداوه؟ زه رده خه نه یه کی گالته ئامیزی کرد و گوتی: جه نابی سپهر ئاغا مو له تی داوه؟

نه سرین که له بیئاگایی جهواد هه واییکی نه بوو، گوتی: وانا زانم تو هه والت لێ هه بی؟

جهواد که میک چوو خه یاله وهو پاشان شانەکانی هه لته کاندو گوتی: ده بیته ئاگام له چی بیته؟

نه سرین که یاری به گولی قالییه که ده کرد، ئاهیکی هه لکیشاو گوتی:

به داخه وه، جهیران له ژیاندا شکستی خواردوه و ته لاقی
 له هاوسه ره که ی وهر گرتوه. ئیستاش ماوه یه که هاوتوته وه مالی باوکی.
 جهواد که سه رقالی خواردنه وه ی چا بوو، یه کسه ره وه ک بلیی بینی
 گیراییت، چاکه ی بو قووت نه چوو. دهستی کرد به کوکین. جهواد
 به وردی گوئی بو ئه و قسانه شل کرد بوو و له هوکاری
 جیابوونه وه که یان به باشی تیگه یشتبوو، به لام خوئی له گیلی دا و
 پرسى:

بوچی؟! هوکاره که ی چی بوو؟ زهرده خه نه یه کی گالته ئامیزی کردو
 دووباره گوئی:

خوئه وان نیوانیان باش بوو، کاک سپهریش کاریکی گونجاوی
 هه بوو، که واته ریی تیناچیت سه رئه نجامیکی له و جو ره یان هه بییت.
 نه سرین گوئی:

کاک جهواد تو خوت چاک ده زانیت که پاره گرنگیه کی ئه وتوئی
 له ژیانى مروقتدا نییه و به و ئه ندازه ش کاریگه ر نییه که هه ندیک
 هه ن وای بو ده چن. گرنگترین شت پیکه وه گونجان و خوشه ویستی
 نیوانیانه که به داخه وه هیچ یه کییک له مانه له ژیانى جهیراندا نه بوون.
 بیگومان سپهر جهیرانى خوش ده ویست، به لام جهیران چونکه
 له پیشدا په یوه ندیی له گه لیدا نه بوو، خوشی نه ده ویست و نه ییتوانی
 له گه لیدا بژی، تو که ماموستایت باش ده زانی که ده بی پایه و بناغه
 به هیز بییت، تا کوو بتوانیت سه رکه وتن به ده ست به بییت، به لام زور

به داخه وه بناغهی ژبانی نهوان گهلیک بسست بوو و تا کوتایی
 بهردهوام نهبوو. باش دهزانیته که نهوجوره ژبانه سههه نهجامه که
 به کوی دهگات، یان وه که کچه پووره که ی من ریگای ته لاق ده گریته
 بهر، یان له ناخه وه دهسوتی و ههه چون بیت خوی ده ساچینی. یان
 نه گهر که میک باوه ری لاواز بیت، خو کوژی به ریگا چاره ده زانی، که
 به داخه وه نه وهش خراپترین ریگایه.

جهواد بهوردی گوپی بو نه و قسانه گرتبوو، دلی به حالی جهیران
 دهسووتا، به بوچوونی نهو، خهسار بوو که جهیران نایندهیه کی
 لهوجوره ی هه بیت، ناهیکی درپژی هه لکیشاو گوتی:

به داخه وه! ژبان چ یاریه که دهکات، له کاتی که له جیگا که
 هه لدهستا، گوتی: باشه من ئیتر ده مهویت برپوم، کاتی وانهم
 درهنگی کرده. ئیستا منداله کان چاوه ری وانه کانیا ن. له و باره یه وه
 زور نیگه ران بووم، ده مهویت به جهیران بلیت نائومید نه بیت، خوا
 گه وره یه. نه سرین تیگه یشته که جهواد بیریکی له میشکدایه و
 له وهش که ئیستا ههستی بهو عشق و په یوه ندییه ی جهواد ده کرد
 به رامبهه به جهیران، زور دلخوش بوو.

جهواد له ریگادا له بیری نهو کیژه قریشته ناسایه دا بوو که خوی
 به خاتری دایک و باوکی چاره رهش کرد و ئیستاش ده بیت گوپی
 له سهه کونه کردنی کهسانی تر بیت. جهواد په یمانی به خودای خوی دا
 که ههه کاریک له دهستی بیت بو جهیران، دریغی نه کات. هه رچی

بيت ئهوان روژانيك عاشق و دلدارى يهك بوون. كهواته دهبوو
بيسهلمينييت كه بهراستى پابهنده بهعشقكهى خوئيهوه، ههتا
ئهگهر بهغيانى خوئيشى تهواو بووييت. بهخوى گوت:

ئيتز ريگا نادم هيچ كهسيك تازارى بدات، ناييت، ههتا ئهگهر
ئهو خوئيشى نهيهوييت. من لهو سهرگهردانييه رزگارى دهكهم و
ژيانىكى خنجيلانه و عاشقانهى بو فراههم دهكهم، ههچهنده ناتوانم
وهك سپهر ئوتومبيل و مالى بو دهسته بهر بكهم، بهلام شتانيكى
گرنگتر ههن، ئهوانيش عشق و خوشهويستين. پاشان
زهردهخه نهيهكى كردو بهمتمانهوه بهرهو قوتابخانه بهريكهوت.

بهلى، جهواد ههقى بوو، ئهو دهبوو جهيران رزگار بكات. كچييك
كه له بهر خوشهويستى داىك و باوكى چهند ساليكى له ژيانى خوئى
بههدهر دا. تا بهخهلكى بسهلمينييت كه ژيانىك لهسهر ماده بنيات
بنرييت، درهنگ يان زوو ههرهس دههينييت. بهتايبهتى ئهگهر لهو
ژيانهدا خوشهويستى و عشق جيگايه كيان نهبوو.

روژهكان بهم شيوهيه تيدهپهريين. لهو ماوهيهدا جهيران
خوازيينيكهري زورى ههبوو، بهلام چونكه لهزه ماوه ندى يه كه مييدا
باوك و داىكى دهستيان تيوهردابوو، ژيانىكى سهر كه وتووئى نهبوو،
ئيتز ئههجاره يان دهستيان تيوهر نهدا.* چونكه جهيران خوئيشى
نهدهويستن ههمويانى رعت دهكردهوه. لهوانهيه چاوهروانى جهواد

* نهلبهت بهبوچوونى نووسهر دهستيوره داني نابهجن، نهك دهستيوره داني دروست و زيرانه.

پیتوه ژنیکی عاشق

بیټ، نهو وهك ههنديك له كيژه كان نار هزووی كورپكي دهوله مهندي
نه بوو، بهلكو دهیویست ژیانیک دهست پييكات كه په یوه نديی و
عشق و لوژيك تييدا بوونيان هه بیټ و هه موو شتيك له جيگه ی خو ی
پاريزراو بیټ.

جهواد بيكار دانه نيشتبوو، هه ولی ددها دايك و باوكی رازی بكات،
چونكه جهيران ثافره تيكي یوه ژن و ته لاق دراوبوو، كه م دايك و
باوك بهوه رازين كه هاوسه ريكي وا بو كوره كانيان بخوازن، بهلام
تهوان ملیان نه ددها. جهواديش دهیگوت:

یان جهيران یان هیچكهس.

تهو كه سيكي روشنبير بوو، ههست و تيگه يشتنيكي زوری هه بوو.
جهواد دهیزانی كه ره سه نایه تی هاوسه ری ثاینده ی گرنگه نهك ژن
یان كچوونی. تهوهی شی باش دهزانی كه جهيران له بهر تهو، تهو
به لایه ی به سه ر هات، چونكه ته گهر عه شقیك له دلی جهيراندا
نه بوايه، بیگومان دهیتوانی كه خوشه ویستی سپهر له دلی خویدا
جیگیر بكات، دهنه تهو لهو كچانه نه بوو كه له ژیانی هاوبه شی یزار
بیټ.

روژيك جهيران سه رقالی خویند نهوه بوو، زهنگی ته له فون لییدا.
جگه لهو كه سيك له مالدا نه بوو. ته له فونه كه ی هه لگرت، دهنگی
ناشنای بهر گوی كهوت. دهنگیك كه پيشان بهیستی ههستی
به دله كوته ده كرد و وهك كوره روخساری سور هه لده گه را. بهلی،

ٽهوه جهواد بوو. جاريگي تر زهنگي ليڊابوو ڪه له گهل جهيراندا
 پهيوه نديي نوي بڪاتهوه، بهلام جهيران مؤلته تي نه داو ته له فونه ڪهي
 داخست و چووه ژووره ڪهي خوي. تاڪوو لهو بارودوخه خوي رزگار
 بڪات، بهلام جهواد دهستبهردار نه بوو، بهردهوام زهنگي ليڊه دا و
 له گهل ههر زهنگي ته له فونه ڪه دا بيرگه ليگي نوي دهخسته يادي
 ٽهوهوه. ٽيتر نه يدهويست وه ڪ رابردوو بير بڪاتهوه، بهو هوپهوه
 چووه خوارهوهو ته له فونه ڪهي هه لگرت:

بهلي فهرموو.

جهواد: سلاو جهيران خان، حالت باشه؟

جهيران: سلاو بو توش ڪاڪ جهواد، سوپاست ده ڪم.

جهواد: بوچي له گهل بيستني دهنگي مندا ته له فونه ڪهت
 داخستهوه، ماناي تا ٽه و رادهيه له پيش چاوت ڪهوتووم جهيران خان؟
 جهيران ڪه بهوردي گويي بو شل ڪردبوو، له بيستني ٽه و قسهيه
 توره بوو و گوتي:

ڪاڪ جهواد تڪات ليڊه ڪم وازم لپينه، من چيتر ڪچه ڪهي پيشان
 نيم. من ٽيستا ڪه سيگي شڪستخواردووم، دهزاني ياني چي؟ من وازم
 له ٽيان هيناوهو له قولپي گريانيدا، جهواد ڪه له بيستني ٽه و قسانه
 نيگهراڻ ببوو، گوتي:

من چاوهرواني ٽه م قسانهه له تو نه ده ڪرد، ناييت نائوميڊ بيت،
 ڪهواته ٽه هه موو قسهو هه والانه چي بوون؟ درو بوون؟ من

◆ پیوه ژئیکی عاشق ◆

ئیستاش خوشم دهوئی، ئامادهم زه ماوه نددت له گهل بکهه. تکات لیده کهه ئه مجاره یان به هانه مه گره. جهواد ده یگوت و جهیرانیش گوئی گرتبوو. جهیران باش ده یزانی که باوکی ئه مجارهش رازی ناییت. که وایه بو ده ییت جهواد ده ستخه رو بکات، ههر له بهر ئه وه گوتی:

تو ئاگات له ره ووشی باوکی من نییه، باوکم پیشتر به زه ماوه ندد کردنی من له گهل که سیکی که دا سه ریچی کرد، ده زانم ئه مجارهش به هانه یه که دینیته وه، ههر بو یه تکات لیده کهه خوت به ئیپانه کردن مه ده. له باره ی بنه ماله ی ئیوه وه دیسان په سندی ناکات. زور باش ئه وه ده زانم. جهواد هاته نیو قسه کانی جهیرانه وه و گوتی:

تو خوت چی؟ ئایا بوچونی توش ههر وایه؟ چیتر منت خوش ناوی، وه لامم بده ره وه تکات لیده کهه. به لای منه وه زور گرنگه، ئه گره بزانه خوشه ویستی جارانت بو من نییه، دلنیابه که نابمه هوئی بیزاریتان.

جهیران بیده نگ بوو و هیچی نه گوت. به بیدهنگی جهیران، هه موو شتی که بو جهواد ئاشکرا بوو. جهواد تیگه یشت که هیشتا که می که عشق له دل به چکولانه که ی جهیراندا ماوه. سه ره نجام خه زانی ژیانی جهواد کوتایی هاتبوو، به هاری رازاوه چاوه روانی ده کرد، جهواد خه نده یه کی کردو گوتی: بیدهنگی نیشانه ی رازیبوونه، که وایه

بوکه خان تو رازیت؟ من چاوه پروانی ئەم سانه بووم، جهیران زور به کورتی گوتی:

نه، جهواد ئاغا، بیدهنگی ههمیشه نیشانهی رازیوون نییه. بههلهدا نهچیت. جهواد دلی توندیوو، مانای قسه کهی جهیرانی نه ده زانی. یانی ههموو ئاره زوه کانی تیکشکابوو، کاتیکی دهنگی پیکه نیی جهران له تهله فونه کهوه بهرز بویهوه، جهواد تازه ههستی به گالته و گهپی جهیران کردبوو، ههر بویه به بیزار بیهوه گوتی: گوئی خوت کرد، ئەمه قهرزیبت بهلاتهوه. باوهر بکه ئەگه ر دایکم له مه تبه خه کهدا نه بوایه، سهری خوم دهدا به دیواره کهدا. جهیران که ئارام ببویهوه، گوتی:

نه جهواد ئاغا، سهرت به دیوار دا مهوه. چونکه له داهاتودا کارمان پیی دهیبت. دوایی من رقی خوم به سهه کیدا هه لبرپژم. ههر دوکیان قاقا دهستیان به پیکه نین کرد. پیکه نینیک که له ناخی دلی ههر دوو کیانهوه بهرز بوویهوه و کاری له دیش ده کرد. پاش ئهوهی که پیکه نین کوتایی هات، جهواد به ئارامی گوتی:

باشه جهیران گالته و گهپ وهلاوه بنی، گرنگ توئی، تو رازی بیت کهسانی تر به لای منهوه جیی بایهخ نین رازی بن یان نه. پاشان گوتی: بهرای من مروف دهیبت بهردهوام ئومیدی بهخودا ههیبت، چونکه ههر ئهوه که کارهکان ریکدهخات و پاشان به هیمنی گوتی: سههه نجام ئیمه پیکهوه زهماوه ند ده کهین، چیت ریکه نادم که سیک

پٽوہ ٽنيڪي عاشق

توم لي زهوت بکات. ٿاهيڪي دريڙي هه لکيشا و گوتي: تو ههر
له سه ره تاوه هي من بووي، به لام هيچ کس له وه نه گه يشنت.

جهيران به له سه ره خوڻي به جوڙيڪ که ته نها خوڻان بيبيستن، گوتي:
ڙيان له گهل ٿوڊا تا که ٿاره زووي من بوو، به لام وادياره خهريکه
به ٿاره زووه کهم ده گهم. له گهل بيستن زهنگي ده رگا که دا جهيران
مالٿاوايي له جهواد کرد.

زستان بوو، ههوا سارد، به لام ٽينيڪي بي وينه لهڊلي جهيراندا
به رپا ببوو. شهوي پيشوو به فريڪي زور باريبوو. کاتيڪ به ياني له خه و
بيدار ببوو به وه، له په نجهره که وه له ده ره وه ي رواني، سڀيٽي زهوي
له چاوه کاني ده دا، به بينيني ٿه و ديمه نه خوشحال بوو، وه ک مندال
به ره و هوشه که چوو، به يادي ده وراني مندالي تو په له به فري
دروست ده کردو به ره و لاي په نجهري مه ته به خه که ده يهاو يشنت،
دايڪي که له مه ته به خدا سه رقالي ٿاماده کردني ناني به ياني بوو،
هه ستيکرد شتيڪ داي له شوشه ي په نجهره که، کاتيڪ چوو بو لاي
په نجهره که، له پشتي په نجهره که دا جهيران بيبي که سه رقالي
ياريکردن به به فره و ٿماڙه ي بو ٿه و يش کرد که بجيٽه هوشه که وه،
له پاش جيا بوونه وه و ته لاقدان به وه ٿمه يه که مين جار بوو که جهيران
به خوشحالي ده بيني، له وه ي که دوو باره هه ستيڪي تازه ي بو دروست
ببوو، سو پاسي خوداي کردو به ره و هوشه که هه نگاوي نا.
له سه ر ميڙي نانخوردن جهيران سه پريڪي دايڪي کرد و گوتي:

دایه؟

دایکی که له شیوهی قسه که یدا ههستیکرد که داواکارییه کی هه پیه به ئارامی گوتی:

به لی؟

جه یران که خه ریک بوو یاری به چایی ناو پیاله که ده کرد، به له سه ره خویی به سه رهاته که ی نیوان خوی و جه وادی بو باسکردو ئه ویش به بی ئه وهی که هیچ بلی بیدهنگ بوو. ترس له هاوسه ره که ی ئه وی ناچار به بیدهنگی کرد، چونکه ده یزانی که نارازیبوونی باوکی بهم زه ماوه نده چ کاره ساتیک ده خولقیینی. به لام ئاره زووی ده کرد که کچه که ی به خواستی خوی بگات، بهو حاله وه زه رده خه نه یه کی بو جه یران کرد که جه یران مانای ئه و زه رده خه نه یه ی به هیوادار بوونی ئاینده لیکدایه وه. باوکی جه یران له پاش ته لاقدانی کچه که ی ئیتز روخوشییه که ی جارانی نه ما بوو، له گه ل جه یراندا وه ک غه ریبه کان هه لسو که وتی ده کردو خو شه ویستی و میهره بانیه کانی خوی لیبری بوو، روژیک که له شوینی کاره که یه وه هاته وه مال، جه یران چای بو برد، به بی ئه وهی که ده ستخوشی لیبکات، چاکه ی لیوه رگرت، به تیله ی چاو سه یریکی کرد که مانای ئه وه بوو برؤ، به لام جه یران له و جو ره قسانه سه ره سه خت تر بوو، هه ربویه له جیگای ته نیشتی ئه وه وه دانیشت، باوکی سه ره قالی

◆ پټوه ژنيکي عاشق ◆

خويندنه وهی روژنامه بوو، له ویدا هیچ بایه خي به بوونی جهیران نه دا. جهیران لهو حاله ته ماندوو ببوو، له دلی خویدا گوتی:

ئاخر تاکه ی، پاریز گاریش سنووری خو ی هه یه، به نیگه رانیسه وه گوتی: بابه گیان، چاکه تان سارد بوویه وه، بیخوره وه، باوکی نه مجاره شیان به های بو قسه که ی نه و دانه نا و سه رقالی کاری خو ی بوو، جهیران دوو باره گوتی:

بابه گیان، بوچی قسه م له گه ل ناکه ی؟ بوچی وه ک جاران له گه لمدا میهره بان نیت؟ من کچی تو م، کچی ک که نه گه ر ساتیک نه وت نه دیا، تو قره ت لیده بر، ئیستا چی بوه؟ خوشه ویستی باوک و فه رزه ندیمان چی لیات؟ باوکی سهیری پیاله چاکه ی کرد که ئیتر سارد بوویه وه به که لکی خوار دنه وه نه ده هات، پاش که میک بیده نگی، به توره بیسه وه گوتی:

من له گه ل تو دا توانای قسه کردنم نیسه. که وایه به م قسه : پرپووچانه سه رم مه یه شیینه. جهیران به داماو بیسه وه رووی له باوکی کردو گوتی:

بوچی بابه، بوچی؟ مه گه ر من چ کاریکم کرده؟ خو پیامو نه کوشته، باوکی به توره بیسه وه نه راندی به سه ریدا و گوتی: ئیتر ده ته ویت چی بکه یت، بریا پیامت بکوشتبا، بریا بمردایه یت، تو ئابرووی منت برد، تو منت لای برا که مدا سه رشور و شه رمه زار

کرد. به دهستی خۆم مارم پهروه رده کرد، حهیف بو ئه وهه موو
زه حمه ته م حهیف.

جهيران توانای بیستنی ئه وه جوړه قسانه ی نه بوو، گریان بیني
گرتبوو، کوئترولی خوی له ده ستدا و به کول دهستی به گریان کرد و
رووی کرده باوکی و گوتی:

بابه من مافی ژیانم هه یه، من مافم هه یه که هاوسه ری ژیانم بو
خۆم هه لبژیرم. به لام ئیوه ئه وه مافه تان له من زهوت کردوه...
ئیوه... ئیوه... منتان به پاره و سامانی سپهر فروشت. ههسته کانی
منتان له ناو برد. له حالیکدا که بیری له روژانی رابردوو ده کرده وه
به گریان هه وه گوتی:

تو ده زانی که من له ماوه ی ئه وه دوو ساله دا چ ئازاریکم چه شتوه؟
نا بابه گیان ئاگات لی نییه، نازانی کاتیک ژن و میردیکم ده بیني که
به راستی یه کتریان خوشده ویست چ هه ستیکم لا دروست ده بوو،
له کاتیکدا که میردیشم هه بوو، شه وان به ته نهایی چه ندین کاتژمیر
ده گریام. من تینووی عه شق بووم، تینووی که میک خوشه ویستی،
به لام به داخه وه هه یچ کهس قسه ی منی وه رنه گرت، هه یچ کهس
ههستی پینه کردم، هه تا توش بابه گیان.

باوکی که زور توره ببوو، زلله یه کی توندی له روخساری جهيران دا
و گوتی:

تو... تو بوو پته هوې نهوې که نیوانی من و تاقه براکم بهم
 شیوه یه لیبت. نیستا چاوه روانی نهوې که ههستت پیکم؟
 بههلهدا چووی کچی نهفام. تو شایسته ی سپر نه بووی، دنا
 هاوسه ری ژیانی ده بووی، دنا له گه لیدا ده ژیا ی. به ده نگی بهرز
 گوتی:

له پیش چاوم ونه تا نه مکوشتوی.

نهو تاراده یه کی زور ههستی بریندار بوو، له پاش خوار دنی
 زله که به گریانه وه رویشته هه وشه که وه. ساتیکې تال بوو، به خوی
 ده گوت:

بهم حاله وه چون ده توانم له گه ل جه واددا زه ماوهند بکم.
 زه ماوهندي له گه ل جه واددا تنها له نهنديشه دا ده بیني.

دایکی له مه تبه خه که گوئی له قسه کانیا ن گرتبوو، لهوې که
 په یوه ندي گهر موگوری نهو خیزانه به مجوره سارد نبوو یه وه،
 نیگه ران بوو، به لام دهیتوانی چی بکات؟ نه م باوک و کچه ورکیان
 له یه ک گرتبوو، دیار نه بوو که نه نجامی یارییه که به کوی ده گات.

جه وادیش بیکار دانه نیشتبوو، هه رچهند که باوک و دایکی پیان
 لیکر دبو هه وشه وه که نهو بو ژیان ناشیت، هه رچهند که جه واد
 ده یگوت و نهوان که متریان ده بیست و هه رچهنديش خوی لاده دا،
 بیئا کام بوو، تا نهو بوو بیریک به میشکیدا هات، به باشی شن و
 کهوی کرد و تیگه یشت که جگه له وه چاره یه کی تری نییه. دوا جار

دهبوو جهيرانيش لهم كيشهيهوه بئاليني. روژيك كه باوك و دايكي
 جهيران بو كاريك چووبونه دهرهوه، نهو تلهفوني بو جهيران كرد.
 پاش سلاو و نهحوالپرسی كيشهكهى بو روون كردهوه، دووكه
 لهسهرى جهيرانهوه بهرز بوويهوهو نهو كارهى بهكارىكي نهشياو و
 نهگونجاو وهسف كرد. بهلام جهواد هيوای نايه بهرو گوتى:

نهگر كه ميك ههولبدهين نهو كاره بهنهنجام دهگات. جهيران
 پهسهندي نهكردو بههانهى هينايهوه. نهو لهراستيدا نهيدهتوانى
 نهو كاره نهنجام بدات، چونكه باوكى وهك بهربهستىك لهسهر
 ريگاكهى خوئ دهبينى و نهو كارهش مهترسيدار. جهواد كه نائومي
 ببوو، بهنيگه رانييهوه گوتى:

گوى بگره جهيران، خيزانى ئيمه و ئيوه ههردوو لايان نارازين،
 ريگايهكى تر نييه، نهگر درهنگ پى رابگهين، لهوانهيه نهو
 ههلهشمان لهكيس بچيت و ئيتر هيوايهك نهمينيت. باش بير
 لهبوچوونه كهم بكهروهوه. نهگر بهچاكي دهزانيت بهدايكيشت بلى.
 لهبيرت نهچيت بير لهقسه كانم بكهروهوه. پاش مالتاوايى جهواد،
 قسه كانى وهك خوړه بهربوه گياني جهيران، لهدلى خويدا تاوتويى
 دهكرد، بهرنامهكهى جهواد نهوه بوو لهگهله نارهبزايهتى گهوره كاندا
 نهومان نهياندهتوانى پيكهوه زهماوند بگهن، كهوايه دهبوا بيرىكى
 بهرهتى بگهنهوه تاكوو بتوانن بهيهك بگهن. بو دواچار رهزامه ندى
 دايك و باوكيان بهدهست بهينن. بهبوچوونى نهو هاوسهر گيرى نهينن

پئوه ژنیکی عاشق

باشترین ریگاچاره بوو، چونکه ئەوان هەردووکیان ژیر و پیگەشتوو بوون و نەیانده توانی چاوپووشی لەخواست و مافە راستەقینە و سروشتییەکانی خۆیان بکەن، زەماوەند فەرمانیکی سروشتی بوو کەواتە چ کەسیک بۆ جەواد لەجەیران باشترە، ئەو بریاری دابوو لەپاش مارەبەری بچیت بۆ "تەبریز" شوینی لەدایکبوونی خۆی و ماوەیەک لەمالی "نیرگس" ی خوشکیدا بمینیتەوهو بەردهوامی بەژیان بدات. تا ئاشەکە ئاوی دەکەوێت. باوک و دایکی هەست بەهەلەکە ی خۆیان دەکەن. ئەم بیرکردنەوهیە بۆ جەواد گەلیک شیرین بوو، چونکه بەو ئارەزووی دەگات کە سالانیکە خەونی پئوه دەبینیت، بەلام زۆریش نیگەران بوو، ئەگەر جەیران رازی نەبیت، ئەوسا چی؟ بەخۆی دەگوت:

خودایە یارمەتیم بدە، من تاوانیک ئەنجام نادم، گەورەترین خواستی ئیمەیان نایە ژیر پێیانەوه، ئەگەر ئەمە بی ریزیە، بەگەورەیی خۆت بمانبووورە.

جەیران بەباشی نەزانی کە ئەم باسە بۆ دایکی روون بکاتەوه، بیگومان ئەو ریگای کاریکی لەمجۆرە پێنەدەدا. ئەو تەنها دەیتوانی ئەم نەینییە بەنەسڕین بلیت، تەنها ئەو بوو کە دەیتوانی لەم کارەدا هاوکاریان بکات، جەیرانیش بریاری خۆی دابوو، ئەو لەدلی خۆیدا وای بیر دەکردەوه کە نیگەرانییەکانی دایک و باوکی چەند روژیک

زیاتر ناخایه نیت، بهلام ژیان ههلیکه، ئەو نهیده توانی کامهرانی و بهخته وه ریه کانی خوئی له بهر خزمه کانی باوکی بنینه ژیر پی.

جهواد پیاویکی دیندار بوو، جهیران دهیتوانی پشتی پی بیهستی و باوه ری پی هه نیت. بهوپییه ریگهی خوئی ههلبژارد، بو تاوتویکردنی ئەم بابته له گهل نهسرین دا، بهرهو لای ئەو ههنگاوی نا. له نیوانی ریگادا هینده بیرو هوشی سهرقالبوو که نهیزانی کوپرا گهشته ئەوی. پاش ئەحوالپرسی له گهل پوری و میردی پووهره کهی چووهر ژوواریکی تر و باسه کهی لهسیر تاپیاز بو نهسرین گیرایهوه، ئەویش له سهرسورماندا چاوه کانی بچوک بووونهوه. به چهپهساوی گوتی:

گوپیگره جهیران، تو کاریکی ههله ناکهیت، بهلام بیرت له سهرهنجامی کاره که کردوتهوه، پاشان باوکه ودایکت چی؟

جهیران به خیرایی گوتی:

بهلی، بهلی بیرم کردهوه، بیرم له ههموو شتییک کردهوه، ئەوان بهمکاره رازی نین، توده لیبیت دهست لهسه دهست دانیم و چاوه پروانی ههر کاره ساتیک بم که لهخووه روبات. نا نهسرین ئیتر ماندوو بووم، ئیتر زورم قسهو قسهلوکی خه لکی به گویداچوو، بابسه کهسیکی تر بریار لهباتی من بدات، باوه ریکه چیتر توانام نهماوه. ئیتر نهسرین قسهیه کی بوگوتن پینه بوو. ئەو دهیزانی که ئەو دووانه بیریان له سهرهنجامی کاره که کردوتهوه، جهیران لهژیاندا ئەزموونی هه بوو، جهوادیش ماموستابوو. به بوچوونی نهسرین

پیتوہ ژئیکی عاشق

خواه‌ند ئەو دوانە‌ی بۆ‌یە‌کتر دروست کردبوو، کە‌وابوو بە‌لگە‌یە‌ک
نە‌بوو بۆ‌ جیابوونە‌وە‌یان لە‌یە‌کتر.

جە‌یران کە‌ گریان گە‌روی گرتبوو، رو‌یکردە‌ نە‌سرین و گوتی:
تە‌نہ‌ا تکا‌یە‌کم لیت هە‌یە‌، لە‌پاش رو‌شتن، با پورم لە‌گە‌ل دایک‌مدا
بدوی و قە‌ناعە‌تی پێ‌بکات. حە‌زم نە‌دە‌کرد کێ‌شە‌کە‌ بە‌وشیو‌یە‌
برواتە‌پێ‌ش، بە‌لام لە‌وانە‌یە‌ قە‌دە‌وری من بە‌م جو‌رە‌ بو‌ییت و خودا
ئە‌مە‌ی لە‌چارە‌مان نو‌سیبیت. فرمیسک لە‌چاوە‌کانی بە‌ربوونە‌وە‌ و
بە‌پشتی دە‌ستی فرمیسکە‌کانی س‌ری و گوتی:

دایکم لە‌پاش خودا بە‌ تو‌ دە‌سپیرم. نە‌هێ‌لی بە‌تە‌نہ‌اییت.

ئە‌و رو‌ژانە‌ جە‌یران رە‌وشیکی سە‌یری هە‌بوو، لە‌مالدا پیا‌سە‌ی
دە‌کردو چووبووە‌ جیہانی ئە‌ندێ‌شە‌وە‌، سە‌برو ئارامی نە‌بوو. دە‌ستی
دە‌کردە‌ ملی دایکی و ماچی دە‌کرد، سە‌ری دە‌خستە‌ سە‌رشانی و
دە‌گریا. هە‌رچە‌ند دایکی لە‌ھو‌یە‌کە‌ی دە‌پرسی وە‌لامیکی نە‌دە‌بیست،
ئە‌و گە‌لیک نارە‌حە‌ت بوو، هێ‌چ کاتی‌ک لە‌ دایکی دوور نە‌کە‌وتبووە‌وە‌،
بە‌لام دە‌بوو چ کاریکی کردبا، ناچاربوو بێ‌ر لە‌ژیانی ئاین‌دە‌ی بکاتە‌وە‌،
ئە‌و نە‌یدە‌زانی کە‌سە‌رە‌نجامی بە‌کو‌ی دە‌گات، هە‌ر لە‌بەر ئە‌وە‌
نیگە‌رانی و دل‌تە‌نگییە‌کی تاقت پ‌رو‌کینی هە‌بوو، لە‌گە‌ل ئە‌وە‌شدا
نە‌یدە‌ویست جە‌واد لە‌دە‌ست بدات، ئە‌و جە‌وادێ‌ زو‌ر خو‌ش
دە‌ویست، هە‌رئە‌وە‌بوو کە‌ لە‌مانە‌وە‌ پە‌شیمانی دە‌کردە‌وە‌ و بۆ
رو‌شتن پە‌لی دە‌کێ‌شا.

◆ پیتوه ژنیکی عاشق ◆

ته له فونې بوجه واد كړدوو په یمانیاں به یه كتر دا، په یمانی
وه فاداری، په یمانی پیکه وه بوون. جهیران به جه وادی گوت:
من پاش خودا به تو نیازمه ندم، بو ماوه یه ك دووری له باوك و
دایكم به گیانم ده كړم، تاكو له تاینده دا ژیانیکې خوش و به خته وه
له گه ل تودا دست پیکه م. جه واد كه له خوشیاندا جیگای به خوئی
نده گرت به خوش حالیه وه گوتی:

باوه رت پیم هه بی، ئیمه ئیتر هیچ کاتیک به ته نها نابین، بو
همیشه هاوری و خوشه ویستی یه ك ده بین. نیگه رانی باوك و
دایكت مهبه، ئه وان روژیک له قسه کانی ئیمه تیده گهن، وه به
ئامیزی کراوه وه پیشوازیمان لیده گهن، خوداوه ند بو خویشی
یارمه تیمان ده دات، ئه و قسانه جهیرانیان له سهر کاره که ی
سورتر کرد.

"خهونی ژیان"

بهیانی روژی دواتر دهسپیکي جیابوونهوه له خیزان و کوټای
تهنهایی ئهوان بوو، ئهوه به خیرایی خوئی ئامادهکرد و کهل و پهلی
پیوستیشی له گهل خوئی هه لگرت، باوک و دایکی له خهویکی خوشدا
به جی هیشت و به خهه و مهراقیکي زورهوه لیان جیابویهوه و
رینگایه کی سهختی گرته بهر، که برینی گهلک دژوار و کوټایه کهیشی
نادیار بوو. جهواد له سهری شه قامه کهدا چاوه پری بوو، کاتیک
جهیرانی بینی له شوینی خوئی وشک بوو، ئهوه دهیزانی که جهیران
له بهر ئهوه خیزانی خوئی جیهیشتوووه و ئاینده یه کی پرله هه ورازو
نشوی گرتوته بهر. جهیران ورد له جهواد نزدیک بوویهوه و له
شه ماندا سهری داخست، جهواد بزه یه کی کردوو گوتی:
سه ره تا پیش هه مووشتیک به خیرهاتنیکی گهرمت لیده کهم،
دووهم له وهی که ئاماده بوویت و منت به هاوبه شی ژیانی خوت
قه بولکرد گهلک سوپاست ده کهم.

جهيران به قسه كانی جهواد پیکه نین هاته سه رلیوه كانی و بو ساتیكي كورت غمه كانی فهراموش كرد. كاترمیر ۷ ی بهیانی بوو نوینگه ی ماره برین هیشتا ده ستیان به كار نه كرد بوو، هه ربویه كه میك خویان به گفتوگووه خهريك كرد تاكو به خیرایی كاتیان لی بروات. هه رواش بوو، چونكه كاتیك جهواد سهیری كاترمیره كه ی كرد، كاترمیر ۸/۵ بوو. ته ماشایه کی جهیرانی كرد، له بیر كرده وه دابوو، نیگه رانی و دلته نگی له چاوه كانیدا به روونی ده بینرا. له وهی كه جهیرانی له ته نیشته خویه وه هه ست پیده كرد خوشحال بوو، ته نها ترسی ئه وهی هه بوو كه دوباره له دهستی بداته وه، هه ر به وهویه وه گوتی:

ئه وه نزیكترین نوینگه ی ماره برینه، ئه گه ر رازیت باپیکه وه برۆین، وه هه ردو کیان به ره و چاره نویسی خویان كه وتنه ری. له خزمانیان كه سیك له وی نه بو كه بیته شاهیدی ماره برینه كه یان. حاجی ماموستا به سه ر سورمانه وه چاوی تیبرین و گوتی:

ئیوه كه سیكتان نیه كه بیته شاهیدی ماره برینه كه تان؟

جهیران و جهواد سهیریکی یه كترینیان كردو له شه رماندا سه ریان داخست، حاجی ماموستا گوتی:

گرفتیک نیه، شاهیدی راسته قینه به سه رمانه وه یه، ته نها پشت به و بههستن. دلۆپیک فرمیسك وه ك مرواری له چاوه چاوانه كانی جهیران به ربونه وه، جهواد به نیگایه کی روون و پرماناوه ئارامی

پتوہ ژنیکی عاشق

کرده وه. ههردوکیان به وه خوشحالبوون و پیروزیایان لهیه کترکرد، حاجی ماموستاش به خوشحالی ئهوان دلخوشبوو هیوای بهخته وهری و کامهرانی بو خواستن، جهیران ئیتر ترس له دلیدا باری کردبوو، ئه وئیتتر هاوسه ری هه بوو دهیتوانی ته کییه گایه کی باشییت بوئی له وساته دا جهیران سهیریکی جهوادی کردوگوتی:

من خه و نایینم؟ یانی بیدارم؟ یانی خه م و په ژاره کوتایی هات؟
جهواد زه رده خه نه یه کی کردوگوتی:

به لی خوشه ویسته کم تو به ئاگای، به لام هیشتا خه م کوتایی نه هاتووه. ئیمه هیشتا له سه ره تاداین و گیشه گه لیکی زور هه یه که ده ییت به هاوکاری یه کترین له سه ر ریگا که مانی لابه رین. جهواد دهستی جهیرانی له ناو دهست ناو به ئارامی گوشی و نیگایه کی ماناداری لیگرد و گوتی:

ئیتتر هیچ که سیک ناتوانییت ییته نیوانمان و لیگمان بکات، هه
کهس، هیچ کهس.....

کهسیان نانی به یانینان نه خواردبوو، خوشحالی له راده به ده ر برسیتی له بیر بردبوونه وه، به لام دهنگی زیرو هه ری گه ده ی جهواد یادی هینایه وه که برسیه تی، پیکه وه چوون بو رستوران تاکو خواردنیک بخره به ردلیان و ژیان و سه فهره که یان پیکه وه له یه ک کاتدا دهست پییکهن.

باوکی جھیران دستوری و ابوو پیش ئهوی بچیت بو سهرکار،
 سهری له ژووره کهی جھیران دهدا، ماچیکی روخساری ده کردو پاشان
 بهرهو شوینی کاره کهی ده چوو، بهلام پاش زهماوه ندکردن و
 ته لاقدانئ ئه، باوکی به بیدهنگی ده چوو ژووره کهی و ته نها
 تهماشای ده کرد، ئه مجارهش وه ک پیشه می همیشه یی ئه و کاره ی
 کرد، بهلام ئه مجاره یان جھیرانی لی نه بوو، ئه و به شیرزه یی هاته
 خواره وه و سهری له حه وشه که دا، بهلام له ویش نه بوو، له ورته
 ورتی ئه و ئه قدس خانمیش له خه و بیدار بوویه وه. کاتیکی ئاگاداری
 روداوه که بوو ده تگوت سه هولآو به سهریدا کراوه، به و حاله شه وه
 خوئی به خوین سارد نیشاندا و تا کو بیریک بو چاره سهری کی شه که
 بدوژینه وه، ههر به و هوویه وه زهرده خه نه یه کی ده ستردی نیشاندا و
 گوتی:

ئیستا زانیم، جھیران بریار بوو له گهل نه سریندا سهریک له
 پیشانگای کتیب بدهن، بیگومان پیکه وه روشتوون. باوک به سه ر
 سورمانه وه گوتی: کتیبی چی ژنه که؟ به م به یانی زووه، ده زانی چی
 ده لیت؟

دایک که که م خه ریک بوو ده سته پاچه ده بوو، له پردا گوتی:
 جھیران گوتی به یانیان ئارام تره به ئاسانی ده توانین کتیبه کان
 تهماشابه یین، چوزانم ئاله م قسانه

پيٽو ٽيڪي عاشق

ٽهو هيشتا دنيا نه بڻيو، بهلام بهو حالهوه پاش خواردني ناني
به ياني ريگهي بهرهو ڪاري گرته بهر.

ٽه قدس خانم ههولبوو، سهري لهڙووره ڪهي جهيراندا، هه موو
شوپنيڪ ريڪ وپيڪ بوو، به دلخور پهوه تاڪي ڪانتوره ڪهي جهيراني
ڪردهوه، بهلام بهه موو سهرسورمانيهوه له سهر تهخته ڪه
دانيسٽ، چونڪه هه رچي ڪهلوپهلي پيويسٽ و ناسنامه ڪه پيشي له گهل
خوي بردبوو. زاني چي له ٽير بهرهدايه. به پرتاو چووه خوارهوه
وتهله فوني بو مالي خوشڪه ڪهي ڪرد، بهدري تهله فونه ڪهي هه لگرت
و پاش سلاوو ٽه حوالپرسين، ٽه قدس خانم گوتي:

بهدري گيان دهستم دامينت، جهيران روشتووه.

بهدري ڪهله قسهي خوشڪه ڪهي هيچ ٽينه گهيشتبوو گوتي:

به رووني بدوي، بزائم چي بووه؟

ٽه قدس خانم به گريانهوه گوتي:

سهره انجام جهيران ڪاري خوي ڪرد، ٽهو روپشتووه، ٽهم به يانييه

زوو بوي ده رچووه، ٽيسٽا نازائم چ وهلاميڪي باوڪي بدهمهوه.

بهدري ڪه بابته ڪهي زور بهه هند وهرنه گرتبوو گوتي: نه بابته،

لههر ڪوي بيت سهر هه لده داتهوه، نيگه ران مه به، خيرا وهره
بوئيره تابزائين ده توانين چ ڪاريڪ بڪهين.

ٽه قدس خانم هيچ چاره يه ڪي نه بوو ده بوو بروات به لکو لهوانه يه

جهيران قسه يه ڪي بو نه سرين ڪرد بيت.

به بیزاریهوه بهرهو مالی بهدری کهوته ری. له نیوانی ریگادا له خودای دهخواست که جهیران لههر شوینیک هیه تاکو نیوهرو بگرپتهوه، بهلام ئهوه مهحالبوو، چونکه جهیران ریگای خوئی ههلبزاردبوو. نهسرین سهرهتا نهیویست قسهیهک بکات، بهلام ئیتر لهوه زیاتر بهباشی نهزانی بیشارپتهوه و ههرچی که بینیبوو و بیستبووی بوئی باسکردن و لهکوئاییدا گوتی:

پوری گیان نیگهران نه بیت. جهیران ئیتر منال نییه. خوئی دهزانییت چی دهکات، ئهوه خهتایهکی نه بوو، ئهگر درهنگ بجولایهتهوه لهوانه بوو گیرودهی داخوازیکه ریکی تر بیوایه. سهره نجام چی؟ پوری گیان ده بیت ببوری، بهلام توو هاوسه ره کهت گهلیک خوویست بوون، من له ناخی دل مهوه خوشحالم که جهیران به ئاره زووی خوئی گهیشته.

بیگومان ئه قدهس خانم مافی بهوان ده دا ، بهلام چ که سییک ده بوو وهلامی باوکی بداتهوه؟ ئایا ئه ویش بهم قسانه رازی ده بوو، دایکی نهیده زانی لهوهی که جهیران به ئاره زووی خوئی گهیشتهوه خوشحال بیت یان نیگهرانی ئاینده بیت.

نیوهرو باوکی گه رایهوه مال، نیگهران نه بوو، چونکه بهیانی هاوسه ره کهی تا رادهیهک دلنیای کردبوو، بهلام دل ه خورپهیه کی زوری هه بوو، سهرهتا پرسپاری جهیرانی کرد؟ ئه قدهس خانم منجه منجیکی کردو چیتر بواری شار دنهوهی نه بوو. سهره نجام ده بوو

◆ پيٽو ٽيڪي عاشق ◆

راستي به کي بلي. هيواش هيواش دهستي به قسان كرد به جوړيڪ
که نه و سه کته نه کات:

ٺه زاني چيه پياوه که، خه تاي خو مان بوو، ٽيمه نه ده بوو ٺه مان بو
زه ماوه ند ناچار کردبا، به ٺه سته ٺه م قسانه ي ده رده بري،
هاوسه ره که ي به سه ر سورمانه وه گو ي بو قسه کاني ٺه قدس خانم
گرتبوو، به په شوکاوييه وه گو تي:

ده زاني ده ته و پت چي بلييت؟ له باره ي کيوه قسه ده که يت؟
ٺه قدس خانم به ده سته پاچه ي گو تي: ده ي دياره له باره ي
جه يراني کچمانه وه ده دويم.

ٺه مجاره ش ٺه وه هيچ له قسه ي هاوسه ره که ي ٽينه گه يشت،
سه ره نجام ٺه و پش بي پرده رووني کرده وه، که کچه که يان له گهل
جه واددا زه ماوه ندي کردووه و له شار چوونه ته ده ره وه.

دو که له سه ري باو کي جه يران به رز بويه وه. هاواري کي کزي
کردو له کاتي کدا که ده ستي به سه ر دليه وه گرتبوو و که وه
سه رزه وي، ٺه قدس خانم ي ش به شپرزهي له وه حاله ي هاوسه ره که ي
قيژاندي، دواچار يه کيک له وه هاوسيان هات به هاواريانه وه و ٺه وي
که يانده نه خوشخانه. پزيشک دواي پشکيني ورد ي نه خوشه که
داوای هاواري نه خوشه که ي کردو گو تي:

خورپہیہ کی زور کاریگہری لیکہ وتووہ و گرمانی سہکتہی زور
لیدہ کریت، دەبیٹ زور ئاگات لپی بیت وہ گہرنا لەوانہیہ جاریکی تر
لیبدا تہوہ.

ئەقدەس خانم دەستەو دامینی پزیشکە کہ بوو پیی گوتی:
جەنابی پزیشک، دەبیٹ چی بکەم، تۆ ناتوانیت کاریک بکەیت
تاکو ئەو مەترسییە نەمی؟ پزیشک گوتی:
ئەو دەبیٹ چەند رۆژیک لە ژیر چاودیریدا بیت، لە راستیدا
ناتوانین هیچ شتی بکەین. تاسی رۆژ مەترسی سەکتە بوونی هەیە،
ئایا پیشینە سەکتە هەیە؟ ئەقدەس خانم گوتی:
نە جەنابی دکتور، بیگومان دلی دەگیرا، بەلام نەک بەم
سەختییە.

پزیشک گوتی:

ئەم جوورە سەکتە هوکاری تورەییە، دەبیٹ ئاگاداری بیت،
فشاریکی دەروونی بەهیز کاری تیکردووہ، بەلام نیگەران مەبە، تۆ
بفەرموو پشوبدە، ئیمە خوومان دەزانین چ کاریک دەکەین، دایەگیان
فەرموو، فەرموو.

لەوہیکە ژانیان دوچاری ئەو هەموو گرفتە ببوو نیگران بوو،
بەدری دلنەوایی دەکرد، لە نەخۆشخانەدا یارمەتییەکی زوریاندا تاکو
هەست بەتەنهایی نەکات.

جهيران وجهواد له دستيڪي ريگادابوون، ريگايهڪ كه سهختيهڪي زوري ههبوو، بهلام ٽهوان پهيماني هاوڪاري و هاوريهتبيان بهستبوو، بويه پيوستي به نيگهراڻي نهبوو. سهفهرڪردن به شهمندهفهرپان ههلبزاردبوو، قسهي زوريان ههبوو كه سهردهماننيڪ له دلياندا بيو بهگري، ٽيستا دهبوو ههلبيريٽن. جهيران ٽازاريڪي زورترتي چهشتبوو، بهلای ٽهوهوه ٽه و ماوهي ٽياني لهگهل سپهدا، بيرهوهريههڪي تال بوو. وههيج کاتيڪ نهيدهتواني ٽهوساتانه لهبيربكات. کاتيڪ بيری لهوساتانه دهڪردهوه چاوهڪاني خهه وڪهسههرا دايدةگرت. جهواد ليي رامابوو گوتي:

چيهه جهيران؟ بوچي نيگهراڻي؟

جهيران كه ساتيڪ بوو جهواڻي له تهنيشتي خويدا لهبيرڪردبوو هاتهوه سهرخوي و گوتي:

شٽيڪ نييه، بيرم لهرابردوو دهڪردهوه. جهواد دهستي خسته سهرشانهڪاني و لهچاواڻي راماو گوتي: گوپيگره ٽهزيرهڪهه، من ههزناڪهه لهبارهي رابردوهوه قسهيهڪ بڪري، رابردوو بهسههچوو، دهپيت ٽههزمووني ليوههگرين و ٽايندهيهڪي باشي لي دروست بکهين، ههزناڪهه هاوسههههڪهه غههگين پيت، تو دهپيت دلخوش بيت تاكو منيش ٽوميدهوارتر له ٽيان بروانم، پياو جگه لهمه شٽيڪي لههاوسههههڪي ناويت، هههه بههوهورهي كهتو پيوستيت بهخوشهويستي من ههيه منيش ههروام، پيوستيم به خوشهويستي

تۆھه یه. که واته داوات لیده کهم که متهرخمی له ودا مه که، به لین ددهیت نازیم؟

جهیرانیش به نیگایه کی پر له خوشه ویستییه وه، قسه کانی جه وادی قه بولکردو سه ری خسته سه رسانی، ههردوکیان له خه ویکی قولدا بوون که شه مه نده فهره که گه یشته ویستگه ی خوئی. به دهنگی شه مه نده فهره که جه واد به ئاگهات و جهیرانیشی بیدار کرده وه و ههردوکیان دابه زین. له نیو دلی جهیراندا نیگه رانییه کی زوره هه بوو. ئه وه له وشاره دا غه ریب بوو جگه له جه واد که سیکی تری نه بوو، ئه وه نه یده زانی خوشکه که ی جه واد چون ژنیکه و چونچونی پیشوازی لی ده کات. له وه خه یالانه دا بوو که دهنگی جه واد به ئاگای هینایه وه:

باشه خوشه ویسته کهم ئه مه ش مالی خوشکه که مه، کوخی عه شقی من و تو، مانای ئیمه. جهیران سوور هه لگه راو هیچی نه گوت.

جه واد زهنگی لیدا. جهیران به منجه منج گوتی:

جه واد... من ده ترسم، ده بییت چی بلیم؟ جه واد وه ک ئه وه ی شتیکی سه یرو سه مه ره ی بینیییت چاوه کانی بچوک کرده وه و گوتی: به گیانی تو منیش ده ترسم! پاشان دهستی به پیکه نین کرد. ئیستا پینه که نی ئه ی که ی پیکه نی، جهیران توره بوو گوتی:

جه واد من نامه وییت گالته و گه پت له گه ل بکه م، به راستم بوو.

جه وادیش به پیکه نینه وه گوتی:

پٽو ٿيڻي عاشق

به گياني جهيران منيش هر بهراستي پيڪه نيم و دوو باره داي
له قاقاي پيڪه نين. بهلای جهيرانه وه ٿو وهڪ بیده بهست له همومو
کيشه يهڪ هاته بهرچاو، هر ٿوهوش جهيراني خوشحال ده کرد.
دهرگای مالہ که کرايه وه، کچيکي مندالکار به بينيني ٿهوان خوی
فریدايه باوهشی جهواده وه و گوتی:
خالو گيان، دايکم ده يگوت که دييت. جهيران به سهر سورمانه وه
گوتی:

دايکت؟!

جهواد گوتی: بهلی، هه والم دابوو که ٿيمه ي بهريز ته شريف
دينين. گالته نييه، بوکه خان ده بينه ميواني ٿم مالہ. جهيران که
له هه لسو کهوتی جهواد سهری دهر نه ده کرد و گوتی:
جهواد ٿه منده چيز مهريزه، و ابزانم دنيا ت پر کرد، وايه؟
جهواد خوی گيف کرده وه و گوتی:

دنيا، چي بليم؟ نيوهی خه لکی "ته بريز" ده زانن که ٿه مرؤ جه نابی
ٿاغای فه تاحی له گهل هاوسهره ٿايزه که یدا ده گنه ته بريز.
له و کاته دا دهنگی خوشکه که ی جهواد له هه وشه که وه ده بيسترا:
نيلوفر کی بوو؟ نيلوفر به خوشييه کی مندالانه وه چوه
هه وشه که وه و گوتی:

دایه گيان خالو جهواده له گهل ٿافره تيکدا هاتوون. دايکی هاته
دهره وه و پيشوازيه کی گهرمی له و دوو عاشقه ميوانه کردو پاش

به خیر هاتنیکی زور، سهرقالی خزمه تکردنیان بوو. له پاش کاترمیریک خوشکه کهی جهواد که ناوی نهرگس بوو، نهوی بو کاریکی تایبته بانگ کرده دهره وه و پپی گوت:

جهواد گیان ئەمه بوکه خانه؟ ماشه للاً چ خانمیکه، جهواد لهم پیاهه لدانه خوشحالبوو گوتی:

خوشکی گیان په سه ندی ده کهیت، دواي ئەو هه موو هه ولانه دواچار به ئەنجام گه یشتم.

نهرگس زه رده خه نه یه کی کردو گوتی:

پاش نهوی که ته له فونت کرد، ژوریکم بو ناماده کردن، "ئیبراهیم" یش زوری پی خوشبوو، هه ندیک شتومه کی بو کریوه و که میکیانمان له گهل شه قایقدا ریکه ستوو، ژووره که به گشتی جوان بووه. جهواد وه ک بلی شتیکی بیرهاتیته وه پرسى:

ئهری به راست شه قایق له کوپیه؟

نهرکس گوتی:

چوووه بو کولچ، سهری زور قاله، جهواد که به په لی دره ختیکی سه رقالی یاریکردن بوو گوتی: ئەگەر شه قایق هاته وه پپی بلی له گهل جهیراندا گهرم و گورپیته. ئەم لیره ته نه یاه، دلی ته نگ ده بیته، جهیرانه کهم کچیکی به کوله زوو گهرم دادی.

نهرکس به قسه کانی جهواد پیکه نینی پزابوو، له وهی که هینده جهیرانی خوش دهویست خوشحالبوو گوتی:

پیتوه ژنیکی عاشق

جهواد...

جهواد که یاری به گوله کانی باخچه که ده کرد به ره و لای نهرگس

هات و گوتی:

چییه خوشکی؟ کاریکت هه بوو؟ نهرگس به منجه منج گوتی:

زورت خووش دهوویت؟ جهواد که له مه بهستی خوشکه که ی

تینه که یشت سهری داخست و به ئارامی گوتی:

به لی زور زورم خوشدهوی. به جوریک که هه رکاریک بو

به خته وهری ئه ویت ئه نجامی ددهم. پاشان سهری بهرز کرده و

گوتی:

ئیستا بوچی ده پرسی؟ نهرگس که قسه کانی جهوادی لیکده دایه و

گوتی:

هیچ، ته نها دهمه ویت بزائم باوک و دایکیشم جهیرانیان

خوشدهوی یان نه؟ جهواد که تازه پهی به نهینی قسه کانی نهرگس

بردبوو ئاهیکی هه لکیشاو گوتی:

نه، بیگومان باوکم شتیک نالی، به لام دایکم رازی نه بوو. هه

له بهر ئه و بوو که هاتین بو ئیره. به پیشهاتی ئه م قسانه، روخساری

جهواد تیکچوو، له بهر ئه و نهرگس پیشنیاری کرد که بپروات و

جهیرانیش له گهل خوی بینیت بو ژووره تازه که. تا که میک پشو

بدات.

پیتوه ژئیکي عاشق

جهيران له گهل نیلو فهردا سهرقالی قسه کردن بوون. نیلوفهړ
کچیکي زمان شیرین بوو به قسه کانی ههموانی سهرگرم ده کرد.
جهیرانیش خوشی دهویست و له بهر ئه وهی ههست به تهنهایی
نه کن بو یه کدی هاوده میکی له بار بوون.

کاتیک جهواد هاته ژووره وه له پوی خوشه ویستیه وه نیگایه کی
له جهیران کردو گوتی:

جهیران خان چهز ده که ی شتیکی سهرسور هینهرت پی نیشان
بدهم؟

ئهو که به بینینی جهواد گیانیکی نویی به بهرداها تبوو
زه رده خنه یه کی کردو گوتی:

چییه جهواد؟ بلی بامنیش بزائم.

جهواد دهسته جوانه که ی جهیرانی گرت و ههلی سانده وه و گوتی:
ههسته ئازیزم، سست مه به، ده بییت خو ت بییت و بیینی.
ئهویش بهدوای جهواد داچوو، له به شیکي هه وشه که دا ژووریکي
کون، به لام دلگیر هه بوو. جهیران به جوش و خروشه وه گوتی:

وای جهواد ئه مه ژووری ئیمه یه؟ چهنده جوان و دلگیره. جهواد
پویتی کردو گوتی:

نه خیر، زور دلخوش نه بییت، ئیمه مال و حالی خو مان هه یه خو گالته
بازار نییه، پاشان ههردوکیان دهستیان به پیکه نین کرد. ژووره که
به شیوه یه کی جوان رازینر ابویه وه، پوستریکي جوان که وینه ی دوو

پیتوہ ژنیکی عاشق

کوتری عاشقی له سهر بوو له ئاسمانی شییندا بالیان گرتبوو،
پوسته ریکی تر که پراو پر وینه کی کچ و کوریکی لاو که له که ناری روبر
له ژیر دره ختیگدا چاویان له خور ئاوابوون بریبوو. ئەوانه ههموو
بیرخه ره وهی عه شق و ئیحساس و زیندو که ره وهی ساتگه لی
بیره وه ریه کان بوون. ئەوساتانه کی که له بوونی دانه دانه کی
مروقه کانداهیه، که سانیگ که له که سهره تی عه شقی راسته قینه
ماونه ته وه، ئەوساتانه به باشی ههست پیده کهن که ئەو عه شقانه
ههموو رواله تبیین. عه شقی راسته قینه که هیشتنه به خودای تا کو ته نها،
وه که سانیگ که شکستی عه شقی رواله تبیین ئەزموون کردییت
به دلنییاییه وه به مه عشوقی راسته قینه یانی "پهروه ردگار" ده گهن.
جهیران له ته نیشته جهواده وه دانیشته وسهری خسته سهر شانی و
گوته:

جهواد من گالته و پیکه نینه کانی تو به ههموو دنیا ناگورمه وه تو
روخساریکی بیگه ردت ههیه، نیگاکانت فریشته ئاسان. ئارام ئارام
دهی چرپاند به گویدا و ئەوکاته پیده نگ بوو که چوبوه خهوی
نازه وه. جهواد نیگایه کی پر له میهره بانی لیکردو سهرینیکی نه رمی
نایه ژوورسهری و بوساتیک له روخساری رامما. باوه ری نه ده کرد
که روژیک له نزیکه وه به مجوره له روخساری جوانی ئەو بروانییت.
ئهو ههروه که فریشته کان پاک و بیگه رد بوو. به هیواشی سهری
داپوشی و خویشی له ژووره که چووه دهره وه.

تهدروستی باوکی جهیران بهرهو باشی دهچوو، نیگه رانییه کانی وورد وورد دهره وینه وه، بهلام دایکی هیشتا هر خه مباربوو، نهو نیگه رانی هاوسه ره که ی بوو، هاوسه ریگ که چندین سال پیرتر دهیواند. نهقدس خانم ههروه ک پهرستاریکی میهره بان چاودیږی ده کرد. دهواکانی له کاتی خویدا پی ددها، باوکی جهیرانیش وه ک بلیی خوی دایته دهست چاره نووس، سهیریکی نهقدس خانمی کردو گوتی:

دهزانی نهقدس؟... دهزانی چ بهلایه کمان بهسه ر هات، گهورهی بنه ماله که م بووم، بهلام سه رشوږو بینرخ بووم. نهقدس خانم که نیگه رانی حالی نهو بوو چووو ناو قسه کانییه وه و گوتی:

نیتر بهسه، وا تازه تهدروستیت بهرهو باشی چووو چیتر خوت نیگه ران مه که. کاریکی نه شیاوی نه کردووو، سونه تی خواو پیغه مبهری بهجی هیناوه. پاشان خوی به بی خه یال نیشانداو گوتی: نیتر کار له کار تراز او ه خه خواردنی من و تو دهرده که تیمار ناکات. که وایه نیتر قسه مه که، نهویش به ناچاری سهیریکی راوه شانداو هیچی تری نه گوت.

هفته یه ک بهسه ر هم کاره ساتانه دا تیده پهری. هم زیانه بهلای جهیرانه وه نوی بوو، هاوسه ریگ که عاشقانه نهوی خوشده ویست و نهوینداری بوو. جهواد بهخته وهری بو جهیران دهسته بهر کردبوو،

تاكو دهیتوانی خوشه ویستی بو دهرده بړی. جهیرانیښ تینوی عشق
و خوشه ویستی جهواد بوو، هیشتا وای بیر ده کرده وه که له وانه یه له
حالی خه وینینداییت، به لام راسییه کی بهرچاوبوو.

له و ماوه یه دا جهواد مؤله تی بی موچه ی وهر گرتبوو، ده بوو هرچی
زوتره بگرېته وه بو تاران. ئەم باسه ی له گهل جهیراندا کرده وه.
ئه ویش خوشحال بوو، به لام له دلخوریه یه کی گوره دابوو، ئەو دلخ
خوریه یه ش رووبه روو بونه وه ی بوو له گهل خانه واده کی، به تایه تی
باوکی.

رؤزی گه رانه وه هاتبوو، جهیران له نیرکس خانم و هاوسه ره کی
که ناوی ئیبراهیم بوو ههروه ها شه قایق و نیلوفه ر گه لیک سوپاسی
کردو له وه ی که ئەو چهند روزه زه حمه تی دابوون داوای لیبوردنی
کرد.

له پاش ئەو قسانه نهرگس خانم گوتی:

جهیران گیان، ئیمه له ماوه ی ئەم ههفته یه دا زور هوگرت بوین. به
چوونه وهت بو تاران زور دلته تگ ده بین. زه رده خه نه یه کی کردو
گوتی: هیوام وایه جهوادیش نرخت بزانییت.

جهواد که گوئی له قسه کانیان گرتبوو گوتی:

به لی وایه، تازه هاته نیو بازار کونه بوویه دلئازار، وایه داده؟
هه موو به وقسه یه ی جهواد ده ستیان به پیکه نین کرد.

جهواد پيشتر تهلهفونى بو مالوه كردبوو روژى گهړانه ويانى به
خانواده كهي گوتبوو، بهلام داكي جهواد بهم زه ماوه نده رازي
نه بوو، بهلام به پيداگري جهواد به ناچاري ملي دابوو.

باوكي جهواد پياويكي تيگه يشتوو ژيربوو، بهو باس و په سنانهي
كه له بارهي كهس و كاري جهيران و به تايبه تي له خودي جهيرانه وه
بيستبووي، هوگريه كي تايبه تي به بوكه كهي وه پيدا كردبوو،
هيوادار بوو كه هاوسه ره كه يشي بوچوونه كهي خوي بگوړپت، بهلام
كي گوي بهو قسانه ده دات. سه ره نجام جهواد و جهيران گه يشتنه وه
تاران، دليان به به ريه وه نه ما بوو، له لايه كه وه نيگه راني ديدارو
له لايه كي تر يشه وه ترس بيزاري كردبوون، جهواد له حاليكدا له دوو
رييانيكدا تيامابوو رويكردده جهيران و گوتي:

باشه ئيستا بروين بو مالي ئيمه يان مالي ئيوه؟ تو بلي. جهيران
به خيرا يي گوتي:

نه جهواد راستي نازانم له مالي ئيمه چ باسه، له پيشدا ده ييت
له گهل دا يكدا قسه بكه م، تاكو بزانم بوچووني نهو چيه تادوايي.

جهواد هه ناسه يه كي قولي هه لكيشاو گوتي:

كه وايه خوت بو هه منوو پيشهاتيگ ناماده بكه.

جهيران كه ترسيكي زوري كه وه ته دلوه گوتي:

ياني چي جهواد؟ مه گهر برياره شتيك

رو بدات؟

جهواد به نيگه رانييه وه سهري داخست و گوتى:

به و جو رهش نيه... به لام دايكم بهم كاره نارازى بوو، له وانه يه
هه لسو كه وتى له گه لتدا زور باش نه ييت، داوات ليده كه م هه ر
قسه يه كى كرد به دليه وه نه گريت، جهيران زه رده خه نه يه كى كردو
گوتى:

ده زانم چى ده ييت، بيگومان دايكى توش وه ك باوكى من كه سيكى
فره بلى و ئينكاره. كيشه نييه هه ر چى ر و بدات له بهر تو قه بولى ده كه م
و دانبه خو مدا ده گرم. له بهر ئه وه ي دايكى تو يه، هه ربويه ناييت
نيگه رانيم.

جهواد گوتى:

من ده بوو پيتى بليم. پاشان وه ك سه ر كه وتوويه ك خو ي نو اند و
گوتى: كه واته جهيران خانم، خو تان بو شه ريكى ده سته ويه خه
تاماده بكن، هه ردو كيان بهم قسه يه پيگه نين.

له ريگادا جهواد به سته يه ك شيرينى و ده سته يه ك گولى جوانى
كړى، تاكو شيرينى ديداره كه يان چهند به رامبه ر ييت. كاتيك
گه شتنه ماله وه ده رگا كه كراوه بوو، به لام جهواد به باشى نه زانى كه
به بى تاگدار كرده وه بچنه ژووره وه. زه نكي ده رگاي لي داو چاوه رى
بوو. باوكى له هه وشه كه دا سه ر قالى تاودانى گوله كان بوو كه ده نكي
زه نكه كه ي بيست به ره وه ده رگاي هه وشه كه چوو، كه زياتر چوو ه
پيشه وه جهواد و هاوسه ره كه ي له به رامبه ر خويدا بينى، گه ليك

خوشحالبوو، باوک و کور په کترینیان له نامیز گرت. جهیران شایه تی
نهو دیمه نه بوو، له ویدا دلی بو باوکی ته نگ بوو. لهو ساته دا باوکی
جهواد به ره و لای جهیران هات و دواي ته حوالپرسی و به خیره اتن
به ره و ژوور رینمایي کردن.

دایکی له مالوه نه بوو بو شت کرین چوو بووه دهره وه. جهواد
به تاسه وه دهستی خسته سهرشانه ماندووه کانی باوکی و گوتی:
باشه بابه گیان، نه مهش بوو که که ت، هه موو روژیک ده تگوت
جهواد کورې خوُم بوچی ژن ناهینی، جهیران له بیستنی نه م قسه یه
شهرمه زار بوو، چونکه سوری سهر رومه تی دهربری نهو حالته بوو.
باوکی جهواد سهیریکی جهیرانی کردو گوتی:

ماشائهللا به راستی خانمه، ناههقت نییه کورې خوُم، هه قی خوته
که له بهر نه م بوکه شوشه به نرخه خوَت بجهیته ناوو ناگره وه، عه شق
یانی نه م، له ریگای عه شقدا ده بیټ فیدا کاری بکهیت، پاشان
سهیریکی ههردو کیانی کردو گوتی:

نه لپهت له پیش هاتنه وهی دایکتاندا ده بیټ پیتان بلیم که
له قسه کانی نهو دلگران نه بن، حاجی خانم هزی ده کرد له
هه لپژاردنی بوکه کهیدا هاوبه شی بکات، به لام واقه له می لیڈر ابوو که
جهواد خوئی به دواي چاره نوییدا بروات.

جهیران به شهرمه وه سهری داخست و گوتی:

پیتوه مافی خوټانه، من بوومه هوکاري نارېحه تی ههموان، به
 جهوادم گوت که ... لهو کاته دا جهواد قسه که ی پی بری و گوتی:
 گره کته چی بلییت؟ مه بهستی باو کم ته وه نییه که تو هوکاري
 نیگه رانی نیمه بییت، مه بهستی ته وه یه که یه کیک له گویچکه کانت بکه
 بهدر گاو ته وی که شیان بکه بهدر وازه، هه رته وه.
 باو کی زه رده خه نه یه کی کردو گوتی:

بوکه خان، ده زانم ماندویت، به لام پر به دل هه زده که م ئیتر خوټ
 به نامو نه زانی و بوخوټ میوانداری له خوټان بکه ییت. له وه ی که
 باو کی جهواد ته وی وه ک یه کیک له خوټان سه یر کرد بوو به ره و
 چیشتخانه که چوو. گهر چی جه یران شاره زای ته وی نه بوو، به لام
 چونکه شته کان بهر یکو پیکی دانرا بوون چی بو یستایه به ئاسانی
 ده ی توانی که لکیان لیوه ربگریت. سه ماوهر داگیر سابوو، جه یران
 چاییه که ی لیناو شیرینییه که ی به و په ری سه ليقه وه وه ک که بیانویه کی
 شاره زا له سه ر ده فریک رازانده وه، جه وادیش بو هاوکاری کردنی
 هاوسه ر که ی هات بو چیشتخانه، له وساته دا رابردووی هاته وه یاد،
 یادی ته و روژانه ی که عه شقی جه یران له که له ی دا و تاکه ئاره زووی
 ته وه بوو به جه یران بگات، له خه یالی خویدا ئاره زوویه کبوو که به هیچ
 شیوه یه ک ری تینه ده چوو. ته ور وژه ی که جه یران وه لامی به لپی به
 سپهر دا بوو، ژیانی به کوټا ده زانی، له په نجره که وه سه یر یکی

هوشه که ی کردو یادى رابردوو دلى ئازاردهدا، لهوکاتهدا جهیران هاته لایهوه و جهوادى بهوحالهوه بینى بهسهرسورمانهوه گوتى:

چيته جهواد؟ بوچی نیگه رانى؟

جهواد نیگایه کی مانادارى لیکردو زهرده خه نه یه کی کردو گوتى:

به بینى تو، له ناو ئه م چیشته خانهدا رابردوو ه کان لام زیدو بوته وه،

ئه وه جهوادى که پیکه یشتنمان به لایه وه شتیکی مه حالبوو، ئه وه رۆژانه

له بهردهم هه مان په نجه رده ده وه ستام و چاوم له بالنده کان ده برى.

جهیران به راستى ئیره ییم به بالنده کان ده برد کاتیکی به چووته بالیان

ده گرت، دلم ته تگ ده بوو، بوته نه یی خو، بو پیوه فایى تو، له وه ی

که به ته نها جیته یشتتم و رۆشتى، بوته وه ی که که سیکم نه بوو، تا کو

خه مه کانى له گه لدا به شبکه م، به لى جهیران زور خه مبار بووم،

به راستى به لای منه وه سهخت بوو، به لام هه ستیکی نامو پیی ده گوتم،

جهواد خه م مه خو، ئه گه ر قه له مى لیدراییت، ئه گه ر خودا چاره نوسى

ئیوه ی بو یه ک دیارى کردییت، به هه ر نرخیک بووه به ئاره زوو ی

خوت ده گه ییت، ئه هیکی هه لکیشاو گوتى:

هه میسه ئاره زوو م ده کرد به خته وه رییت، هه زم ده نه کرد

کیسه که هینه گه وه رییت، به لام خودا ئه مه ی ده ویست.

جهیران خو ی به سهر شانى جهواددا دابوو به چاوانى ته ره وه له

خالیک رامابوو، قسه کانى جهواد زور کارى تی کردبوو، جهواد به ره وه

رۆی وه رگه راو ده ستى خسته سهر شانى و گوتى:

بیتو ژنیکی عاشق

جهیران بهلین بده که هیچ کاتیک به ته نها جیم نه هیللی، بهلین بده
که له سهختترین کاتدا یارو یاوهرم بیت.

جهیران به نیگایه کی میهره بانانه وه که له گل نه شک و
زهرده خه نه دا ناو پته بوو سه ری به سینگیه وه چه سپاندو گوتی:
به ایمان ددهم ئازیزم، به ایمان ددهم که تا دهمی مهرک
وه فاداریم بو، دلنیا به جهواده کم قهره بووی رابردوو ده که مه وه،
دهنگی داخستنی دهر گاکه به ناگای هینان، جهیران دهسته پاچه بوو
گوتی:

یانی دایکت هاته وه؟

جهواد گوتی:

ئیستا دیاری ده داو له په نجره که وه سهیریکی هوشه که ی کردو
گوتی:

بهلی، دایکم هاته وه، گه رایه وه بو لای جهیران و به بینینی
پوخساری شیواوی نه و گوتی:

پیویست به ترس ناکات. هرچی گوت به دلیه وه مه گره، جهیران
به دلگوشراوییه وه بیده نگبوو هیچی نه گوت.

پیکه وه چوون به پیشوازییه وه. دایکی پاش نه حوالپرسین و
ماچکردنی جهواد به خیر هاتنه وه ی کردو گویی به جهیران نه دا، جهواد
کاتیک نه و بارودوخه ی بینی رویکرده دایکی و هاوسه ره که ی پی
ناساند، نهویش به لاچاو سهیریکی جهیرانی کردو گوتی:

پڻوہ ٿيڻي عاشق

بهليٰ ده زانم، هه رله سه ره تاوه تيگه يشتبووم، سه ره نجام ڪاري
خوي ڪرد، پيگه نينيڪي ته وساوي ڪردو گوتي:

جهواد گويٽ به قسه ي من نه دا و روشتي له گهل ٿه ودا
زه ماوه نندت ڪرد، هه موو ڪچاني خزم و دراوسي ٿاره زوويان ده ڪرد
له گهل ٿوڏا زه ماوه نند بڪهن، چوڻ توانيت له گهل ٿيوه ٿيڻيڪدا
زه ماوه نند بڪهيت چوڻ؟

جهواد له بيستني ٿه م قسانه توره بوو گوتي:

دايه بيبره ره وه، ٿيستا ڪاتي ٿه م قسانه نيبه، ٿه و ماندووه،
هه رچي بيت جهيران ميواني ٿيمه يه بهم شيويه پيشوازي
ليده ڪهن؟! ٿه ي رهوشتي ميوانداريتان بو ڪوي چووه؟ پاشان
به نيگه رانييه وه دهستي دا يڪي گرت و گوتي:

دايه گوييگره، ريزتان واجبه. به لام مافت نيبه هاوسهري من
سه رڪونه بڪهيت، ٿه گهر ده بيني جهيران قسه يه ڪ ناکات له بهر
ره سه ني خويه تي نه ڪ شتيڪي تر.

دا يڪي به لاچاو سه يريڪي جهواڊي ڪردو گوتي:

چي بوو جهواد گيان؟ هيشتا خانم نه هاتووه منت له بهرچاو ڪهوت؟
ٿمه ٿه نجامي زه حمه ته ڪاني من بوو؟ ٿمه بوو سه ره نجامي پيداري
شهوانم؟

له و جيگايه دا جهيران هانه قسه و گوتي:

◆ پینو ژنیکی عاشق ◆

جه واد تکات لیده کم به و جوړه قسه له گهل دایکتدا مه که،
به گریانوه دریزه ی پیدا:

دایکت مافی خوږه تی، من ژنیکی ته لاق دراوم، من شایانی تو نیم.
داوای لیبوردن ده کم، من تو م به ناگری خو م سوتاند، جه واد به
ده مار گر ژبیه وه به ره و لای جهیران هاتوو شه پازله یه کی توندی داله
رومه تی و گو تی:

دوایین جارت بیت هم قسانه بکه یت، من هه زنا کم ژنه کم
به قسه گه لی هیچ و پوچ خو ی بدوړینی.

جهیران به بیستنی نه و قسانه و نوشکردنی شه پازله یه ک،
به گریانوه به ره و ژوره وه چوو. جه واد په شیمان له و شه پازله یه که
لییدا بوو روپکرده دایکی و گو تی:

ده بینی دایه، به چ کاریک ناچارت کردم... هیشتا نه هاتوو
لیدانی خوارد.

دایکی وه ک بللی دلی ناوی خواردو ته وه گو تی:
هر به لایه ک که به سه ریدا بیت که مه و مافی خوږه تی، ناخر کوری
چاره ره ش. چ وه فایه کی بو میړده کونه که ی هه بوو. نه و به دبه خته ی
که شیر ی مریشک و گیانی ناده میزادی بو ده سته بهر ده کرد، نه و
به لایه ی به سه ردا هات، به لام تو که هیچیکت نییه چاوه پروانی وه فای
بو ت هه بی ت، بزه یه کی تالی کردو گو تی:

نه کورې خوږم، له خوږا خوټ به د بهخت کرد، جهیران کیژی ژیان
نیبه، نه گهر تا کوتایی ریگا له گه لندا هات من ناوی خوږم ده گورم،
گوپیگره هم قسه یه ی بوتوی ده کم راست و دروستی به چاوی خوټ
ده بیینی، هممه نهرز و نهوش گهز.

جهواد زه رده خه نه یه کی تالی کردو گوتی:

نه دایه هم قسانه مه که، جهیران نه گهر چاوی له پاره و سامان
بوایه هر له گهل نه و پیاوهدا ژیانی ده گوزهراند، نهو هر
له سه ره تاوه بهو زه ماوونده رازی نه بوو، به لام کس تینه گه یشت
که جهیران چی ده لیت. نهو نافرته تیکی باشه، کهوت به سه ر
قاچه کانی دایکیدا و گوتی:

دایه ریگه نادم ژیانم له بهین بچیت، من گه لیک جهیرانم خوش
ده ویت دوو سال بوو که به خه یالی نه ووه ده ژیام، نیستاش تو
ده ته ویت بهو قسانه ت نهوم لی دوور بخه یته وه. له جیگا که ی هه ستا.
جهواد به پیده نگی سه ری له نیو ده سته کانیدا گرتبوو، دلی به حالی
جهیران ده سوتا. نهو بیچاره یه ده بوو چ قسه گه لیک بیستیت، دایکی
هاته لایه وه و گوتی:

کورې خوږم من ده زانم تو ده ته ویت چی بلیت! به لام کس و کار
چی؟ دوست و ناسیاو چی؟ من چی وه لامی ده رو دراوسی بده مه وه،
پاشان به تانه وه گوتی:

ئەم کارەى تۆ بوو ھۆى ئابرو چومان. جەواد بە سەرسورمانەو
 سەیریکی دایکی کردو بە تورەییەو لە جیگاکەى ھەستا و گوتی:
 نە دایە، ئیتر بى کەلکە، دەربىرینی خوشەویستی بو ئیو، تیمارى
 برین ناکات، باشە ئیستا من و ھاوسەرە کەم بوینە ھۆى ئابرو بردنى
 ئیو، کەوايە بو ھەمیشە دەروین و بەجیتان دەھیلین، من لەبارەى
 ئیووە بیریکی ترم دە کردەو، من دەروم تاكو ئیو ئاسودەبن،
 پاشان بەرەو لای ژوورە کە چوو، دایکی مات و مەلول مابوو یەو.
 جەواد چوو ژوورەو و بەجەیرانى گوت:

جەیران ھەستە، ئیتر شوینی ئیمە لیرەدا نییە، دەلی لەم زەویە
 فراوانەدا جیگای ئیمەى تیدا نایتەو، چاوەکانى جەواد پربوون لە
 فرمیسک، جیھان بەو گەورەییە بوئەو تەنگ بوو، باوکی ویستی
 بەرى پینگریت، بەلام جەواد بە تورەییەو نەراندى بەسەر جەیراندا
 و گوتی:

ھەستە جەیران، بو وەستاوی؟ جەیران تیامابوو کە چى بکات،
 سەرەنجام خۆى یە کلایى کردەو و ئەو مألەیان بەجیپشت.
 لەنیو رینگادا ھیچیان قسە یەکیان لەزار نەھاتە دەروە، جەیران لە
 شەپازلەو نەراندى جەواد بەسەریدا گەلیک نیگەرەن بوو. لەبەر
 ئەو پرسىاری لى نەکرد، سەرەنجام جەواد بیدەنگى شکاندو گوتی:
 ئیستا دەچین بو میوانخانەو دواییش شوینیک بەکرى دەگرین،
 ئەم جارەش جەیران بیدەنگ بوو بەردەوامى بە رویشتن دا، جەواد

◆ پیتوه ژئیکي عاشق ◆

مافی بهو دهدا، چونکه څه وړهفتاره یی بهزه بیانه و چاوه پروان نه کراو
بوو، سواری ته کسی بوون و ناویشانی نزیکتین میوانخانه یان به
شوځیره که دا، شوځیره که پرسى:

واهه ست ده که م گه شتیار بن؟

جهواد به څه مبارییه وه گوتى:

له م شاره دا گه وړه بووم، به لام له هه مان کاتدا غه ریم. شوځیر
سه ری له قسه کانی دهر نه کردو به سهر سورمانه وه له ئاوینه که وه
سه یری دهر کرد! تا کسی له به رده م میوانخانه یه کدا راوه ستا، جهواد
پاش ئه نجامدانی کاری پیویست له به ریوه به ری میوانخانه که کلیلی
ژووریکی وهر گرت. له کاتی سهر که وتن به قادمه کاند ا جهواد
رویکرده جهیران و گوتى:

تو برؤ پشووبده تا کو من داوای خواردن بکه م، ده زانم زور ماندوو
بویت، منیش حال م له تو باشتر نییه، جاریکی تر به بیده نگی گه یشتنه
ژووری مه به ست، ژووریکی ئارام بوو، خزمه تگوزاری ته واو،
گه رماوو... پاش دامه زراندن، جهواد هاته لایه وه و گوتى:

تاره زووی چ خوار دنیك ده که یت بابوت داوا بکه م، جهیران روی
گرز کردو روی له جهواد وهر گیرا، دوو باره پرسى:

له گه ل تو مه بو چی قسه م له گه ل ناکه یت؟ ئه گه ر نیگه رانی
شه پازله که یت ته وه ناچارت کردم، دنا خو ت ده زانیت چه نده م

پیتوه ژنیکی عاشق

خوش دهوویت، جهیران دهماری نه هیینا قسه یه ک بکات و
ئهمجارهش بیدهنگی کرده پیشهی خوئی، جهواد گوتی:

باشه ئیستا که ههز ناکهیت قسه یه ک بکهیت کیشهنیه، ههر
چون ئارهزوو ده کهیت، من دهرۆم داوای خواردن ده کم، به
گوشهی چاو سهیریکی جهیرانی کرد تا کو کاریگهری قسه کانی له
روخساری جهیراندا بینیت، بهلام جهیران خوئی له گیلی دابوو. پاشان
به بی تاقهتی له ژوووره که چوو ده ره وه، پاش رویشتنی جهواد جهیران
که ونه پیرکردنه وه و گه رایه وه بو روژانی رابردوو، روژانی که
له گهل سپردا ده ژیا، کاتی که له و توره ده بوو سپهر جوړی ژیانی
کهسانی تری بهرووی جهیراندا ده دایه وه، بهلام جهواد به و جوړه
نه بوو، ئه و گه لیک به ئه ده بانه له گه لی ده جولایه وه و ههر به وهش
جهیرانی شه رمه زار کرد. نه یه ده توانی رابردوو میهره بان
هاوسه ره که ی له بهر چاو نه گریت، به خوئی گوت:

جهیران، تو چهنده گه وچی؟ هاوسه ری وا باشت هه یه، بوچی
نرخ نازانی، بوچی ده ته ویت ژیانی خووت و جهوادیش له بهین
بهیت، ژیان که می که له رابردوو پیوسته، لوتبه رزی له ژیاندا
جیگای نایینه وه. باوک و دایکی هاته وه یاد که چونچونی له گهل یه ک
میهره بان بوون و گوتی:

بوچی ناییت من وه ک دایکم وایم؟ جهواد هه موو کاریکی بو من
کردوو و وازی له ئاسوده یی خوئی هیناوه، هه تا دایکیشی له بهر من

دەریکرد، که وایه ئەو رەفتارە ی من چ مانایه کی ههیه، به ئینی به خۆی دا که له سه ر شتی بچوک له جه واد نه رنجی. له جیگاکه ی هه ستاو ده ستیکی به ژووره که دا هیناو په رده کانی لاداو که میک به خۆی را گه یشته و ئەو جلانه ی له بهر کرد که له ته بریز کړیوونی.

کاتیگ جه واد چوو ده ره وه له گولفرۆشیکی نزیگ میوانخانه که چه پکیگ گولی کړی و گه رایه وه میوانخانه که و داوای خواردنیکیشی کرد، دوو قادرمه ی به یه ک ههنگاو ده بری تا کو زوتر به جه یران بگات، به لام له وه یکه جه یرانی لپی ره نجابوو نیگه ران بوو. کاتیگ گه شته به رده رگای ژووره که ویستی به کیل ده رگاکه بکاته وه، به لام بیریک به میشکیدا هات و له و کاره په شیمان بویه وه، به ئارامی له ده رگاکه ی دا. ده رگاکه کرایه وه و جه یرانی به رووی گه شاه وه له به رامبه ر خۆیدا بینی، گه لیک دلخۆش بوو، چه پکه گوله که ی به ره و لای جه یران دریز کردو گوتی:

نازیه که م ده تبینم ئاشتی... ئاشتی، و جه یرانیش سور بویه وه و ده سته گوله که ی لی وه رگرت و به زه رده خه نه یه کی فریشته ئاسا وه گوتی:

به لی، ئاشتی. داوای لیبوردن ده که م که نیگه رانم کردی، جه واد له سه ر قه نه فه که راکشاو له سه رتاپای جه یران راما، به لای ئەه وه وه جه یران به و جلانه وه زۆر جوان ده رده که وت، جلیکی ئاوریشمی

زەردباو کە لە گەل ھەر جولانییدا بەرەتگیکی جیاواز دەبینرا. جەواد
زەردەخەنەکی کردو گوتی:

پۆیست بە پۆزش ھینانەوہ ناکات، خۆت دەزانی من خۆشم لەم
جۆرە قسانە نایە، کاتیەک خۆت ئەم قسانە دەکەیت دەبییت
لەکەسانی تر چی چاوەروان بکرییت. سەیریکی چاوە جوانەکانی
جەیرانی کردو گوتی:

تۆ ھاوسەری ئاواتخواری منی، ئەگەر جگە لەوہ بوایە
لەوانەبوو... لەوانەبوو، قسەکەیی خواردەوہو چیتر بەردەوامی
بەقسەکانی نەدا. جەیران بەسەرنجیکی قولەوہ پرسى:
لەوانەبوو چی؟

جەواد باسەکەیی گۆری و گوتی:
ھیچ با واز لەو قسانە بینیین.

جەیران کە بەردەوامی ئەوقسانەیی بە بی سوود دەبینی رویشت
بۆ ئەوہی خواردنی ئیوارە بینییت. پاش نانخواردنی ئیوارە جەیران
روویکردە جوادو گوتی:

جەواد، دلم زۆر تەنگە بۆ دایک و باوکم، نازانم ئیستا خەرکی
چین. حالیان باشە یان نە؟ جەواد بیرمەندانە سەیریکی جەیرانی
کردو وەک ئەوہی شتیکی بیر ھاتیبیتەوہ گوتی:

راستی... ئیمە ناتوانین بچینە مالی ئیوہ. لەمالی خۆیشمان
دەرکراین، کەواتە شوینییک ماوہ کە ھیشتا سەرمان لێنەداوہ.

جهیران به سهر سورمانه وه پرسى؟! چ شوینیک جهواد؟ جهواد
سهر که وتوانه گوتى:

مالی پوره بهدری، له بیرت چووه، ئەوان به زهماوندی ئیمه
رازی بوون، که واییت هیچ نهییت ئەو شوینه ههیه...

جهیران هاته نیو قسه کانی جهواد و گوتى:

راست دهلییت جهواد، بوچی له سهره تادا بیرى ئەویم نه بوو،

پاشان به خوشحالییه وه گوتى:

من ههتا دهشتوانم له ریگای ئەوانه وه ههوالی دایک و باو کم

بزانم، پاشان دهستی کرده ملی جهواد و گوتى:

جهواد... ههر ئیستا ههسته بابرۆین. جهواد به چه په ساوی

سهیریکی جهیرانی کردو قسه که ی کرد به گالته:

جهیران خان تو تائیستا ئارامت گرتووه، تکات لیده کهم چهند

کاترمیریکی تر دانبه خو تدا بگره، به سهر چاو، به یانی خوړ ناکه ویت

دهتبه م بو مالی پورت، باشه نازیزه کهم رازیت؟

جهیران به قسه که ی جهواد خوشحالبوو روی تیکردو گوتى:

دهی چاوه کانت بنوقینه، جهواد چاوه کانی داخست و گوتى:

نه کا بته ویت به چاو به سراوی بمبهیت، جهیران ماچیکی سهر

رومهنی جهوادى کردو په پرتاو گه رایه وه بو سهر جیگا که ی خو ی.

جهواد به پیکه نینه وه گوتى:

چی بووه؟ ئیستا ئیتر دهته ویت فیلمان لیبکه ییت؟ جهیران گوتى:

پیتوہ ژنیکی عاشق

تہنہا ویسم سوپاست بکہم ہہرئوہ.

بہدہر کہوتنی خور رُوژیکی تر دەستی پیکرد، ئەو دووانہ پاش
نانخواردنی بہیانی بہرہو مالی پوورہ بہدري بہرپکھوتن. جہیران
پہلہی بوو، بہلام ساتہکان بہسستی تیدہپہرین، لەوہیکہ لەو
ہہلومہر جہدا کچہ پورہ کہی دەبینی کەدوستو ہاوەلی بوو، دلی
ئوقرہی لیبرا بوو، دواي چہند کاتژمیریک مانہوہ، سہرہنجام
گہیشتنہ شوینی مہ بہست. نەسرین دەرگا کہی لیکردنہوہ. ئەوان
یہ کترینیان لە ئامیز گرت، جہیران لەوہیکہ دووبارہ بہوان
گہیشتبوہوہ فرمیسکی شادی لەچاوە کانیبہوہ بہر بوویہوہ. پاش
چاکوچونی و یەک ماچکردن بہرہو ژوورہوہ رینمایی کران، نەسرین
بو خوشحالییہوہ بانگی دایکی کرد کہ لە چیشخانہ کەدابوو،
پورہ بہدري لەبینینی ئەوان گہلیک خوشحالبوو پاش ئەحوالپرسی
لەجہواد و ماچکردنی جہیران، چوونہ ژووری میواندارییہوہ. دواي
ہہموو قسہیہک جہیران ہہوآلی باوک و دایکی پرسی، پووری گوتی:
لەپاش رُوشتنی ئیوہ باوک و دایکت گہلیک نیگہران بوون، ہہتا
کاتیک باوکت لە باسہ کە تیگہیشت خورپہی لیکہوت و تەندروستی
تیکچوو، چہند رُوژیک لە نەخوشخانہدا کەوتبوو، ئەقدەسی بیچارہ
گہلیک نیگہران بوو، بہلام لە سایي خوداوہ تەندروستی باوکت
باشتر بووہ و دەتوانیئت بچیتہ سہر کارہ کہی.
جہیران بہیستنی ئەو قسانہ خەم دایگرت و گوتی:

پووری گیان دایکم چی؟ باو کم شہری له گہل نہ کرد؟
پووری گوتی:

نه ئەزیزم ئیتر کار له و قسانه تیپه ریوو، ئیتر باوکت تیگه یشت
که بههلهدا چوو، بهلام غروری مؤلته پی نادات که بهزمان بیلی،
دایکت زور له گهلهدا قسه یکرد.

جهیران گوتی:

پووری گیان ده گونجیت بچم بو مال خوومان؟ یانی باو کم ریگام
دهدات؟

پووری که میک بیری کرده وه و گوتی:

واباشتره سه ره تا له گهله دایکتدا قسه بکهیت، بزانه بارو دوخ
چونه. به و جو ره باشتره.

جهیران به تاسه وه به ره و لای ته له فونه که چوو گوتی:

ئه گهر ریگه بدهن ته له فونیک له گهله دایکدا ده کم، چونکه دلم
که لیک بوی په رو شه. ئه قدهس خانم له هه وشه کهدا سه رقالی
ئاودانی باخچه که بوو، باو کیشی له سه ره کار بوو. پاش رویشتنی
جهیران، ئه و هیچ ئاره زووی له کار کردن نه بوو، بهرده وام به دوای
شتیکدا ویل بوو که خویشی نه یده زانی ئه و شته و ونبووه چییه؟ هه ره
له و کاتدا زهنگی ته له فونه که ئه و به ناگا هیئا. پاش لیدانی چهند
زهنگیک په یئا په یئا به بی حه وسه له بی چوو زووره وه و ته له فونه که ی
ههنگرت. به بیستنی دهنگی پشت ته له فونه که گیانیکی نازه ی هانه وه

پیتوه ژنیکی عاشق

به بهردا، هه موو نیگه رانییه کانی فه راموش کرد، توانای راوهستانی نه بوو، له سهر کورسییه که دانیشت و سهرقالی گفتوگو کردن بوو: کچی خووم تو حالت باشه؟ کچی دایه له کوپوه ته له فون ده که بیت؟ جهیران به بیستنی دهنگی دایکی فرمیسک له چاوه کانییه وه ئه لقهی بهست. جهیران گوتی:

له تارانوه ته له فون ده کهم، چند روژیکه گه راوینه ته وه، ئیستا وامله مالی پوورم.

ئه قدس خانم که ئوقره ی له بهر برابوو به خوشحالییه وه گوتی: که واته له ته بریز گه راوینه ته وه؟ جهواد له کوپیه؟ حالی باشه؟ جهیران روی کرده جهواد و زه رده خه نه یه کی بو کرد و گوتی:

به لی، دایه گیان. چند روژیک ده بیت گه راوینه ته وه. جهوادیش لیره یه و سلاوی بو تان هه یه.

ئه قدس خانم که بو بینینی جهیران و زاواکه ی به تاسه وه بوو، ساتزمیری ده کرد به تاسه وه گوتی:

جهیران گیان، بوچی نه هاتیته وه بو مالی خوومان؟ من و باوکت گه لیک دلمان بو ت ته نگ بوو.

جهیران که به ته واوی خروشابوو، به چه په سانوه گوتی:

دایه، یانی! باوکم کاری به سه رمه وه نییه، ئیتر رقی لیم نییه، هیچی له گه ل جهوادیشدا نییه؟

جهواد به بیستنی ئەو قسانه، له نیو بیر کردنه وهدا رۆچوو بوو، هاته
 لای جهیران و ههولیدا گوی له قسه کانی دایکی جهیران بگریت، بهلام
 به ئاسته گوییستی ده بوو، کاتیک ئەو کاره ی بیناکام بینی، دهستی
 کرد به پیاسه کردن به ژوره کهدا. ئەقدەس خانم له وهی که چیت
 گرفتیک بو بینی کچه کهی له ئارادا نه ما بوو، به ئاسانی دهیتوانی کج
 و زاوا کهی بینی، زور دلخوش بوو و گوتی:

باوهر بکه ئازیزم له پاش رویشتنی تو زور له گه لیدا دووام، ههتا
 کاتیک تیگه یشت که تو بوچی رویشتوی، سهکته لینی دا، بهلام
 سوپاس بو خوا به خیر گهرا. ههر ئەو نه خوشییه بووه هوی ئەوهی
 که پهی به هه لهی خوی ببات، ئیستا زوو که. ههسته وه ره بو مالی
 خومان، چونکه دلم خهریکه له سینهمدا دیته دهره وه. ههر لهو کاتهدا
 بووری جهیران ئامازهی بهوه کرد که ده بیته له پاش نانخواردنی
 نیوه رۆ برۆن، جهیران به دایکی گوت:

نا دایه گیان، پوو ره به دری ئه رکی کیشاوه و نانی نیوه رۆی ناماده
 کردوه، بهلام دنیایا به پاش نانخواردن دین. باشه دایه گیان،
 که وایه مالتاوا.

ئەقدەس خانم گه لیک خوشحال بوو. دهستیکی به ماله کهدا هیناو
 پاش نه جامدانی کاره کان له مال چوو دهره وه تا کوو که میک میوه
 شیرینی بگریت، گه لیک دلی خوش بوو. شهوقی بینی کچه کهی،
 له خالی ئاسایی بردبوویه دهره وه، باو کیشی له سه ر کار گه رایه وه

◆ پیتوه ژنیکی عاشق ◆

له گهل پيشوازيه كي گهره مي هاوسهره كهيدا رووبهروو بوويهوه.
له پاش روپشتني جهيران نهقدس خانم، هوسهلهي نهو جوړه
كارانهي نه مابوو، كهواته چ شتيك روويداوه؟ نهوانه پرسيار گهليك
بوون كه بهخه يالي باوكيدا گوزه ري ده كرد، بهلام وهلامكي بو نهو
پرسيارانه دهسنگير نهده بوو. بهسهر سورمانه وه پرسى:

خانم، چي روويداوه؟ نهمرؤ روژ له كويوه ههلهاتووه؟

نهقدس خانم دلخوش و دم به پيكنين وهلامي دايه وه:

ئاخر نهمرؤ يه كيك تهلهفوني كرد، نهويش حهپهساوتر له پيشوو

پرسى:

كى تهلهفوني كردوو كه بهمشيوهيه بوته جيگاي خوشحالي تو؟

نهقدس خانم چاويكي داگرت و گوتى:

قسه بكه بزانه تهلهفوني چ كهسيك دهتوانى من خوشحال بكات؟

نهويش به بيتاقهتي لهسهر قه نهفه كه دانپشت و گوتى:

نيمه كهسيكي وامان نيه. لهپر له جيگاكي ههستايه وه و

بهپه شوكاوي گوتى:

ناشى! ناشى! جهيران تهلهفوني كردبوو؟ وايه نهقدس؟

نهقدس خانم به خوشحاليه وه وهلامي دايه وه: بهلى، راستت گوت،

كيژه كه مان تهلهفوني كردوو. نهويش زه رده خه نهيه كي دلخوشانهي

كردو له وهى كه سهره نجام ههوالى جهيراني بيستبوو، هه ناسهيه كي

ٹاسوودھی ہلکیشا. ٹو بریاری دابوو قہرہ بووی رابردووی بکاتہوہ.
پرسی:

باشہ لہ کوپوہ تہلہ فوئی کرد؟ ٹویش گوتی:

لہ مالی خوشکہ کہمہوہ، لہ تہ بریز گہراوہ تہوہ. ٹویش
بہ سر سورمانہوہ گوتی:

لہ مالی بہ دریہوہ؟! بوچی نہ ہاتن بو ئیرہ، پاشان
زہردہ خہ نہ یہ کی کردو گوتی:

ناشی ٹاغا جہواد ٹیمہ بہ شایستہ نہ زانیت. ٹہ قدمس خانم ہاتہ
ناو قسہ کانیبہوہ و گوتی:

نہ بابہ، جہیرانی بیچارہ لہوہ ترساوہ، نہ کوو ٹہ مجارہش وہ ک
پیشان لی توورہ بیت. ٹو نازانی کہ رہوشتی ئیوہ بہ قہدہر
ٹاسمان و زہوی گوراوہ.

سہرہ نجام کاتزمیر دووی پاش نیوہرؤ زہنگی دہر گای مالہ کہیان
بہدہنگ ہینا. باوک و دایکی بہ بیستنی زہنگہ کہ سہراسیمہ بوون،
ہر وہ ک ٹو روڑہی کہ جہیرانی تیدا لہدایک ببوو، دایکی جیگای
بہخوی نہدہ گرت. ہہردووکیان بو کردنہوہی دہر گاکہ چوونہ
حہوشہ کہوہ، ساتیکی کہم وینہ بوو. جہوادو جہیران بہ شہرم و
حہیایہ کی تاپہ تیبہوہ چوونہ ژوورہوہ. جہیران پاش سلآو کردن
دہستی باوکی ماچ کردو دہستی کرد بہ گریان. دایکیشی بہ بینینی
ٹہوان فرمیسی شادی ہلہوہران. جہواد حہ پہسابوو کہ دہبی چی

پیتوه ژنیکی عاشق

بکات، نایا ئه ویش قه بول ده کهن؟ باوکی به ره و لای جهواد هات و دهستی خسته سهر شانی، جهواد سهری هه لبری و له چاوه ماندوو هکانی راما، نیگای میهره بانانه بوو. که واته ده پیت وه لایمی ئه و میهره بانیهی بداته وه. دهستی باوکی پیری گرت و ماچی کرد. بو ئه وهی که وه ک یه کیک له خویمان پیشوازیان لیکرد بوو، شهرمه زار بوو. ئه قدس خانم و جهیران به بینینی ئه و دیمه نه، شیوا بوون. ئه وان به ره و ژوره وه رینمایی کران، پاش ئه حوالپرسی و خواردنی میوه و شیرینی، جهواد هاته قسه و گوتی:

باوکه ... دایکه ... بمانبه خشن له وهی که ... له وهی که به بی مؤله تی ئیوه زه ماوه ندمان کرد. ئیمه جگه له مه چاره یه کی ترمان نه بوو. له وهی که وه ک باوکیک هه ل سوکه وتت له گه لمدا کرد، منه تبارت کردم. سوپاست ده که م.

باوکی جهیران خوشی له شیوهی روبه رو بوونه وه و ئه ده بی قسه کردنه کانی هات و بو ئه وهی له باره ی ئه وه وه دو چاری هه له ببوو، له دلی خویدا شهرمه زار بوو. به ریزه وه گوتی:

نه، کورپی خووم. من ده بی سوپاسی تو بکه م که بوو یته هوی ئه وهی هه ست به هه له کانی خووم بکه م، من ته مه نیک له بیئا گاییدا بووم. گه لیک سته م له جهیران کرد. دوو سالی له باشتترین ساله کانی ته مه نی له بهر من به فیرودا. گه لیک بیر کورت بووم که به خته وه ریم له پاره و پولدا ده بیننی. وام بیرده کرده وه که ئه گه ر کچه که م پاره ی

تهواوی هه بیټ، ئیتر بهخته وهره. چاوه کانم داخستبوو و تهنها یه ک
 لای بابه ته کهم ده بیټی، مانای خوټم. گرتگ جهیران بوو نه ک قسه ی
 من. ئه و له بهر ته ندروستی من، ملی بو زه ماوه ندیکی سه پینراو
 نهوی کرد. که و ابوو من بوچی مافم به جهیران نه دا؟ بوچی مافی
 هه لېزاردنم لی زهوت کرد!؟ من دهمزانی که کچه کهم هوشیاره،
 دهمزانی که هیچ کاتیک هه نگاوی هه له نانیت، به لام نه مده ویست
 باوهر بکه م. من خوټم پابه ندی کو مه لیک خورافاتی پووچ و بی بناغه
 کرد بوو. کاک جه واد! هه موو باوک و دایکیک به خته وهری
 منداله کانیاں دهوی، به لام ده بی بزانی بوچوونی ئه وانیش گرتگه.
 ئه یکی هه لکیشا و گوتی:

به دبه ختی ئیمه ی جیلی کوټ ئه وه یه که له باتی مناله کانمان بریار
 ده دهین. بیگومان ئه گهر له سنووری رینماییدا بیټ، گرتیک نییه،
 به لام زور به داخه وه ئیمه پیمان زیاتر راکیشا و زیاتر له خوین دلمان
 بوینان سووتا و ئه نجامه که ی ئه وه بوو که خوټ بینیت. پاشان
 نیگایه کی خوشه ویستانه ی کرده جهیران و جه واد و به زه رده خه نه وه
 گوتی:

ئه لبه ته کاک جه واد، کچه که ی من خوشه ویستیه کی زیادی بو تو
 هه یه و له بهر تو ش هه موو کاریکی کردووه. هیوام وایه که بتوانیت
 به خته وهری بکه یټ، پیکه نینیکی کرد و گوتی:

ئای روژگار... مروڤچ کاریک ناکات. پاشان سهیریکی جهوادی

کردو گوتی:

باشه، له باره ی خوټانه وه بدوین، له مالی باوکت دای؟ جهواد تیله ی

چاویکی گرته جهیران و گوتی:

نا، زور بهداخه وه. تاکه نارازی زهماوهندی ئیمه تهنهاتو

نه بوویت. دایکی منیش رازی نه بوو، راستیه که ی له بهر ئه وه

له میوانخانه داین، به نیازم به یانی به دوا ی مالیکی کریدا بگه ریم.

باوکی به دلته نگییه وه گوتی: میوانخانه بوچی؟ ژووره که ی جهیران

دهستی لینه دراوه، ده توانیت لیره نیشته جی بیت، تا کوو مالیکی

گونجاوتان ده ستگیر ده بیت. له باره ی دایکیشته وه نیگه ران مه به.

ئه ویش وه ک من بیر ده کاته وه. سه ره انجام رازی ده بیت. قسه کان

گولیان کردبوو، جهیران جی به خو ی نه ده گرت، دنیا به لای ئه وه وه

جوانتر ببوو. باوک و دایکی له گه لیدا میهره بان بوون، هاوسه ره

دلخوازه که ی له تهنیشیدا بوو، هه ر بو یه خو ی به به خته وه رترین ژنی

دنیا ده زانی، ئه و ئیتر له ژیاندا چی ده ویست؟ هه ر ئاره زوویه کی

هه بوو، به دهستی هی نابوو. له باز نه ی ژیانی ئه ودا ته واوی ئه وانه

هه بوون. تهنه شوینی به تالی شتیکی له و ژیانهدا هه ست پیده کرا.

ئه ویش مندالیک بوو که شیرینی دوو باره به ژیانی ئه و به خشیت.

ئه و له میرده کو نه که ی مندالی نه بوو، هه مووان وایانده زانی که

جهیران نه زوکه، به لام به و جو ره نه بوو. ئه و خو ی نه یده ویست

◆ پٽو ٿيڻي عاشق ◆

مندالی بیٽ، چونڪه ده یزانی که ٿیانی له گهل سپهدا زور بهردهوام
نابیٽ و تنها ئه نجامی له گهلیدا جیابوونهوه ده بیٽ و لهه نیوهدا
یگوناهیڪ ده بیٽه قوربانی. بهزانستی پیشکهوتوو خوئی له بوونی
مندال بیٽهش کرد. بیٽاگا لهوهی که روژگار چی یاریه کی پیده کات.

"چاره نووسی نادیار"

مانگیك به سهر ئه م رووداوه دا تیپه ریوو، به هار بوو، به هاریکی
تریش هاتبووه نیو ئه و ماله وه. گوله کانی باخچه به ته واوی پاراو
ببوون. جهیران له ته نیشته په نجه ره ی ژوو ره که وه وه ستابوو، سهیری
باخچه بچوو که که ی هه وشه ی ده کرد. جهواد هیشتا له خه و به ئاگا
نه هاتبوو. جهیران سهری شانه کردبوو، خو ی بو روژیکی تر ئاماده
ده کرد. هاته لای ته خته که ی جهواده وه و به مه به سستی
بیدار کردنه وه ی ده سستی به قزیدا ده هیئا. جهواد نه نوستبوو، له گه ل
باویشکدانیکی ده سترددا به ره و لای جهیران وه رگه راو سهیریکی
کرد و گوئی:

بوکه تاقانه که م، تو خه وت نییه؟ یا خود من بوومه ته هوی بی
خه ویت؟ پاشان بای کرده خو ی و گوئی:

بیگومان هه ق به تو یه، گیانه که م من ئیسقانی په پوسلیمانهم پییه،
شیت وشه یدام بویت، تو گیانی خوت وانیه؟
جهیران به قسه که ی جهواد پیکه نی و گوئی:

پیتوه ژنیکی عاشق

له خوږازی، هه‌رگیز به‌و شیوه‌یه نییه. ته‌نبا دهمویست پیکه‌وه
بچین بو‌حه‌وشه. تا‌کوو له‌م هه‌وای به‌هاره چیژ وه‌ربگرین و پاشان
چوو له‌ی په‌نجره‌که‌و په‌رده‌که‌ی لاداو گوتی:

ئاخر ئه‌و هه‌وا خه‌سار نییه؟ جه‌واد به‌پرتاو گوتی:

بوچی... بوچی له‌راستیدا له‌گه‌ل بو‌چونه‌که‌ی تو‌دا هاو‌رام. پاشان

به‌ئاوازیکی تایبته گوتی:

ئه‌و هه‌وا خه‌ساره، که نه‌چیته سیه‌کانی من و تو‌وه. به‌په‌له
له‌ته‌خته‌که‌ی هاته خواره‌وه‌و ده‌ستی جه‌یرانی گرت و به‌کیشمه‌کیش
بردی له‌ی ده‌رگا‌که. جه‌یران که پیکه‌نینیکی توندی پ‌ژابوو، ئاماژه‌ی
به‌جه‌واد داو گوتی:

ئارام بگره جه‌واد، ده‌ته‌ویت به‌و حاله‌وه بر‌و‌یت، هه‌ر هیج نه‌ییت
ج‌له‌کانت له‌به‌ر که، جه‌واد به‌سه‌رسور‌مانه‌وه له‌خو‌ی روانی، به‌بینینی
ج‌لی ژیره‌وه‌ی پیکه‌نی و به‌توندی دای به‌ته‌ویلی خو‌یدا و گوتی:

من چه‌نده بیر په‌رتم، هه‌موویشی خه‌تای تو‌یه. جه‌واد، به‌ره‌و
له‌ی چوو، به‌لام جه‌یران ئه‌و هه‌له‌ی قو‌سته‌وه و به‌راکردن چوو
خواره‌وه.

جه‌یران له‌پیش‌وازیدا دانیش‌ت‌بوو، یاری به‌ق‌ژه‌که‌ی ده‌کرد.
جه‌وادیش پاش له‌به‌رکردنی ج‌له‌کانی به‌دوایدا هاته خواره‌وه‌و
جه‌یرانی له‌هو‌له‌که‌دا دو‌زییه‌وه. به‌لای جه‌واده‌وه ره‌نگی جه‌یران

ڪه ميڪ پهريو دهاته پيش ڇاو، بهو هو ٻيوهه لهسهر سهري ڀاوهستا
و گوتي:

چي ته جهيران؟ ٻوچي رهنڪ بهرو تهوه نه ماهه؟ جهيران ڪه
ڙانهسهره هميشه پيهه ڪه ي سهري لي ڊا ٻووه، به بي ٽا قه تيهوهه گوتي:
شٽيڪ نيهه ڪه ميڪ سهرم ڙان دهڪات، زوريش نا.

لهو ڪاته ڏا دهنگي ڊايڪي تهواني به ٽاگا هيئا، تهوان لهسهر قسه ي
ههر ڊوڪيان له ڙورهه ڪه چوونه دهروهه، لهسهر ميڙي ناني به ياني،
حالي جهيران ههر بهو جو رهه بوو، رهنگي پهري بوو، سووري ليوه ڪاني
شين هه لگهه ڀا بوو و نه يتواني خوي ڪو نٽرول بڪات، ته گهر جهواد
هاوڪاري نه ڪر دايه، ده ڪه وته سهر زهوي، ڊايڪي به په شوڪاوي خوي
گهيانده لايان و له بينيني تهو ڊيمه نه هو شي لاي خوي نه ماهه گوتي:
چي بووه جهواد ٽاغا؟ چ شٽيڪ روويداوه؟ جهواد ڪه دهسته پاچه
بووه، گوتي:

نازانم دايه گيان، هه موو شٽيڪ له يهڪ ساتدا روويدا، ههر
ناشزانم چي بووه؟ جهيرانيان برده ڙورههوه، بهه هه مان حالهوه لهسهر
تهخته ڪه ي ڪهوتبووه، رهنگي زهره هه لگهه ڀا بووه، بهلام روخساري
له جاران جوانتر خوي ده نواند. ٽازاريڪي گهوره ي له ڏلدا بووه، نه يشي
دهتواني به ياني بڪات. گريان گهرووي گرتبووه، سه يريڪي جهواڊي
ڪرد ڪه له ته نيشتهوهه ڊانيشتهبووه، گوتي:

ئەزیزم نینگەران مەبە ، سەرمام بوو، ھەر لەو ساتەدا خووی پی
نەگیراوا دای لەپرمەیی گریان. دلی گیرابوو. لەشتیک دەترسا، جەواد
خیرا دەستی جەیرانی نایە ناو دەستی خووی و دەستی کرد
بەدلدانەوی و گوتی:

بەلی ئازیزم. جگە لەو ناشی شتیکی تر پیت. ئیستا خانمەکم
بوچی دەگریت؟ مەگەر مندالی؟ کەمیک زەختت دابەزیووە و ھەر
ئەو. باوەر ناکەیی، ھەستە با بچین بو لای پزیشک تاکو پیتی
بەسەلمینم کە شتیکی نییە. جەیران بەئارامی سەری نایە سەر قاچی
جەواد و چوووە خەیاڵەو. ئەو ماوەیەکی دوور و درێژ بوو کە
سەرئیشەیی ھەبوو. بەلام لەجەوادو ... دەشاردەو. ھەتا لەبەر ئەو
ژانە سەرە شەوان خەوی لی نەدەکەوت.

ئەو ئیوارەییە جەیران نەیتوانی لەسەر میزی نانخواردن ئامادەپیت،
جەوادیش لای مایەووە بو ئەووی تەنھا نەپیت. باوک و دایکی لەمەر
نەخۆشی کچە کەیانەووە گفتوگۆیان دەکرد. ئەوان زۆر نینگەرانی حالی
ئەو بوون. باوکی سەرزەنشتی خووی دەکردو خووی بەھۆکاری
نەخۆشیە کەیی جەیران دەزانی.

ئەم قسانە چییە جەیران، مەگەر بەدەستی خۆتە. جەیران
بەنینگەرانی و ھاوارەووە گوتی:

بەلی، بوچی نە، بەمەیلی خۆم نییە. جەواد کە ئەو قسانەیی بەبی
سوود دەزانی، بەدەستە پاچەییەووە گوتی: ئاخر ئازیزم، تو بوچی

تیناگهی، تو ده بیټ سهردانی پزیشک بکهیت تا کوو ئاشکرا بیټ که
شتیک نییه. به مجورهش هم من نیگه رانم. هم باوک و دایکیشټ.
تکات لیده کم جهیران که میک وردبین به.

جهیران خوئی به سهر تهخته کهیدا دا و هوون هوون ده گریا و له نیوان
گریانه کهیدا ده یگوت:

جهواد من ده ترسم. بوچی ناتوهیټ تیټگهیت؟ ده ترسم
نه خوشییه کی خراپم هه بیټ. ئه و کات چی؟ نه زانم باشتره، ههر هیچ
نه بیټ ئاسوده تر ده مرم. جهواد نه ییټشت قسه کهی تهواو بکات و
گوتی:

بیره وه جهیران. مروژ به سهر گیژ بوونیټک نامریټ. پاشان
کهوته پارانه وه و گوتی:

گیانی جهواد گوی بو قسه کانم بگره. به ناخیری من هاوسهرتم.
مافی خوومه که نیگه ران بم. پاش زوریټک تکا و پارانه وه سهره نجام
چوونه لای پزیشک. جهواد له وه یکه نه خوشییه کهی جهیران ژیا نه
نوییه که یانی به چووکدا هینا بوو، نیگه ران بوو، په نای به خودا بردبوو و
هه موو شتیکی به دهستی ئه و سپارد بوو.

پاش چند کاتژمیریټک ههر دوو کیان گه رانه وه، جهیران خوئی
هاویشته باوه شی دایکیه وه و گوتی:

هیچ نه بوو دایه گیان، که میټک زه ختم دابه زیوو، ههر ئه وه نده.
دایکی سوپاسی خودای کرد و گوتی:

ئېستا زانیت که به بیهوده ترسای. پاشان سهیری دهوروبهری
کردو گوتی:

ئهی جهواد کوا؟ مه گهر پیکهوه نه هاتنهوه؟ جهیران سهیری
ئهملاولای کرد و گوتی: ئای، ئېستا لیره بوو، بوچی غهیب بوو؟
پاشان به دایکی گوت: جهوادى بیچاره زوری خهم خوارد، ئه گهر
کاریکت نییه با بچم بو لای.

دایکی که چیتر خه یالی له باره ی ئه وه وه ئاسوده بوو،
به خووشحالیه وه گوتی:

نه نازیزه کهم، کارم نییه، برؤ.

جهیران له سه رخؤ چوه ژووره وه. جهوادى بینى که له سه ر ته خته
خه وه که ی راکشابوو له بیریکى قوولدا بوو. ئه وه نده له بیر کردنه وه دا
رؤچوو بوو که له ژووره که دا هه سته به بوونى جهیران نه ده کرد.
غمگین ده هاته بهرچاو. جهیران له سه رخؤ لای دانیشته و ده سته
خسته سه ر شانى و گوتی:

چیته جهواد؟ بوچی نیگه رانى؟ پاشان به گالته وه به رده وام بوو:

ناشى له مردنى من ناومید بوو بیت، یانى تا ئه و راده یه له ده ستم
ماندوو بیت. ئه و قسانه جهوادیان ئازار ده دا. ئاخیر بوچی ده بوو
جهیران ئه و قسانه بکات؟ ئه و به دلته نگییه وه هه سته و هاته لای
په نجه ره که وه، گریان بینى گرتبوو به ئه سته م دانى به خویدا گرت و
گوتی:

نهو قسانه چييه خوشهويسته کهم، بوچی دهبی لهدهستت
ماندوویم، من تازه توّم بهدهست هیناوه. بهرهو لای جهیران هات،
بهنیگایه کی کاریگر لهچاوی مهعشوقه کهی ورد بوویهوه و گوتی:
من لهپاش توچ کاریکم بهژیان داوه؟ ههناسه کانی تو منیان
بهزیندویی هیشتوتهوه و پاشان دهسته کانی جهیرانی بو لیوی خوئی
بردو ماچی کردن. جهیران بهسهرسورمانهوه خوئی بهرهو لای کیشا و
گوتی:

جهواد، نهخوشتی؟ کوره دهلیی تهن دووری سووره وه بووی. جهواد
له گهل گریانیکي تاساودا گوتی:

بهلی، نهخوشم، تکات لیده کهم بهتهنها جیم بهیلله. جهیران که
مانای قسه کانی نهوی نهدهزانی، بهحهپهسانهوه گوتی:

تهدی نانی ئیواره ناخوئی؟ دایکم ئەمشنه و له بهر تهن دروستی من
شایی ساز کردوه، ئیستاش ناتهووی بیی؟
جهواد بهمنجه منج گوتی:

بوچی... بوچی ههر ئیستا دیم، ساتیک پشوو بدهم، چاک دهیم.
نیگهران مه به.

هموو لهسهر میزی نانخواردن ناماده بوون که جهواد هاته
ناویانهوه، چاوه کانی سوور هه لگه رابوو. جهیران بهسهرسورمانهوه
سهیریکی کرد و گوتی:

جهواد گریاوی!؟

جهواد به دهسته پاچه ییه وه گوتی:

نه... نه، بوچی مه گهر؟ جهیران بزهییه کی کردو گوتی:

له وانیه دلت بو دایکت ته نگ بوویت. جهواد که له وه لامه که ی تیا مابوو، دلتهنگی به به هانه یه کی گونجاو زانی و بهو هوپه وه جهله ی سه ری قسه کانی تهوی په سهند کرد.

به لام نه خووشی جهواد شتیکی تر بوو، نهینییه ک له دیدا بوو که ته نها خووی و خودا ده یان زانی. باوکی به رده وامی به قسه که ی جهیراندا و گوتی:

ته وه شتیکی نییه کوری خووم. به یانی هه والی خیزانه که تان پیرسه. ههم خووت نارام ده بیت و ههم ته وانیش خوشحال ده بن.

بارودوخی روحی جهواد له قالب درابوو، چیتر تهو پیاوه ی پیشان نه بوو. قسه ی له گهل کهس نه ده کرد. ههمیشه له کونجی ته نه ییدا بوو. لهو بارودوخیه ماندوو ببوو. جهیرانیش لهو حاله ی تهو که وتبوه کومانه وه. جهواد ی ده بینی که شهوان به ترسه وه له خه و به ئاگا ده هاتو به دزی ته مه وه ده گریا. بوچی چ شتیکی روویدا بوو؟ ئایا کاره ساتیک خه ریک بوو روو بدات؟ بوچ که سییک؟ وه چ کاره ساتیک؟ ته وانه پرسیار گه لیک بوون که جهیران له خووی ده پرس ی و وه لامیکی بو یان ده زگیر نه ده بوو. تا ته وه بوو روژیک له کاتیکدا که جهواد له ژیر دره خته که دا دانیشتبوو، جهیران خووی گه یان دی و به ته نیا کو که یه ک خووی ئاشکرا کرد. جهواد پیی زانی و به ناچاری

پینوئینکی عاشق

سهیری جهیرانی کرد. جهیران که چیتر له نهینکاری ئەو ماندوو بیوو،
گوتی:

جهواد بوچی لیڤه به ته نهیا دانیشتوو؟ چ شتی که لیمی ده شاریته وه؟
به منیش بلی، من هاوبه شی ژانی توم. بوچی ده ته ویت ئەم هه موو
ره نهجه به ته نهیا هه لڤگرت؟ که می که بیده نگ بوو و پاشان گوتی:

تو چیتر جهواده که ی جارن نیت، نه کا ... نه کا له ده ستم بیزار
بوو بیت، یان ئەوه ی که چیتر خوشت نه ویم. پیم بلی جهواد توانای
بیستنه هه یه. جهواد که له بیر کردنه وه ی خویدا نو قم ببوو، نیگایه کی
میهره بانانه ی کرده چاوه ئەفسوناوییه کانی جهیران و ئاهیکی ساردی
هه لکیشا و گوتی:

جهیران، ئاگات لی نییه. جگه له خودا هیچکس له دلی پر ژانی من
ئاگادار نییه. روژگار یارییه کی سهختی له گه لمدا ده ست پیکردوه.
خه ریکه له یارییه دا شکستم پیده دات، تیده گه ییت جهیران، شکست
دینم و فرمیسک له چاوه کانیدا قه تیس مان.

جهیران که هیچ له و قسانه تینه گه یشت، به نیگه رانییه وه گوتی:

یاری چی جهواد؟ خو ت ده زانی ده ته وی چی بلیی؟ روونتر بدوی
تا کوو منیش تیپگه م. جهواد له شوینی خو ی هه ستا و به ره و لای
جهیران هات و دهستی خسته سهر شاننه کانی و گوتی:

◆ پیتوہ ژئیکى عاشق ◆

نازیزه کم! ئاینده هه موو شتیك ئاشکرا ده کات و به نائومییدی لهوی دوور کهوتهوه. جهیرانیس لهو قسانه مات بوو و کهوته بیر کردنهوه.

ئاورینگی ده مه و به بیان کهوتبوونه سهر گهلای درهخته کان و تیشکی زیرینی خور دوو باره تینی به ژیان ده به خشی. دایکی سهرقالی ئاودانی باخچه که بوو. جهیرانیس به جریوهی به سوژی بالنده کان به ئاگا هات. جله کانی گوړی و رویشت تا کوو له تهنیشت ئه ودا بییت. ئه قدس خانم به بینینی کچه کهی زه رده خه نه یه ک هاته سهر لیوه کانی و جهیرانیس له گهل سلاو کردندا ماچیکی ئاراسته کرد. هیشتا چند هه نگاویکی هه لنه گرتبوو، که ره شای به سهر چاوه کانیدا هات و به ههر جوړیک بوو خوئی گه یانده لای درهخته کان.

دایکی به بینینی ئه و دیمه نه سوئندهی ئاوه کهی فریدا و به ره و لای جهیران چوو، به شپرزه بیه وه پرسى:

چی بوه جهیران؟ ئه مجارهش سهرت گیژی خوارد؟ ئاخیر بوچی خوئ ناپاریزی و ئاگاداری خوئ ناکهی و پاشان به خه مباریه وه کوتى:

هوکاری ئه وه یه که ئاره زووت له شتانیکی ترش هه یه و ئه م به لایهت به سهر دیت. جهیران که سهر ئیشه لایان لی بریبووه، به بی چه وسه له بی کوتى:

دایه گیان شتیک نیبه ، سهره سوریه کی بچووک بوو، چاک دهم.
 بیئاگا لهوهی که جهواد هموو شتیکې لهپشتی پهنجره ی ژووره کهوه
 بهچاوانی خهمگرتووی خوئی دهبینی و لهناخهوه دهسووتا. دهبوو
 کاریک بکات. گولی عهشقی لهحالی ههلوه ریندا بوو. بهبی گول، ژیان
 بهچ دهردیکی باخهوان دهخوات. جاریکې تر جهواد جهیرانی برده لای
 پزیشکی میشک و دهمار، تاکوو هوکاری نهخوشییه کهی دست
 نیشان بکریت. روژ بهروژ بالای بهرز و پیکهوتوی جهیران دهتوایهوه
 و نیگا نهفسوناوییه کانیشی بی رهونهق و کز دهبوون و ژیان مالتاواپی
 لی دهکرد و نامادهی دهکرد بو سهفهریکی دوورو دریژ.

پزیشک نهمجارهش بهتهنها لهگهله جهواددا قسهی کرد و گوتی:
 ناغای فهتاحتی، ههر بهو جوړه ی که پیشتر گوتم، هاوسه ری
 بهریزت گومانی نهخوشییه کی ترسناکی لی دهکریت، بهلام جوړی
 نهخوشییه کهی لهپاش شیکاری دهرده کهویت، نومیدتان بهخودا
 بییت. بیگومان دهبییت خودی نهخوشیش ناگاداریت، تاکوو هاوکاری
 پیویستمان بکات. لهمه بهستم تیده گهیت؟

جهواد به نیگه رانییهوه گوئی بو قسهی پزیشک شل کردبوو و بیری
 له تایندهی نادیا ری خوئی و تازیزه کهی ده کردهوه و بهخوئی دهگوت:
 جهیران تازه مانای ژیانی ههست پیکردبوو، شهرابی عهشقی تازه
 چهشتبوو، ناخر خودایه چون رازی دهبییت نهو لهمن بسهنیت.

جهیرانه کهم، هیوای ژیانم. ئەوانه قسه گهلیک بوون که جهواد به په ژاره وه له گهل خوی ده یکرد و وه لامیکی نه ده بیست.

ده بوو وه لامی شیکارییه که ئاشکرا بی، ئەو نهیده توانی وشه یه ک بییته سهر زمانی. روژی یه کهم به هه زاران دلهر اوکی و بی تاقه تیه وه به ره لای پزیشک چوو، بو وه رگرتنی وه لامیک که چاره نوسی ئەو دوانه ی پیوه به ند بوو. دیار نه بوو که خونچه ی عه شقی ئەوان که هیشتا نه پشکوتبوو، سهره نجامی چی ده بیست، پزیشک دوا ی قسه کردنیکی زور له گهل جهواددا، راستیه کی تالی پی راگه یاندو ئەویش ئەمه بوو:

جهیران وه ره می میشکی هه یه و ده بیست به زوو یی چاره سهر بکریت.

له پاش بیستنی ئەو قسانه دنیا له پیش چاوی جهواد تاریکبوو. هه رچون بوو به سهر خویدا زال بوو. پزیشک گوتی:

ئاغای فه تاحی، من له ناخی دلوه بو تو و هاوسه ره که ت به داخم. ئیمه ی پزیشک ئه رکیکی گرنگمان له سهر شان و ئەسته م تر له و ئه رکانه وتنی قسه ی راسته قینه یه به نه خو شه کان. راستیه ک که ئالتره له هه موو ژه هریک. جه نابی فه تاحی، هیواتان به خودا هه بیست، هه ر خواجه که دهر د هه دات و هه ر ئەویشه دهرمانی بو دهنیریست. جهواد رهنگی هه لبزر کابوو، به حاله تی پارانه وه وه به پزیشکی گوت:

پیتوہ ژنیکی عاشق

جہ نابی پزیشک ئایا دەرمانیکی تاییه نی ههیه؟ من هه رچی هه مه و نیمه، بو چاره سهری جهیران سهرفی ده کم. ئەو بو من له هه موو سهروهت و سامانی دنیا به نرختره، که واته هاوکاریم بکه، تکات لیده کم. پزیشک به باشی ههستی پیده کردو وه ره مه کهش به خیرایی له میشکی نه خوشدا ته شه نهی ده کرد، پاش که میک بیر کردنه وه گوتی:

گو بیگره من ته نها ده توانم کاریکتان بو بکه م و هیوادارم که خواوه ندیش یارمه تیم بدات. بیگومان چانسی ژیانی زور که مه، به لام ده بیته هه ولی خو مان بدهین. ئەو کاره مه ترسیداره بکهین که نهجامه کهی نادیاره. جهواد که دوش دامابوو، هه موو دەرگا کانی به داخراوی ده بینی، به خوشحالیه وه پرسی:

چ ریگایه ک جہ نابی دکتور؟ هه ر ریگایه ک بیته من قه بو ولی ده کم، هه تا ئەگه ر پیویست بیته ئەندامیک له جهسته ی خو م ده کم به فیدای هاوسه ره کم. پزیشک که له عه شق و وابهسته یی ئەو پیاوه به هاوسه ره که یه وه ئاگادار بوو، زه رده خه نه یه کی تالی خسته سه ر لیوه کانی و گوتی:

نه شته رگه ری، یان روونتریلیم نه شته رگه ری میشک که ده بیته له دهره وه ی ولات نهجام بدریت، زور به داخه وه ئیمه هیشتا که رهسته ی پیویستمان له بهر ده ستدا نییه که بتوانین ئەو جو ره نه شته رگه ری به له ئیراندا نهجام بدهین، به لام من له ئه مریکادا چه ند

پیتۆه ژنیکی عاشق

پزیشکیکی ئاشنام ههن که ئومیده وارم ئهوان بتوانن یارمه تیه کی به سوودمان بکن.

ئیواره یه کی خه ماوی بوو، جهیران له ژیر داربیه که دا دانیشتبوو، سه رقالی ته ماشا کردنی وه رینی گه لای دره خته که بوو، بیئاگا له وهی که خۆیشی ههر وه ک ئه و گه لایانه له حالی وه ریندا بوو. جهواد به ئارامی هاته لای جهیرانه وه به بینینی روخساری بی رهنگی ئه و بریاریدا که راستیه که ی چۆنه، ههر به و جوړه پیی رابگه یه نیت، به ده نگیکی. گیراوه وه گوتی:

جهیران ... دهنگی جهواد جوړیک بوو که ئه و به په شوکاوییه وه سه یریکی کردو جهواد دووباره به منجه منج به رده وام بوو:
خۆشه ویسته که م گوینگره ... ئیمه ده ییت راستیه کان قه بول بکهین، ههر به و جوړه ی که هه یه، وا نییه؟

جهیران له شیوه ی پرسیاردا گوتی:

به لای بیگومان. به لام چ راستیه ک؟! له باره ی چیه وه قسه بکهین؟
جهواد خوی پی نه گیراو له پرمه ی گریانی دا و گوتی:

چیتر کات خه ریکه دره نگ ده ییت، تکات لیده که جهیران یارمه تیم بده، رزگارم بکه له م ته نهاییه. له م خه م و ناسوره. له و به لایه ی که یه خه ی پیگرتووین. جهیران، ده زانی ئه م روژگاره زور هه سووده؟ نایه وییت من و تو پیکه وه بین، هاواری کرد و گوتی:

دهیهوئیت توأم لی، دهزانی یانی چی؟ دهیهوئیت هه موو که سم لی
بستنییت.

جهیران به چه په ساوییه وه کوئی بو قسه کانی جهواد گرتبوو، به لام
له قسه کانی تینه ده که پشت، جهواد له مجارهش نهیتوانی راستیه که
به جهیران بلیت و چوو ژوو ره وه و لهوی له نیوان گومان و
نه ندیشه یه کی که له که بوودا به جیهیشت.

جهیران ئیتر تیگه یشتبوو که له دلی میهره بانی جهواددا خه میکی
گه وه هه یه، خه میک به سه نگینی کیوئیک.

نیوه شهو بوو که جهیران به بوئیکی تایه تی له خه و بیدار بوویه وه،
کاتیک رووی کرد به لای جهواددا بینی له لای ته خته که یه وه دانیشه تو
و خه ریکی جگه ره کیشانه. جهیران به سه ر سوڤمانه وه به جه وادی
گوت:

دهزانی چ کاریک نه نجام ده دهیت؟ تو یه ک که جگه ره ت
نه کیشاهه، جهواد ته وه ئیت چ به لایه ک به سه ر خوتدا به بینی؟ جهواد
به ئارامی رووی کرد به لایه وه وه دهستی به سه ریدا هینا و گوتی:

دهزانی خو شه ویسته که م، ئیمه ی مروڤ به جو ریک راهاتووین که
جگه له ساغ و سه لامه تی بیر له هیچی تر ناکه ینه وه، هه تا ته گه ر
نه خوشیبه کمان هه بیته نامانه وئیت دانی پیدابنیین.

جهیران به په شوکاوییه وه سه یریکی جه وادی کرد و گوتی:

مه بهستت چیه؟ ده تهوی چی بلییت، تکات لیده کم رونتر بدوی، کی نه خوشه؟ سه ره نجام جهواد راستیه که ی له سیر تا پیاز بو هوسه ره که ی باسکرد، جهیران ره نگی گورا. به بیستنی نه راستیه گیانی که وته له رزین و تا سی رورژ ناگای له خوئی نهما، باوک و دایکیشی وه ک نه بوون، لهو نیوانه دا جهواد ده بوو ئومیدیان پیی بدات، ئومیدی ژیان، ئومیدی زیندوو بوون، به لام کاتیک ئیمه ی مروؤ نه خوش ده که وین به ته وای ده ست له ژیان ده شوین و چاوه پروانی مهرگ ده که یین. بیئاگا له وه ی که خودایه ک به سه ره وه شاهید و بینهری کرده وه کانه مانه. زورن نه و نه خوشانه ی که به ویست و ئیراده ی نه و سه ره له نوی ژیانیان بو گه راوه ته وه و دیسان عاشقی دنیا بوونه ته وه. دایک و باوکی ده رکیان به کاره ساته که نه کرد بوو، دایکی له به یانیه وه تانیوه شه و کارو پیشه ی گریان بوو، باوکی کاتیک نه و حاله ی بیننی به هوسه ره که ی گوت:

خانم، به نه ژنوی خه م له ئامیزگرتن، کاریک ناکریت، ده بییت ریگه چاره بدوزینه وه. جهواد ده یگوت ده بی دلنه وای جهیران بکه یین. ئومیده وار بوون به ژیان نه و رزگار ده کات، نه قدس خانم به په ژاره وه روویکرده هوسه ره که ی و گوتی:

جهیران دهستی له ژیان شتووه، ناخر چونچونی تیبه گه یه نم، منیک که حاله له و باشتر نیبه. چون ده توانم دلی بده مه وه؟ و نارام نارام بو حالی کیزه که ی ده گریا.

◆ بیتوه ژنیکی عاشق ◆

جهواد له سهر ته خته که له ژور سهری جهیرانه وه دانیشتبوو،
روخساری دهری که بهنمه فرمیسک ته بوو، جهیرانیش
به بیدهنگی فرمیسکی دهرشت.

جهیران دهستی جهوادی گرت و بیری له ابروو ده کرده وه.
رابردویه کی شیرین که هر له خهویک ده چوو، خهویکی زور کورت.
رویکرده جهواد و گوتی:

جهواد؟ داواکاریه کم لیت ههیه، دمهوویت به لین بدهیت که
قه بوولی بکهیت، جهواد نیگایه کی میهره بانانه ی له روخساری
ته مگرتووی جهیران کردو گوتی:

باشه، خوشه ویسته کم، به لین ددهم.

جهیران گوتی: هه چیه ک بیت؟

جهواد ئهه کی هه لکیشا و گوتی:

لهم جیهانه دا جگه له تو شتییک شک نابهم که له دهستدانی
به لامه وه سهخت بیت. که واته هر چیه ک بیت قه بوولی ده کم.

جهیران بده نگیکی تاساوه وه گوتی:

داوات لیده کم که له پاشی من زه ماوند بکه یته وه، تو هیشتا
گهنجی. ههزاران ئاره زووت بو ئاینده ههیه، به لام تکات لیده کم
هیچکاتییک له بیرم نه کهیت. با شتییکت پی بلیم، من تو زور
خوشده وی، هر نه بی دمهوویت یادی من له دلی تو دا هه همیشه

◆ پیتوه ژنیکی عاشق ◆

بهزیندوووی بمینیتتهوه. جهیران ئەم قسانه‌ی بهزه‌حمه‌ت ده‌کردو
ئەشک وەك ده‌تکه مرواری به‌سه‌ر گو‌نایدا ریزیان به‌ستبوو.

جهواد زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی تالی کرد و گوتی:

ئاخر ئازیزم، مه‌گەر من به‌و ئاسانییه ریگا ده‌ده‌م که تو باری
سه‌فهرت بپنجیتتهوه و برۆیت؟! نه، من پیویستم به‌تو هه‌یه. ئیمه
پیکه‌وه ده‌ژین. ده‌بین به‌خاوه‌نی مندال. چهند مندالیکی گه‌وره و
بچووک. یه‌ک له‌یه‌کی جوانتر. له‌لایه‌کی تره‌وه من جگه‌ له‌تو بیر
له‌هیچ ئافره‌تیکی تر ناکه‌مه‌وه. ئاهیکی درێژی هه‌لکیشا و گوتی:

مه‌گەر نه‌تبیستوه که پیشینیان گوتویانه:

خودا یه‌که و عه‌شقیش یه‌ک.

جه‌یران خو‌ی بو‌ نه‌گیرا و ده‌ستی به‌گریان کرد و له‌نیو
گریانه‌که‌یدا ده‌یگوت:

تو که‌باشتر ده‌زانی من خه‌ریکه‌ ده‌مرم. ئەم نه‌خۆشییه
نه‌فره‌تییه هه‌زاران که‌سی کوشتووه، منیش یه‌کیک نیم له‌وان؟ بو‌چی
ده‌ییت خو‌مان فریو بده‌ین؟ من ئیتر ئەو راستییه قه‌بول ده‌که‌م.

له‌حالیکدا که فرمیسکی ده‌رشت، لیوی خو‌ی کرۆشت و گوتی:

ته‌نہا دل‌م بو‌ ئەوه ده‌سوتی که شتی‌ک له‌ژیان تینه‌گه‌یشتم. هه‌ر
چهند که ژیانیکی کورت بوو، به‌لام له‌وه‌ی که به‌ئاره‌زووی خو‌م
گه‌یشتم خۆش‌حالم. له‌ناکاو ده‌نگی هه‌لبه‌ری و گوتی:

جهواد بهلای منیشهوه سهخته، من چوَن ده توانم جیت بهیلم؟
 ده بی باجی چ تاوانیک بدهم؟ چ تاوانیکم کردوه که ده بی بهمشپوهیه
 نازار بچیزم؟ جهواد که بارودوخی بهو شیوهیه بینی، نامیزی پیدا کرد
 و وایکرد بیدهنگ بیت و گوتی:

جهیرانه کم بیدهنگ به. ئارام بگره. ئهمه جوریکه
 له تاقیکردنه وه. له وانیه خودا بیهویت تاقیمان بکاته وه. خو راگر به.
 تنها ئومیدی من به خودایه، که واته توش نا ئومید مه به. سهیری
 چاوه میهره بانه کانی جهیرانی کردو رازیبونیان دهربری.

خرمانی جهیران به بیستنی نه خوشیه که ی، هاتبوون بو سهردانی.
 هه موویان لهو باره یه وه خه مبار و نیگه ران بوون. هه ریه که وه
 به جوریک دلیان ده دایه وه. نه سرین له ته نیشته جهیرانه وه دانیشتبوو
 و به سهر سورمانه وه له چاوه کانی رامابوو. جهیرانیک که هیچ کاتیک
 خنده له سهر لیوه کانی نه ده برآ. ئهمجاره یان لاوازو بی رهنگ
 ده بینرا. به لام جوریک له ئارامی له بوونیدا هه بوو که مایه ی
 دلخوشییان بوو. ئه وه جهواد بوو که به دلدا نه وه کانی خو ی جهیرانی
 ئومیده وار ده کرده وه به ژیان.

روژی پیشوو جهواد چوو بو سهردانی دایک و باوکی. ئه وان
 به بینینی جهواد گه لیک خوشحال بوون، به لام له وه ی که تنها بوو،
 سه ریان سورما. باوکی له وه ی که جهیرانی له گه لدا نه بوو، گله یی لی
 کرد، به لام دایکی زهرده خه نه یه کی سهر که وتوانه ی کردو گوتی:

نه حاجی ئاغا، کوره کهمان عهقلی هاتوتهوه سهر خوئی تازه
 تیگه پشتهوه که دایکی راست ده کات. جهواد به بیستنی ئه و قسانه،
 به یزاریهوه له ناو قسه کانی دایکیدا گوتی:

راست ده کهی دایه، جهیران بو ژیان نه ده شیا، قسه کانی تو
 همووی راست بوون، جهیران تا کوتایی ریگا هاوه لم نه بوو. دایکی
 به بیستنی ئه و قسانه دلی ئاوی خواردهوه، به لام باوکی جهواد
 به سه رسورمان و توره ییهوه گوئی بو قسه کانی کوره کهی گرتبوو.
 دواچار به هه لچوونهوه روویکرده جهواد و گوتی:

یانی قسه کانی دایکت هینده خیرا کاریان تیکردی. له تانه لیدانی
 به ردهوام بوو: جهیران ژنه، به لام تو پیاوی ژیان نیت. پیاویک که
 به یهک چهقنه له مهیدان بچیته دهرهوه، کهی پیاوه؟ له و کاته دا
 قولیه قولیی گریانی جهواد موله تی نه دا که باوکی قسه کانی تهواو
 بکات. ههر دوکیان به سه رسورمانهوه سهیری یه کترینیان کردو
 هیچکامیان مانای ئه و رهفتاره ی جهوادیان نه زانی. جهواد ههستا و
 به ره و لای په نجهره ی ههوشه که رویشت و له لای په نجهره که دا
 راوهستا و گوتی:

دایه گیان، گوتم جهیران بو ژیان ناشی. به لی، چونکه فریشته ی
 به هه شته و ده بیست بروات. گریان گهروی ده گوشی و به ئاسته م
 وشه کانی بو دهرده پردرا. به ردهوام بوو: گوتم تا کوو کوتایی ریگا
 له گه لمدا نییه، چونکه ده یه ویت بمریت. ناتوانی هاوړیه تیم بکات.

بهمشت بهربوه دیواره که و بانگی ههلدا. دهزانی یانی چی؟ بهلی دایه، تیده گهی؟ دهیهویت بمریت. دهیهویت لهدهستم دهرچیت، کوره کت لهتمه نی لاویدا گهره کیه پیر بیت، له گهل کولی گریاندا بهردهوام بوو: خودایه دهردی خوّم به کی بلیم. په نا بو چ کهسیک بهم. جهیران ههموو کهسیکی من بوو، تکات لیده کم، لیمی مهستیته. سویندت ددهم به گهوره یی خوٚت. ئهی خودایه... خودایه. چووہ کرنوشهوهو وهک مندالیک زار زار ده گریا. باوک و دایکی گیژو په شوکاوا، لهو بارودوخه دا هاتن بو یارمه تیدانی و له پاش هیور کردنه وهی داوای روتکردنه وه یان لیکردو جهوادیش کاره ساته کهی بو باسکردن. دلی دایک و باوکی گوشرا، به تاییه تی دایکی. له کاتیگدا که چاوی به رای نی نه ده هات جهیران بینیت، به لام به پیویستی زانی که لهو هه لومه رجه دا یارمه تی کور و بوو که کهی بدات. هه تا ئه گهر ئه و یارمه تییه دلنه وایش بیت.

ئهوان له سهر داوای جهواد چوون بو سهردانی جهیران. جهیران به بینینی باوک و دایکی هاوسه ره کهی گه لیک دلخوش بوو، به لام نهیده توانی پیشوازیان لی بکات، چونکه نه خوشییه کهی روژ به روژ له حالی گه شه کردندا بوو، توانای له بهر بریبوو. دایکی جهواد هاته لای جهیرانه وهو پاش ماچ و موچ له بهر رهفتاره نابه چییه کانی داوای لیبوردنی له جهیران کرد و جهیران چونکه دلیکی خاوین و لیوانلیو له عشقی هه بوو، ناجورییه کانی نابوو له او و تهنها جوانی و پاکی له دایدا چی کردبووه.

ئهو شهوه ههموویان پیکهوه بوون، دایک و باوکیان لهوهی که ژبانی ئهو دوولاه بهوجوره گیرودهی کارهسات ببوو، گهلیک نیکهراڼ ببوون. بهلام لهوهی که ناشتی و پاکی لهنیوانیاندا بهرپا ببوو خوشحال بوون، جهواد چاویکی لهجهیران کردو گوتی:

خانم، لهبیرت نهچیت که لهبهیانیهوه دهییت ریگای چارهسهر بگرینه بهر. جهیران بهبزهیهکی فریشتهئاسا و پهژارهوه قسهکهی جهوادی پهسهند کرد.

ئهو شهوه تا بهیانی جهواد و جهیران خهویان لینهکهوت. قسهی نهگوتراوی زوربان ههبوو که دهبوو ههلیپژن. چاویپاخشاندهوه بهبیرهوهرییهکانی رابردوودا. دلدانهوهکانی جهواد، جهیرانیان دهمهوبهیانی کرده خو. بو بهیانی پاش نویژکردن و پارانهوه، جهواد نیهتی هیئا و فالی حافزی گرتهوه:

یوسفی ونبوو دیتهوه بو کهنعان خهم مهخو

کوخی ویرانبوو دیسان دهپیته گوستان خهم مهخو

.....

.....

جهواد بهخویندنهوهی ئهو فاله لهجیگای خوئی ههستا و بهشهوقهوه هاواری کردو جهیرانی لهئامیز گرت و گوتی:

دهزانی جهیران، حافز ههچکاتیک دروی نه کردوه. تو چاک دهپیتهوه. ههرگیز ناییت بترسی، دهبی هیوات ههبی.

پیتوه ژنیکی عاشق

جهیران که لهو ههموو سوژهی جهواد دلشاد ببوو،
زهردهخه نهیه کی لهسهر لیوی نیشاندا و گوتی:
باشه ئهزیزم، ههولێ خۆم ددهم. هیوام وایه که خوداش
یارمهتیم بدات. جهواد، من کاتیگ گویببستی خهنده کانی تو دهم،
ههموو دژواریه کان لهبیر ده کهم و زیاتر بیر لهژیان ده کهمهوه.
بهچاوه ماندوه کانی خوی چاوی لهچاوه کاریگهره کانی جهواد بری و
عشقی راسته قینهی له نیگایدا خوینده وه و له دلی خویدا پهیمانی
به جهواد دا که ههمیشه له گه لیدا بیت و به هیچ جوړیک لئی جیا
نه بیته وه.

پاش نانی بهیمانی جهیران و جهوادیان له ژیر قورئاندا بهرێکرد و
هیوای گهرانه و هیان بو خواستن. بهلام ئه مه سه فه ریک بوو که
ئومیدی گهرانه وهی زور به کهمی لیده کرا. باوک و دایکیشی
ئاره زوو یان ده کرد که له گه لیاندا بن، بهلام جهواد رازی نه بوو و
دلنیای کردن که ههر هه واییک بوو ئاگاداریان بکاته وه. پزیشکه کهی
جهیران له گه ل دهسته یه ک پزیشکی تر دا هاوسه فه ریان بوون، ئه و له
وره به رزی نه خو شه کهی سه ری سوړ ما بوو. له ناو فرۆکه که دا جهیران
له بیره کردنه وه دا نوقم ببوو، به خوی ده گوت:

ئایا دووباره ده گه ریمه وه؟ یانی ده بی جاریکی تر وه ته نی خۆم
ببینم؟ زیاتر دلی بو جهواد ده سووتا، چونکه رهنجیکی زوری کیشابوو.
چاره سه ره کردنه کهی ئه و پاره یه کی زوری ده ویست و ههموویشی

جهواد لهئهستوی گرتبوو. به فروشتنی زهوی باوکی و بهو پاشه کهوتهی که لهو چند ساله دا کردبووی، ریگای نه دا که سیک لهم کاره دا یارمه تی بدات و لهوه لامیاندا گوتبووی:

جهیران پارچه یه که له دلی من، که واته به ئه رکی خو می ده زانم که یارمه تی بدهم، هه ر له بهر ئه وه جهیران نهیده ویست که جهوادی خوشه ویستی نائومید بییت. پزیشکه کهی جهیران له گه ل ئه و راویژانه ی که له گه ل پزیشکه کانی هاوړییدا کردبووی، گه یشتبووه ئه و ئه نجامه ی که بو ی هه یه له و نه شته رگه ریبه دا هه تا ده ماری بینایشی زیان بهینی و نه شته رگه ریبه کی سه ر که و توو نه بییت، به لام جهواد هه ر به و شیوه پیدا گربوو که ئه و نه شته رگه ریبه ده بییت نه نجام بدریت.

روژی دیاریکراو، روژی چاره نووسی ئه و دوانه، هاته پیش. جهواد که لیک نیگه ران و غه مگین بوو، له وه ی که نازیزه که ی خو ی به له ده ستچوو ده بینی، جهیرانی بو نه شته رگه ری ئاماده ده کرد، ئه ویش غه مبار بوو، وه ک گولیکی ژاکاو ده بینرا، فرمیسک له شیوه ی دلویه ئاو، له چاوه کانی ده بارین و جهوادی خه مبار تر ده کرد، داوای لیکر که وره ی خو ی له ده ست نه دات. له کاتیکدا که جهیرانیان دهبرد بو ژووری نه شته رگه ری، ئامازه ی بو په رستاره کان کرد که که میک نارام بگرن. په رستاره کانیش قسه که یان قه بول کرد. جهیران

داوای له جهواد کرد که نزيکتر بیټهوه. بهقولی له چاوه کانی راما و ماچیکی کرد و گوتی:

جهواد.. نیگا کانی تو هه همیشه نارامیم پیده دهن. چاوه میهره بانه کانی تو بهردهوام مژده بهخشی ژیانی من بووه، داوات لیده کم له پاش من ژیانت پهره پی بدهیت و ... ئیتر نهیتوانی له وه زیاتر بهردهوام بیټ، بردیانه ژووری نهشتهر گهریبهوه. جهواد هاواری کردو گوتی:

نا جهیران، تو نامریت، من له گهل تو دا ده ژیم، له گهل تو دا. له پاش تو ژیان بهلای منه وه به هایه کی نییه. جهیرانه جوانه کم، ده بیټ بمینی، ده بیټ ... ده بیټ. هینده فرمیسی رشت که په رستاره کان له گهل ته وه شدا که زمانی فارسیان نه ده زانی، به لام حالی جهواد و دل ناسکه که هی هه موانی خه مبار کرد.

چهند کاتژمیړیک له ده سپیکی نهشتهر گهریبه که تیپه ری و هیشتا هه والیک نه بوو. جهواد ته نها له گهل خودای خویدا راز و نیازی ده کرد و داوای چاکبوونه وهی جهیرانی له خودای تا قانه ده کرد. که سیک که جیگای رازه کانمانه. که سیک که له کاتی سهختیه کاندای روی لی ده نیین. به لی، جهواد ته نها داوای یارمه تی له وه ده کردو ته وه باوهره بوو که به مشیوهیه ئومیده واریان کردبوو.

سه ره نجام له پاش چهند کاتژمیړیک، نهشتهر گهریبه که کوتایی هات، به لام هیشتا سه ره که وتنی نهشتهر گهریبه که نادیار بوو.

◆ پیتۆه ژئیکى عاشق ◆

جهيرانيان بو قوش گواستهوه، به پيهوشى له سه ر قهره ويله كه
خه وتبوو. جهواد به بينينى رهنگى روخسارى ئه و، خويشى له ده ستدا.
واى بير كرده وه كه جهيرانى له ده ستدا وه، به لام په رستاره كان پييان
گوت كه هيشتا بى هوشه و موله تى بينينى ئه وى نيه.

جهواد ته له فونى بو ئيران كرد و خانه واده كهى له بارودوخى
جهيران ئاگادار كرد. به ئينى پيدان كه به چاكبوونه وهى جهيران
به زووى بو ئيران بگه رينه وه.

ئه و له ده ووروبه رى نه خوشخانه كه دا پياسه ي ده كرد و له ناخه وه
شله ژابوو، له بى رى جهيراندا بوو. خور ئاوابوون بوو، دنيا به ره و
تاريكى ده چوو، به لام دلئى جهواد زياتر تاريك بوو. هه ست ته نهايى
تيكى شكاند بوو. شيعر يكي هاته وه ياد كه له يه كيك له كتبه كاندا
خويند بوويه وه، له به ر خوويه وه ورته ورتى ده كرد:

ئه مشه و له دورى يار گريام

وهك عاشقان به زار گريام

هاورپى ريم بوو يارى ديارين

دل كه يلم، بى ئه ژمار گريام

دهنگى خشه خشى گه لاكان به ئاگان هينايه وه، سه بير يكى
كاترميره كهى كرد، ئيتر كاتى بوو. ده بوو سه ر له جهيران بدات،

به خیرای خوی گه یانده ناو نه خوشخانه که و له بهر پرسی بهش، حالی
جهیرانی پرسی، نهویش پی گوت، هیشتا نه هاتوتهوه هوش خوی.
بهلام ده توانیت بیینیت. جهواد به خوشحالی هوی نه خوشخانه که ی
تیهراند و چووه ژووره که ی جهیرانهوه و به نارامی له تهنیشتیدا
دانیشت.

جهیران ده تگوت چه ندین ساله نوستووه. به نارامی وه ک
مندالیک و به جوانیش وه ک گول و ابوو. جهواد مافی خوی بوو که
دیوانه ی بیت، جگه له ناخه میهره بانه که ی، جوانیبه کی تایبه تی هه بوو
که جهواد ی عاشقی خوی کرد بوو. روخساری سپی و جوان، چاوه
که ژاله که ی که جوانیبه کی تایبه تیان به روخساری به خشیبوو.

جهواد چاوی له چاوه داخراوه کانی جهیران بری بوو، له ناکاو
پیلوه کانی کردهوه، بهلام تهنه ماوه ی به ک چرکه بوو، پاشان
پیلوه کانی لیک نایهوه. جهواد به دوای پزیشکدا چوو هینای بو لای
جهیران و وای له پزیشک ده گه یاند که جهیران هاتوتهوه هوش خوی،
بهلام پزیشک نهوه ی به رموله ی چاوی لیکدایهوه. کاتیک ویستی
له ژووره که بچیته دهرهوه، جهیران جاریکی تر چاوه کانی هه لبری.
ته مجارهش جهواد به پرتاو بانگی پزیشکی کرد، پزیشکیش به بیینی
جهیران تیگه یشت که کاتی هوش هاتنهوه یه تی.

نهو به نارامی چاوه کانی کردهوه و سهیریکی دهوروبه ری کرد،
هموان به لای نهوهوه نامو بوون، وه ک بلیی به دوای که سیکدا

ده گهړا که ناسوده یی له چاوه کانیدا بخوینیته وه و سوکنایى بیت. ههر بهو جوړهش بوو، نهو به بینینى جهواد دهسته گهرمه کانی نهوى به توندی گوشى و به فرمیسک دلی خوۍ روون کرده وه. پزیشک به بینینى نهو دیمه نه به بیرى هیئانه وه که نه خوش پیوستى به پشوودانى ته واو هه یه و ناییت بخروشینریت. جهوادیش به پالپشتى قسه کانی پزیشک جهیرانى هیور کرده وه و داواى لیکرد که چتر نه گری.

کاری نهوان له ئه مریکادا کوټایى هاتبوو، ته نها ده بوو ئارام بگرن تا کوو ته ندروستى جهیران که میک باش بیت، تا کو له پاش پشکنین، دیسان وه لآمی دروست دهرده که ویت. له پاش دوو ههفته گهړانه وه بو ئیران، که سوکاری ههر دوو لایان، ته نانهت نیرگزی خوشکی جهوادیش له فرگه دا بوون. جهیران به بینینى نهوان فرمیسکی شادی له چاوه کانی قهتیس مان و سوپاسی خودای کرد. چهند روژیک به سهر گهړانه وه یاندا تیده پهری، جهواد چوو بو سهردانی پزیشک. پزیشک له باره ی ته ندروستى جهیرانه وه پرسىاری لیکردو جهواد گوتى:

بهروو کهش حالى باشه، به لآم جار جار سهرى گيژ ده خوا و ههر نهو هس منى نیگه ران کردو وه. پزیشک به وردى گوپى بو قسه کانی جهواد گرتبوو، به لآم به بی پشکنین نهیده توانى وه لامیکى ته واو به جهواد بدات. ههر بهو هوپه وه دوو باره داواى بینینى جهیرانى

پتوہ ژنیکئی عاشق

کردو به بانگپیشتی سهرله نوییان بو پشکنین، ویستی لهته ندروستی
نه خووشه که ی ناگادار بییت. به یانی پشکنینی پیویست نه نجمدرا و
بریار بوو که روژی دواتر وه لām وه ربگرن. جهواد خه مبار بوو که ئایا
هاوسه ره که ی چاک ده بییت یان نا؟ جهواد بو جاریکی تر به ههنگاو یکی
لهرزو که وه سهردانی پزیشکی کرده وه وه له سهر کورسیه که دانیشتی و
نه نجمی پشکنینه که ی له سهر میزی پزیشکه که داناو له شیوه ی
پارانه وه دا چاوه کانی له ده می پزیشک بری. پزیشک له پاش تیروانینی
به نه نجمی پشکنینه که دا، به توره بییه وه کاغزه که ی دا به سهر
میزه که دا و گوتی:

نه شیاهه! هه موو رهنجیکمان به فیرو چوو، هه موو رهنجیک. جهواد
تیا مابوو، مانای ئه وه قسانه ی پزیشکی نه ده زانی، له بهر ئه وه
به نیگه رانییه وه پرسی:

یانی چی جه نابی پزیشک؟ مه بهستی به ریزت له وه قسانه چییه؟
پزیشک که ههستی به نیگه رانییه کانی جهواد کرد، به بیزار بییه وه
به رده و امی پیدا:

ئاغای فهتاحی، ئه وه وه ره مه هینده به خیرایی له هه موو می شکیدا
ته شه نه ی کرده که ئیمه ته نها توانیمان به شیکی چاره سهر بکه یین.
به داخه وه ئیتر ناتوانری کاریکی بو بگری و زور به داخه وه ده بی پیت
رابگه یه نم که خیرایی ئه وه وه ره مه هینده زوره، که تا یه ک مانگ

پئوه ژئیکي عاشق

بهه موو ميشکي نه خوشدا بلاو ده بيته وه و سهره نجام ده بيته هوئ
... هوئ ...

پزيشک نه يتوانی بهرده وامي به قسه کانی بدات و له ژووره که
چووه دهره وه و جه وادی له دنیای بیرو نه ندیشه دا به چي پيشت.
به بیستنی نه و قسانه ده تگوت هه موو دنیا به سهر جه واددا روخواه.
ناره زووی مهرگی خوئ ده کرد، خوژگه ی ده خواست له باتی جه یران
بمريت، به لام نه وه کاریکي مه حال بوو. به هه نگاوی له رزو که وه ریگای
ماله وهی گرتنه بهر، ئیتر هه موو ریگاکانی به داخراوی ده بینی.
پزيشکه کان ههر کاریکیان له ده ست هات، کردیان، به لام مه خابن...
له و خه یالانه دا بوو که وه ک کاره با گرتییتی له شوینی خوئ وشک
بوو، له دلی خویدا گوتی:

به لام نا، هه موو ریگایه ک دانه خراوه. ریگایه ک هه ميشه بوونی
هه یه، ریگایه ک که نه دوو هاوسه ره لاهه باوه یران پییه تی. به لی،
جه واد خودای له بهر چاو گرتبوو، له دلی خویدا گوتی:

خودایه، به خشنده یی تو بهرده وام ته واکه ری ژیانی من بووه.
روژیک که من له هه موو جیگایه ک ناومید ببووم و جه یرانم به
له ده ست چوو ده زانی، به لام تو نه وت پیگه یاندم و کردنه هاوبه شی
ژیانم. ئیستا تکات لیده که م جه یرانم لی مه ستینه، که وتنه لالانه وه و
گوتی:

پیتوه ژنیکی عاشق

خودایه غولامی بهر ده رگه تم، له ده رگات نائومی دم مه که و دووباره ژیانی پی ببه خشه. روشت بو ئیمام زاده و له ویشدا له گه له خودای خویدا راز و نیازی کردو به دلپکی دامه زراوه وه رووی له خودای خوئی کرد.

جهیران روژ به روژ رهنگ زهر دتر بهر چاو ده کهوت و سه رگیژه کانی زیاتر بیوون. هیچکس وه لآمی دروستی پزیشکی نده زانی، چونکه جهواد توانای دهر برپینی نهو راستیه تالهی نه بوو، نهو ههتا نه چوووه سه ر کاریش. ژیانی خوئی بو جهیران تهرخان کرد بوو. به دل دانه وهی بهر ده وام نهوی بو ژیان ئومی ده وار ده کرد. به لام ده بوو چ که سیک دلی جهواد بداته وه؟ جهواد بیری ده کرده وه جهیران ده بیته پشت و پهنای، به لام نه خوشی له پیی خست بوو، شه پوولی خهم دلی جهواد دی داگرت بوو. چهند کاتر می ره سه ر ئیمام زاده ده گریا وله خودا داوای چاره سه ری بو جهیران ده کرد. جهیرانیش له حالی جهواده وه تیگه یشت بوو که چاک بوونه وهی نییه و بهرونی ههستی بهو حالته کرد بوو.

روژیک جهیران نوست بوو، جهواد له ژوور سه ری دانیشت بوو، بیری له حالی خوئی و جهیران ده کرده وه و فرمی سکی هه لده رشت. جهیران به ده نگی نهو له خه و بیدار بوو. به ئاسته م له جیگا کهی ههستا و دانیشت. جهواد که له جهیران به ئاگای بوو دهستی خسته سه ر شانی و گوتی:

◆ پٽو ٿيڻي عاشق

خوشهويسته ڪم، شتيڪت دهويست؟ ٻوڇي لهخه وهستي؟
جهيران چاوه ماندووه ڪاني خوئي لهجهواد ڪردو گوتي:

جهواد... ٻوڇي خوٽ تازار دهدهيت؟ من ههموو شتيڪت دهزانم.
ٿارهووي من تنها گهيشتن بووه بهتو. ٿيتر بهلامهوه جياوازي نيهه
ڪهي بمرم، تو سهره ڪي بووي... تو.

جهواد بهپرتاو لهٿاميڙي گرت و ههردوو ڪيان سهريان نابووه سهر
شاني يهڪترو بو بيچاره يي خوڻان دهگريان. جهيران روخساري
جهوادي لهناو دهسته ڪاني خوڻيدا گرت و چاوي لهچاوه ڪاني بري.
روڙائيڪ لهو چاوانهوه عهشق و شادي دهباري، بهلام ٿيستا چي؟ چاوه
ڪاريگهه ڪاني جهواد خهم داينگرتبوون. ٿهو ڪهسه ي ڪه يادي
سوڪنابي دلي جهيران بوو. ٿيتر پيرو دارماو دههاته بهرچاو.
نهخوشيه ڪهي جهيران ٿهويشيان لهپي خستبوو. مووي سبي لهسهريدا
خوئي دهنواند.

جهيران بهٿارامي گوتي:

جهواد، بهمنيش بلي، چند روڙي تر ليٽ جيا دهبمهوه؟

جهواد بهخهم و نيگهه رانييهوه خوئي لي نزيڪ ڪردهوهو گوتي:

هيچ ڪاتيڪ، دهزاني دهتهويٽ چي بليي؟

جهيران بهٿارامييه ڪي بي وينهوه گوتي:

دهمهويٽ بليم، ڪهي ٿهم جيپانه جيدههيلم. بهمنيش بلي جهواد.

قسه کانی جهیران ههموو گیانی ئەویان ئاگر تیبهردا. به بی پهرده
به رهو رووی جهیران وهستا و گوتی:

باوهرت بهخودا ههیه یان نه؟ تو بوچی نائومیڤ بووی، ئیمه
دهبیته داوای یارمهتی لهخودا بکهین. بهو خیراییه دهستت لهژیان
شت؟ جهیران ئارامی تو جیگای ریژه، بهلام خوداوهند روژیکی بو
ژیان و روژیکیشی بو مردن دیاری کردوه. لهوانهیه ئیمه لهژیان
تاقیکردنهوهی پهروهردگارماندا بین. یان ئەوهیه که دهیهویتی
کیشی باوهری ئیمه ههلبهسهنگییت. ئیمه نایته دست لهسهر
دهست دابنیین و لهچاوهروانی مهرگدا دانیشین. سروشتی
مروقهکان ههولدانه بو زیندوو مانهوه کهواته دهبیته ههول بدهین.
قسه کانی جهواد ئارامی دهرونی بهو دهدا و ژیانی بهلاوه شیرینتر
دهکرد.

روژهکان تیدهپهڕین و تهندروستی جهیران خراپتر دهبوو، ئیتر
ههموو تیگه یشتبوون که هیچ کاریک لهدهست کهس نایهت و تهنه
دهبیته پشت بهخودا ببهستن. کاتی دیاریکراو نزیک ببویهوه و
مانگیک تهواو ببوو، هیچکس جگه لهجهواد نهیدهزانی که دهرفهتی
ژیانی جهیران ئەمشهو یان بهیانی کوتایی دیت.

بو جهواد شهویکی سهخت بوو، نهخوشییه کهی جهیران توندتر
ببوو، بهردهوام ژیانی لهحالی بی هوشیدا بهسهر دهبرد. کاتیکیش
که دههاتهوه هوش، ژانه سهر و گیژ خواردن ئوقرهیان لیدهبری.

جہواد تا کوو بهیانی خهوی لینه کهوت و دهمه و بهیانی بی ویستی خووی
 خهوی پیا کهوتبوو. بهیانی به دهنگی پیکه نیکی ئاشنا له خه و به ئاگا
 هات. چاوه کانی هه لگلوئی و به سهر سورمانه وه سهیری ده ور بهری
 کرد. جهیرانی نه بیینی، به پرتاو چوو بو لای په نجه ره که و سهیری
 ده وشه کهی کرد. کاتیگ دایکی و جهیرانی بیینی له حه وشه که دا
 سهرقالی گفتو گو کردن بوون، سهری سورما، مه گهر شتیکی له و
 جوړه ده گونجا. ئه و دوینی شه و له حالیکی زور خراپدا بوو، به قسه ی
 پزیشکه کان ئه مپرو یان بهیانی ژیانی جهیران کوتایی پیدی و
 بهیه کجاری مالتا وایی له ژیان ده کات.

جہواد وای بیر ده کرده وه که له وانیه خه و بیینیت. ئه و
 وایده زانی که هاوسه ره کهی ناکه ویته بهیانی. به په له چوو وه
 حه وشه که وه، سهیریکی جهیرانی کردو گوتی:

جهیران تو چون هاتیته حه وشه! سهرت گیز ناخوات؟! جهیران
 شاد و کامهران وه لآمی دایه وه:

به راستی تهن دروستیم باشه! ناشی ههز بکهیت جاریکی تر دووچار
 بيمه وه و بنووم. جهواد حه په سابوو که چ شتیگ روویدا وه، ئه و
 ماوه ی ژیانی کوتایی هاتوه، مانای چی؟ جهواد دهستی جهیرانی گرت
 و به خیرایی بر دیه ژووره وه و گوتی:

زوو به، خو ت ئاماده بکه با بچین بو لای پزیشک. جهیران
 به بی تاقه تی له سهر ته خته که دانیشیت و گوتی:

◆ پیوه ژنیکی عاشق ◆

ئای جهواد، ئەمجارەش هەر پزیشک؟ ماندوو بووم. من خۆم
دەزانم وەلامی پزیشک چیه.

جهواد مۆلەتی قسەکردنی بەجهیران نەداو تکای لیکرد که خیرا
ئاماده بێت. ئەوان پیکهوه بەرهو نەخۆشخانه کهوتنە ری. پزیشک
بەبینینی ئەوان، سەری لەو حالەتە سوورما و روویکردە جهواد و
گوتی:

من وامدەزانی تا ئیستا... جهواد قسەکە ی بەپزیشک بری و
گوتی:

چۆن بیرت دەکردەوه جهنابی پزیشک؟ تکتات لێدەکەم هەر
پشکنینیک که پێویستە ئەنجامی بدە. دەمەوێت بو دوایین جار
دنیابم. جهیران که لەقسە ی ئەو دوانە وەرەز ببوو، بەبیزارییهوه
رووی لەجهواد کردو گوتی:

دەتەوێت چی بلییت جهواد؟ مەگەر من مشکێ تاقیگەم که هەزار
جار پشکنینم بو بکریت، بەبیزارییهوه ژوورەکە ی بەجیپیشت. جهواد
بەدوای جهیراندا چوو لەهۆلی نەخۆشخانەدا پێی گەیشت. جهواد
بەحالی پارانهوهوه روویکردە جهیران و گوتی:

گۆی بگرە هەناسەکەم، تو دەبییت ئارامت هەبییت. ئەم
دەرفەتە ی تریشم پی بدە، بو دوایین جار تکتات لێدەکەم و بەلینت
پێدەدەم چیتر کارم بەم کارەتەوه نەبییت. جهیران چاره یەکی تری
نەبوو و ئەم جارەش وەک هەموو جارەکانی تر بێدەنگ بوو.

سهر له نوی پشکنین و تاقیکردنه وه نه جامدرا. ههرچهنده جهیران ههموو نهو کارانهی بی تا کام دهیینی، بهلام له بهر جهواد قسهیه کی نه کرد و خوئی دابوو دهست قهدهر.

جهواد بهیانی نهو روژه به بی نهوهی که جهیران ههست به هیچ شتییک بکات، بهرهو لای پزیشک بهرپکهوت تا کوو بو دواین جار بوئی یه کلایی پیتوهه. پزیشک ههوالی خوئی پیدا و گوتی: ئاغای فه تاحی له راستیدا چاوه پروان نه کراوه، هاوسه ره کهت هیچ نه خوشییه کی نییه، چی روویداوه... نازانم؟ بهلام نهوه دهزانم که له زانستی پزیشکیدا شتیکی لهو جوړه مه حاله، مه گهر نهوهی که په رجوو په ک روو بدات. به خوشحالی رووی کرده جهواد و گوتی:

من ئاوات به باوه ری ئیوه ده خوازم. ئیوه هینده له خودا نزیک بوون که نه گهری روودانی وه ها په رجوو په ک شتیکی ئاسایی بوو.

جهواد هیچی نه ده بیست. نهو تنها سهیری جیهانی خوئی ده کرد و سوپاسی خودای خوئی ده کرد که وه ها به خششیکی گه وره ی بهو کرد بوو، جهیرانی بو جاریکی تر پی خه لات کرد بوو، به خوشحالیه وه ریگای ماله وهی گرته بهر، وه ک بلیی تازه له دایک بووه. سه ره تا چوووه دوکانی شیرینی و پاکه تییک شیرینی کری و پاشان جوانترین گولی دنیای بو خوشه ویست ترین که سی کری.

نهیزانی چونچونی گه یشته ماله وه. له کاتی کدا که زه نگی ده رگا که ی لیده دا هاته وه سهر خوئی، دایکی ده رگا که ی کرده وه و به یینی

جہواد کہ بہر وی خوشہوہ دستہ گولیکی بہدستہوہیہ،
رووبہرووی ووستابوو، سہری سورما. ماوہیہک بوو کہ لہو مالہدا،
ئہو جوڑہ کارانہ لہبیر کرابوو. نہخوشی جہیران مؤلہتی ئہو کارانہی
بہکس نہدہدا.

جہواد دایکی ہر بہو حہپہساویہ بہجیہشت و لہناوہراستی
حہوشہکہدا بہدہنگی بہرز کہ جہیرانیش بیہستی، گوتی:

من حہز دہکہم کاتیک پی دہنیمہ مالہوہ، یہکہم کہسیک کہ
دہبینم ہاوسہرہکہم بیٹ، ئیستاش لیڑہدا ناجولیم تا خوئی دیت.
جہیرانیش لہپشت پهنجرہکہوہ بینہرو شاہیدی کارہکانی
ہاوسہرہکہی بوو. ماوہیہک بوو کہ جہواد ی لہو حالہدا نہبینیوو،
نہدہشیا کہ جہواد لہو ئان و ساتہدا گالٹہ و گپ بکات، بو ئہوہی
کہ بابہتہکہی بو روون بیٹہوہ، چوہ حہوشہکہوہ، ئہو گہلیک
جہواد ی خوش دہویست، لہبہر ئہوہ بینینی رووہ خوشہکہی جہواد،
ئہویشی خوشحال کرد.

بہرہو لای جہواد چوو، بہگرتنی دستہ گولہکہو بوٹکردنی گوتی:
ٹازیزہکہم بہچ بوئہیہکہوہ ئہم ہہموو ئہرکہت کیشاوہ؟
جہوادیش بہروویہکی خوش و سہرکہوتوانوہ روویکرده
ہاوسہرہکہی و گوتی:

چ بوئہیہک لہوہ گرنگترہ کہ خوداوہند بو جاری دووہم
ہاوسہریکی کرد بہنسبیم.

به گوتني ٿو قسانه چاوه کاني جهيران له سر جهواد ٿه بلهق بوون،
 ٿو چاوه رواني ده کرد جنيو و قسهي ناشيريني پي بگوتريت، به لام
 هيچ کاتيڪ هزي نه ده کرد که سيڪ جيگاي خوي له دلي جهوادا
 بگري، قينه کهي به ئاستهم قووت دايه وهو دهسته گوله کهي فريدا و
 به رهو ژووره وه ههنگاوي نا. جهواديش به دوايدا چوو، جهيراني بيني
 که له سر تهخته کهي کهوتوه و به کول ده گري. له ژورور سهريدا
 دانيشت و به دهسته پينان به سهريدا هيئا يه وه سر خوي و جهواديش
 که گريان گهرووي گرتبوو، گوتي:

ناز ده کهيت بوو که کم! مه گه ر خوت نه تگوت زه ماوه ند بکه م.
 جهيران که دلي پر ببوو له خه م و دهد، به دهسته پاچه يي گوتي:
 گوتم جهواد. به لام حه قم پي بده، تو هه موو بوونت مافي من بوو.
 ئيستا چون چوني به م ئاسانيه چاوي لي پيوشم.

جهواد تو مهرگي منت پيش خست، تو نازاني چي له دل م دايه،
 له حالئکدا که جوگه لهي ٿه سرين موله تيان به جهيران نه ده دا،
 زه رده خه نه يه کي تالي کرد و روويکرده جهواد و گوتي:
 به لام خوشحالم به وه ي که ٿه م بابه ته به لاي تو وه هيئده ساده يه،
 خوشحالم. جهيران چووه لاي په نجه ره ي ژورره که و چاوي له حه وشه که
 بري و به دليکي سووتاو و پرچه سره ته وه به جهوادي گوت:
 چيتر به لاي منه وه جياوازي نييه، من دره نگ يان زوو ده مر م،
 ده مه وي بزائم ٿو به خته وه ره کييه؟ جهواد به پيکه نيئه وه گوتي:

◆ پینو ژنیکی عاشق ◆

که لیک جوان و پیکه و تووه، له کونهوه خوشم دهوی.
جهیران گه رایه وه بو لای جهواد، له کاتیکدا که توانای راوهستانی
نه بوو، به پیکه نینیکه وه که له گهل گریاندا تیکه لآو بیوو، پالی
به دیواره که وه دا و گوتی:

پیروژبایت لیده کهم، پیروژبایی، ئیستا تکات لیده کهم به ته نها جیم
بهیله.

چهند ساتیک ههردووکیان بیدهنگ بوون، به لای جهواده وه
بیدهنگییه کی شیرین بوو، به لام به لای جهیرانه وه تال و دریزخایه ن.
جهیران به بیدهنگی ده گریا. جهواد خویشی له کاره کهی خوئی
سه ری دهرنده کرد. وه ک بلی چیز له نازاردانی جهیران ببینی. ئه و
به ببینی ئه و بارودوخه جهیرانی له ئامیز گرت و گوتی:

جهیران له بهرچی ده گریت؟ تو ئیتر چاک بوو ته وه. هاوسه ری
سه ره تا و کو تایی و عه شقی ئه به دی من توئی، نه ک که سیکی تر.
جهیران به ته واوی گیز ببوو. ئه و له نیو ئه و قسه که له که بووانه دا
که بهر گوئی که وتن ته نها له وشه ی چاک بوو ته وه، تیگه یشته. یان
ته نها توانی وشه ی چاک بوو ته وه، ههزم بکات. هه ر له و حاله دا بی
هوش بوو.

جهواد بانگی دایکی کرد و ئه ویش به پرتاو هاته ژووره وه، به ببینی
ئه و بارودوخه ی جهیران شپرزه بوو، گوتی: دیسان وه ک خوئی
لیهاته وه؟

جهواد گوتی:

دایه گیان نیگه ران مه به، جهیران له خوشیدا بوراوه ته وه. دایکی به سه رسورمانه وه گوتی:

چ خوشییه ک؟ خوت ده زانی چی ده لیت؟ فرمیسک بهرچاوی جهوادی گرت و گوتی: دایکه گیان جهیران له که ره می خوداوه نه خوشییه که ی له کول بوته وه. ئه و چیت نه خوش نییه و له پرمه ی گریانی دا.

جهیران چاوه کانی به پرووی جیهانی رازاوه دا کرده وه، له وه ی که دهیتوانی دووباره به ئومیده وه ژیان ده ست پی بکاته وه، جیگای به خوی نه ده گرت.

ئه و شه وه خانه واده ی جهواد و جهیران و پووری لای کو بوونه وه و به خوش حالیییه وه و دوور له خمه کانی روژگار، قسه یان ده کرد و پیده که نین. جهوادیش وه ک په روانه به ده وری جهیران دا ده سورایه وه و سوپاسی خودای ده کرد.

روژیکی نوی دهستی پیکرد، روژیک پر له خوشی و شادی، نه ک وه ک رابردوو.

به یانی زوو جهواد له خه وه هه ستابوو، خوی ناماده ده کرد. جهیران به بانگی ئه و له خه وه به ئاگا هات و به سه رسورمانه وه رووی له جهواد کرد و گوتی:

◆ پيٽو ٿيڻي عاشق ◆

برياره بچيت ٻو شوڻيڪ؟ هيچ به يانيهڪ هيٺو زوو له خهو
هه ٺهه ستاي؟!

ٺهو ڪه ٿيتر ٺاماده ٻوو، به نيگايه ڪي ڪاريگه ڪه ٺاسوده يي ٿياني
ٿيدا دهينرا، له جهيراني رواني و گوتي:

جهيران خان، ٺهمرؤ له گهل رابردوودا گهليڪ جياوازه، تا ٿيستا
دهمگوت، ٻوچي دهيت ڪار بڪهم؟ ڪاتيڪ توڻم نه يتت پارو بهچ
دهرديڪم دهخوات، بهلام ٿيستا دهينم، ڪه له خودا به زياد بي حالتان
زور باشه، دهيت ڪار بڪهم تاڪوو ماليڪي خوش و شايسته پيڪهوه
بنيم، راسته يان نه؟

له بهرامبه ٺاوينه ڪه دا راوه ستابوو، قڙي شانو ده ڪرد، ههر لهو
ڪاهدا ٺهم قسانهي به زماندا هينا. جهيران ڪه ميڪ له سهه
تهخته ڪهي جو له جولي ڪرد و گوتي:

هيچ پيوست ناکات زه ڪمته تي خوت بدهيت، ٿيره زور باشه،
مه گهر توچ دهرامه تيڪت ههيه؟ جهواد ڪه ٿيتر دهيوست له مال
بچيته دهروهو، گوتي:

ٻوتو ڪمه ٺهم ٺهري گران، مالٺاوا خانمي خانمه کان.

"ژیان جوانه"

چەند ماتگیك بەسەر چاكبوونەوهی جەیراندا تێدەپەری، ئەوان
كۆشكێكیان بەنرخێكی گونجاو لەنزیك شوینی كارەكەهی جەوادەوه
بەكری گرتبوو، ژیانێكی خوشیان دەست پێكردبوو. ئەوان ژیانێكی
سادهیان هەبوو بەبی بوونی هیچ كەلوپەلێكی پێویست، ژیان سەخت
بوو، بەلام خێزانی هەر دوو لایان هاوکاریان كردن و كەلوپەلی
پێویستیان بو كڕین و بو بەرچاوری وونی وەك دیاری پێشكەشیان
كردن. جەیران و جەواد گەلیك خوشحال بوون. پاش رێكخستنی كەل
و پەلەكان، جەواد هەناسەیه كی هەلكیشا و گوتی:

سەرەنجام ئاسودە بووین. ئایا جەیران خان دەزانی، لەكەیهوه
هەناسەیه كی ئاسودەمان هەلنەكیشاوه؟

- لەكەیهوه؟

جەواد بەفیلبازییهوه گوتی:

لەو كاتەوهی كە تۆ بویت بە هاوسەرم، پاشان پێكەنینێكی كرد و
لەروخساری راما تا بزانی چ وەلامێكی دەداتەوه.

جهیران به دل ره نجاوییه وه گوتی:

ئهی نارسه سن، ئیستا ئیتر لهو جوړه قسانه ده که هی؟ جهواد

که میک راست بووه و گوتی:

نه خو شیه که هی تو به ته واوی گیرو دهی کرد بووین، هه تا بوارمان

نه بوو که میک پشوو بدهین. مانگی هه نگوینیمان زور باش رابوارد،

ئه ویش له کوی؟ له خوشترین شوینی جیهان له ئه مریکا. به بیستنی ئه و

قسانه جهیران خه دایگرت. له بهر ئه وه هاته ته نیشته جهواده وه و

گوتی:

جهواد تکات لیده که م، یاده وه ری رابردوو ئازارم ده دا، بیبره ره وه.

جهواد به ئارامی گوتی:

به لام ئازیزم هه ر بیره وه ری تاله که مروژ به شیرینی ژیان ئاشنا

ده کات. ئه گه ر ئه و ساتانه تال نه بوایه ن له وانه بوو ئیمه تا ئه م

رادیه هه ستمان به به خته وه ری نه کردبا.

جهیران نیگایه کی بیرمه ندانه ی له جهواد کرد و گوتی:

تو راست ده که هی. من گه لیک له خو باییم. کاتیک به باشی بیر

له رابردوو ده که مه وه، هه سته که م به خته وه رترین ژنی دنیام.

جهواد گوتی:

باشه خانمی به خته وه ر، ئیستا چ شتیک دل ده کاته وه؟

جهیران به دم پیکه نینه وه گوتی:

چای کوئی تازه گه رمکراو.

بژیت، بهراستی هاوسه‌ری منی، بهلام جهیران گیان چای تازه
سارده‌وه‌وو له‌بیر مه‌که.

هه‌ردوو کیان پیکه‌نین.

روژیک که جهواد له‌قوتابخانه گه‌رایه‌وه، له‌باتی جهیران دایکی
ده‌رگاکه‌ی کرده‌وه، جهواد له‌شوینی خو‌ی وشک بوو، چونکه
همیشه جهیران به‌پیشوازییه‌وه ده‌هات.

جهواد منجه‌منجیکی کرد و له‌دایکی پرسى:

دایه .. ئەى جهیران له‌کوییه؟ چ شتی‌ک روویداوه، ئەویش له‌پاش
هیور کردنه‌وه‌ی جهواد گوتى:

دایه گیان شتی‌ک نییه که‌می‌ک فشاری دابه‌زی بوو هه‌ر ئەوه،
دایکی بردی بو نه‌خوشخانه.

جهواد به‌بیستنی نه‌خوشخانه به‌توندی هه‌ستایه‌وه‌و گوتى:

نه‌خوشخانه بوچی؟ کام نه‌خوشخانه، ناشی ئە‌همجاره‌ش.. توانای
ده‌ربرینی ئەو رسته‌یه‌ی نه‌بوو، به‌خیرایی به‌ره‌و نه‌خوشخانه که‌وته
ری و بیری له‌هه‌زاران شت ده‌کرده‌وه، نه‌یزانی که‌ چونچونی
ژوو‌ره‌که‌ی جهیرانی دۆزییه‌وه!

کاتی‌ک چوو ژوو‌ره‌وه، جهیران خه‌وتبوو. ئاویان بو هه‌لواسی‌بوو،
دایکی جهیران به‌بینینی جهواد په‌نجه‌ی دوشاومژه‌ی به‌نیشانه‌ی
بیده‌نگی به‌لیویه‌وه گرت و به‌ره‌و لای جهواد هات و پیکه‌وه
له‌ژوو‌ره‌که‌ی چوونه‌وه‌وه، جهواد به‌نیگه‌رانییه‌وه پرسى:

چ شتيك روويداوه؟ پزیشك چی گوت؟

دایکی گوتی:

کورې خوږم نیگه ران مهبه، هیچ شتيك رووی نه داوه، کاتيک
جهیران به ناگا هات، خوې هه موو شتيكت بو روون ده کاته وه.

جهواد به ده سته پاچه ییوه گوتی:

دایه گیان، یانی چی، بوچی شتيك نالی؟ هه ر له و کاته دا پزیشك
چووه ژووره که ی جهیران و جهوادیش به خیرای لهدوای پزیشکه که وه
به ره و ژووره وه هه نگاوی نا.

پزیشك دوای سهرنجدانی جهیران، رووی کرده جهواد و گوتی:

چ په یوه نديه کت بهم نه خوښه وه هه یه؟

جهواد که چاوه پروانی هه والیکي ناخوښ بوو به نیگه رانیوه گوتی:
من هاوسه ری ئه وم، پزیش سهری به نیشانه ی نه ری جولانده وه و
گوتی:

بوچی تاگات له م به نده ی خودا نییه، ئه گه ر که میک دره نگر
بتانه ی نایه منداله که له ناو ده چوو.

جهواد که گیژ بیوو، به سه رسورمانه وه سه یریکي پزیشکی کرد و
گوتی:

مه به سستان چیه، جه نابی پزیشك؟

من خو پیم گوتن ئه و هاوسه ری منه نه ک مندالیک که به ریژت
به خه یالتدا دیت!

پزیشک که تازه ههستی به پیتاگای جهواد کردبوو، به پیکه نینه وه
سه ریکی راوه شانده و گوتی:

بچکول، باوکی به ریزت ببینه، هیشتا ناگای لی نیه که مندالیکیشی
ههیه. جهواد که تازه هاتبووه سهر خوی به سهر سورمانه وه گوتی:
یانی جه نابی پزیشک هاوسهره که ی من... هاوسهره که ی من
دوو گیانه.

پزیشک زه رده خه نه په کی کرد و گوتی:
به لی کاکي به ریژ. له بهر نه و لاوازییه ی جه سته ی، ده پیت زور
ناگات لی بیت. ئایا پیشت نه خوش بووه؟
جهواد به بیستنی نه و قسه یه حالیکه تایه تی بو دروست بوو،
گوتی:

به لی، نه خوشی هه بووه که هه موو پزیشکه کان ئومیدیان له ژیانی
بریبوو. پزیشکی پزیشکه کان چاره سه ری کرد. نه ویش
به سهر سورمانه وه پرسی:

بوچی چ نه خوشییه کی هه بووه؟ گوتی:
وه ره می می شک. نه ویش له جوړه سه خته که ی. پزیشک
سه سهر سورمانه وه گوتی:

که وایه پیروزیایت لیده کم، هه م له بهر چا کبوونه وه ی
اوسهره که ت و هه م له بهر نه وه ی که خوداوه ند دیارییه کی تر یانی
دالیکه پی به خشیون. که واته ده پیت زور ناگاداری بیت.

پاش چوونه دهره وهی پزیشک، جهیران هیواش هیواش چاوه کانی
هه لپری و به زرده خه نه یه کی خونچه ئاساوه روخساری خوئی جوانتر
کرد، جهواد شوینی به خوئی نه ده گرت، دهستی جهیرانی له نیو
دهست نا و ماچی کرد و گوتی:

سو پاست ده کهم خوشه ویسته کهم.

ئه ویش له مه بهستی هاوسه ره کهی تیگه یشت و فرمیسی شادی
له چاوه جوانه کانییه وه بهر بوویه وه و دهستی جهوادی گوشی.
جهواد گوتی:

بوچی له پیشدا پیت نه گوتم؟ من ده پیت له زمانی خه لکانه وه
بیستم که بوومه ته باوک.

جهیران پیکه نینیکی کرد و گوتی: زیاده ره وی مه که جهواد، باوه
بکه من بو خویشم نه مده زانی. له بهر ئه وهی که ئیستا شتیگ رووی
نه داوه، پیم بلی بزائم خوشحالی؟
جهواد به که یف هات و گوتی:

هینده خوشحالم که ئامادم هه موو دنیا بریژمه بهر پیت.

ئه ویش زرده خه نه یه کی کرد و گوتی:

پیی ناوی دنیا مان له بهر پیدا بریژیت، بلی بزائم کهی دهرم
ده کهن؟

- ئاگادار نیم، ده پیت له گه ل پزیشکدا قسه بکه م و چووه دهره وه.

◆ پیتوه ژنیکی عاشق ◆

دایکی جهیران که له هو له کهدا بوو، به حاللی جهواددا تیگه نیشته که راستیه که ی زانیوه، به سهر خوی نه هینا و چووو ژووره وه، جهیران که له بیر کردنه و هدا روچوو بوو، دایکی به ئاگای هینا یه وه و گوتی:

چی بوو کچی خووم، هاوسه ره کهت زانی؟ ئه و بیچاره یه زور نیگه ران

بوو.

جهیران سوور هه لگه را و گوتی:

به للی دایه، پزیشک هه والی پیدابوو. پاش دهر کردنی جهیران له نه خو شخانه، جهواد خوی به بهر پرس ده زانی که ده بوو به باشی وریایی بکات، پزیشکیش راسپارده ی پیوستی دابوو، خیزانی هه ردولایان هاو کاریان ده کرد، تا نیوه رو دایکی جهیران و دوانیوه رو ش دایکی جهواد. جهوادیش به خه یالی ئاسوده وه به کاری خوی راده گه نیشته و له چاوه پروانی منداله که یدا ساتر میتری ده کرد. مندالیک که جوانی و پاراوی ژانی پی ده به خشین. خو ر وه ک بللی تینی خوی بو جاریکی تر بو زهوی ده نارد، ژانیکی نوی بو هه ردوو خیزانه که وه بتاییه تی جهیران و جهواد رووی دابوو. ئه وان ئیتر بیران له مهرگ نه ده کرده وه و به باوه شی کراوه وه چاوه پروانی ژانیان ده کرد، مانگ و روژه کان ته واو بوون و کاتی دیاریکراو هاته پیشه وه، ئه و روژه جهیران ئارامی له بهر ژانیکی توند دا گرتبوو، به لام گوئی پی نه دها. شه و که جهواد هاته وه بو مال، به بینینی رو خساره شیواوه که ی، تیگه نیشته که چاوه پروانی کوتایی هاتوو، به یارمه تی

◆ پیتوه ژئیکي عاشق ◆

دایکی جهیرانیان برده نه خوشخانه. جهواد زور ننگهران بوو، ژیانی هوسهر و منداله کهی له مه ترسیدا بوو.

چهند کاتژمیریک دواي ئه وه، په رستاره که بهروویه کی خوشه وه هاته لایان و گوتی:

پیروژبایتان لیده کهم، بوون به خاوه نی کیژیکي جوان و نازدار، جهواد به خیرایی پرسی:

خانمی په رستا، ئه ی دایکی؟ حالی هوسهره کهم چونه؟ په رستاره که به خوشحالیه وه گوتی:

حالی دایکیشی زور باشه، نیو کاتژمیری تر دیته وه هوش خوئی، ده توانی ببینیت. ئه و له خوشیدا جیی به خوئی نه ده گرت، چاوه پروان بوو که هوسهرو منداله خوشه ویسته کهی ببینیت تا کوو هه موو چه رمه سه رییه کانی رابردوو به فهراموشی بسپیړیت.

جهواد یه کهم کهس بوو که چووه ژووره کهی جهیران، به دهسته گولیکي جوانه وه، شادی به جهیران به خشی و گوتی: پیشککش به خوشه ویست ترین کهسیکم که دووباره شیرینی به ژیانی من به خشیوه.

هه مووان له دهر برینی ئه و خوشه ویستیه ی جهواد خوشحال بوون. ئه و منداله کهی له باوش گرت و فرمیسکی شادی له چاوه کانیه وه بهر بوونه وه و سوپاسی خودای خوئی کرد و گوتی:

◆ پٽو ته ٿيڻي عاشق ◆

به ٿيو هي خوشه ويست ده ٿيم ڪه ليرها ڪو ٻونه ته وه، له سه ر ٿي زني
گه وره ڪان ناوي مندا له ڪم ده ٿيم "شادي"، تا ڪوو هه ميسه ٿي انمان
له گه ل شادي و خوشيدا بيت... هه مووان ٿم ناوه يان په سه ند ڪردو
پيرو زبا بيان له جهواد و جهيران ڪرد.

ڪوتايي

Bewazhneki Ashq

كتيبي "سولتاني عشق"ى لىكتيپخانە دەرھيناو خۇي بە خويۇندىنەنەۋەبەۋە خەرىك كىرد. ئەۋ كىتپە سەرگۈزەشتەي "شەھرىار" بوۋ. كىتپىكى خەمەينەر، كە دلى ھەموو خويۇنەرىكى نازار دەدا. شەھرىارىك كە لەعەشقىدا شىكىتى خوار دىبوۋ. شىكىتىك كە ببوۋ ھۇي پىشكوتنى دورپىك لەسەدەقى ناخىدا. جەيران گەپىشتبۈۋە ئەۋ شوپىنەي كە كاتىك شەھرىار بەھۇي نەخۇشپىيەۋە لەنەخۇشخانە كەۋتېۋو، يارە بېۋەفاكەي ئەۋ "سورھيا" دەھات بۇ سەردانى تاكوۋ دلى شەھرىار بداتەۋە و شەھرىارىش لەۋەلامىدا ئەم شىعرى گوت؛

ھاتى گيانەم بەقوربانىت، بەلام ئىستا بۇ چى؟
كەمن ئىستا لەپى كەۋتووم، بىن وھفا بۇ چى؟
تۆ نەۋشاترى و لەپاش مەرگى سۈھراب ھاتى؟
ئىتر ناز لەگەل لاۋان بىكە، لەگەل مىندا بۇچى؟

لەبلاۋىكراۋەكانى خانەي چاپ و پەخىشى رەئىسا

نرخ (۰۰۰) دىنار